

Douglas Adams

A lélek hosszú, sötét teadélutánja

-Translation Copyright by Werner Zsolt (C) 1994-1996-

E-Mail (InterNet): dirk@master.fok.hu

Homepage: <http://www.fok.hu/~dirk>

DirkGent@iRC

Telefon: 2032101 (éjfél után!)

Előszó a magyar fordításhoz: sajnos mivel Magyarországon jelenleg nincs kereslet ilyen (Douglas Adams) könyvekre, ezért nem várható, hogy ezen fordítás valahol is megjelenjék. Ennek ellenére mindenkinek jó szórakozást kívánok.

A könyvet egy Apple Macintosh II gépből és egy Apple Laserwriter II NTX nyomtatóból álló rendszeren írtam és szerkesztettem. A szövegszerkesztő program az Ashton Tate FullWrite Professional-e volt. A végleges nyomdai utómunkálatokat a londoni The Last Word végezte.

Óriási köszönetet szeretnék mondani csodálatos szerkesztőmnek, Sue Freestone-nak. Az ő segítségével, kritikája, biztatása, lelkesedése és szencvicsei minden határon túl segítségemre voltak. Ezenkívül köszönettel és bocsánatkéréssel tartozom Sophie-nak, James-nek és Vivian-nek, amiért a munka utolsó heteiben oly keveset láthattak.

1. fejezet

Nehezen lehet a véletlen műve, hogy egyetlen földi nyelvben sincs

olyasféle kifejezés, hogy "olyan szép, mint egy repülőtér".

A repülőterek csúnyák. Néhányuk nagyon csúnya. Egy részük pedig a rondaság olyan fokán áll, hogy annak létrejötte csak célirányú erőfeszítések feltételezésével magyarázható meg. Ráadásul ezen otrombaság még növekedik, ha végignézünk a reptereket dugig töltő fáradt, haragos emberfiákon, akik éppen most fedezték fel, hogy csomagjaik Murmanszkban landoltak (éppenséggel a murmanszki reptér az egyetlen kivétel eme csálhatatlan törvény alól).

Az építészek sajnos, mindent egybevéve, még rá is kontráznak erre. Megtalálják a módját, hogy a fáradtság és idegesség jeleit ötvözzék különböző idegszaggató színekkel, hogy értelmetlenné tegyék akár azt is, hogy megkülönböztethessük az utazót a csomagjától vagy a családjától; vagy hogy összezavarják a gyanútlan turistát olyan nyilakkal, melyek általában különböző ablakok, távoli poggyászkocsik vagy éppenséggel az éjjeli égbolt Kis Göncölének aktuális pozíciója felé mutatnak, vagy éppen az éppen működők a vízvezetékhalózat pontjait leplezzék le, míg az üzemen kívüliek rejtsek el a check-in pultokat.

A derengő fény és a zaj óceánjának közepén ott állt Kate Schechter, és kételkedett.

Londonból Heathrow-ba tartó útját teljes egészében azzal töltötte, hogy a kétségei gyötörték. Nem volt babonás, sem pedig vallásos; egyszerűen csak olyasvalaki, aki egyáltalán nem volt biztos abban, hogy Norvégiába kell repülnie. S egyre inkább úgy érezte, hogy Isten, ha létezik egyáltalán, szintén nem akarja, hogy Norvégiába repüljön; vagy

legalábbis

bármilyen isten-szerűség, aki azzal is szívesen eltököl, hogy az M4-es,

amin eleddig jött, forgalmát irányítja. Az összes zrí a jegyekkel, amíg talált egy szomszédot, hogy az gondját viselje a macskájának, aztán amíg a

macskát sikerült felhajtani, beázás, az elhányódott levéltárca, az időjárás, a szomszéd hirtelen halála, a macska terhessége- ez mind-mind az

istenségek összehangolt akciójának tûnt.

Még a taxisofôr is (amikor mégis véletlenül talált egy taxit) megkérdezte, hogy "Norvégia? Minek kell magának odamennie?", és amikor nem

válaszolt azonnal, "Sarki fények", ill. "Fjordok!"-kal erősítette meg magát, s mivel a lány meglehetősen kételkedô képpel, kicsit összeszorított

ajkakkal bámult egy sort, kibökte: "Tudom, valami alak akarja kivonszolni.

Azt mondom, küldje el a francba. Menjen Tenerifébe!"

Ez jó ötletnek tûnt.

Tenerife.

Aztán egy futó másodercig még az otthonára is merészelt gondolni.

Aztán csak bámult ki üresen az ablakon, ki a közlekedôk mérges sokaságára, és arra gondolt, hogy ha odakint ilyen hideg és pocsék az idő, akkor vajon mi vár rá Norvégiában.

Vagy otthon. Otthon ugyanolyan jéghideg lehet most, mint Norvégiában. Jégtorlaszok, a talajból kitörô gejzírekkel pettyezve, belecsapva a fagyott levegôbe, és a Hatodik Sugárút jéghegy-falai között eltûnve.

Ha Kate élettörténetére egy futó pillantást vetünk, az elmúlt harminc éve alapján New York-inak hihetnôk. Mindazonáltal magában a városban alig lakott, eddigi életének jelentôs szakasza általában meglehetősen távol zajlott New York-tól. Los Angeles, San Francisco, Európa, némi ôrült mászkálás Dél-Afrika utcáin öt évvel ezelôtt,

amikor

elvesztette az éppen elvett férjét, Luke-ot, egy New York-i taxis balesetben.

Tetszett neki a gondolat, hogy mégiscsak New York az otthona, s honvágyat is érzett- bár amikor nem volt otthon, igazság szerint az életéből az egyetlen hiányzó dolog a pizza volt. Nemcsak valami régimódi

pizza, hanem olyasféle, amit kihoznak az ember lakására, ha telefonon

megkérjük őket. Ez utóbbi volt számára az egyetlen igazi pizza. Az olyan,

ahol ki kell otthonról mozdulni, és egy vendéglőben ülve a vörös szalvétát

kell bámulni, még nem igazi pizza, akármennyi extra szardellát és pepperónit is raktak rá.

London volt mégiscsak az a város, ahol legjobban szeretett lakni, természetesen ha nem vesszük számításba a pizza-problémát, ami egyenesen az örületbe kergette.

Miért nem képes senki sem a pizzát házhoz vinni? Miért nem képes senki sem megérteni, hogy egy pizza alapvető természetéhez tartozik, hogy

forró kartondobozban az ember lakására vigyék ki? Amit egyszerűen fel kell

vágni, és a zsírpapírban levő pizzát, szépen feldarabolva, összehajtogatva,

a TV előtt bekapni? Mi volt az az alapvető gubanc ezeknél az ostoba, beképzelt, rest angoloknál, hogy még ezt a mégoly egyszerű alaptörvényt sem

voltak képesek megérteni?

Egyedül ez volt az a frusztráció, amit nem tudott az angoloknak megbocsájtani, és cserébe leglább havonta egyszer, amikor a dolog különösen

lehangolta, felhívott egy pizzasütőt, megrendelte a legnagyobb, legpazarabb

pizzát, ami csak le tudott szóban írni -pl.pizza, egy extra pizzával a tetején-, és végül, szép finoman, megkérte őket, hogy hozzák ki.

-Mit csináljunk?

-Hozzák ki. Máris adom a címem...

-Nem értem. Nem jön be, és nem szedi fel?

-Nem. Nem hozzák ki? A címem...

-Hát... Ilyet nem csinálunk, asszonyom.

-Mit nem csinálnak?

-Hát.. nem visszük ki...

-NEM HOZZÁK KI? JÓI HALLOM?

Minden egyes párbeszéd sokszor pillanatok alatt ilyen ocsmány szleng-és sárdobálásba torkollott, amik után általában lecsillapodott dühvel, de még mindig remegő térdekkel állt fel. Persze a következő reggelen már sokkal, sokkal jobban érezte magát.

Minden más szempontból egy igen finom lelkű emberrel találkozhattunk, amilyen találkozásra sokan oly hiába várnak.

De a mai nap alaposan megviselte az idegeit.

Szörnyű dugó volt az országúton, és a távoli, villogó kék fények tudatosították Kate-tel, hogy bizony az úton, jóval előttük, baleset történt. Egyre dühösebb lett, és az ellenkező irányú ablakon bámult kifelé, ahogy lassan másztak előre.

Ráadásul a sofőr is dühös volt már, amikor végre megszabadulhatott a lánytól: nem volt aprója Kate-nek, ami nagymérvű, roszkedvű szűk nadrágzseb-végigtúrást jelentett számára, amíg véletlenül tényleg talált visszajárót.

Ekkorra az időjárás már erősen zivataros volt, és ráadásul Kate, ahogy ott állt a reptér központjában, a tömegben, az istennek sem találta meg az oslói járat pultját.

Egy pillanatig nagyon nyugodtan próbált állni, nyugisan és mélyen lélegezve, és próbált nem gondolni Jean-Philippe-re.

Jean-Philippe, ahogy a taxisofőr is jól tippelte, volt az ok, amiért tulajdonképp felkerekedett Oslóba; de ugyanakkor szintúgy ő volt

azon ok, amiért arról is meg volt győződve, hogy Norvégia egyáltalán nem az

a hely, ahova mennie kéne. Egyébként is, ha rágondolt, Kate-et elfogta a

vacillálás, s így, mindent összevetve, úgy döntött, hogy legjobb lesz nem
rágondolnia, csak mindenképp elmenni Norvégiába, mintha ennek így kellene
történnie, így lenne megírva. Ennek ellenére, Kate lett volna a legjobban
megdöbbenve, ha tényleg rátalál abban a szállóban, aminek a nevét Jean még
anno ráírta arra a kártyára, amit a kézitáskájának az oldalzsebébe gyűrt
be.

A valóságban erősen csodálkozott volna, ha egyáltalán tényleg összefut Jean-nal. Sokkal biztosabb volt abban, hogy talál majd egy üzenetet a férfitől, hogy váratlanul kiküldték Guatemalába, Szöulba vagy
Tenerife-be, és majd megpróbálja onan felhívni.

Jean-Philippe volt a leginkább a kellő helyszínen hiányzó férfi, akivel Kate valaha is találkozott. Ebben volt minden betetőzése.

Amióta

Kate elvesztette Luke-ot a nagy, sárga Chevrolet-jével, eléggé megüresedett
érzelmi élete függővé vált a csak magukkal törődő férfiak sorozatától.

Mindezt megpróbálta magából kiűvölni, és ráadásul még a szemét
is becsukta egy másodpercre. Remélte, amikor újra kinyitja, meglát egy
táblát maga előtt, "Erre a norvég járat" felirattal, amit egyszerűen, lelkéből minden egyéb mást (de főleg a férfit) kirekesztve követhetett volna. Ahogy ezt átgondolta, mint a régebbi gondolatainak folytatása, feltételezhetően megmutatták azt az utat, ahogy a vallások tulajdonképp
kialakultak. És valószínű ez a magyarázata annak is, hogy a reptereken oly
gyakran látjuk kószálni különböző szekták tagjait, téríteni valók után ácsingózva. Tudják, hogy az emberek a reptereken a legsebezhetőbbek és a
lehető legzavarodottabbak, és így bármilyen útbaigaztást kitörő örömmel és

hittel fogadnak.

Kate végül kinyitotta a szemeit, és természetesen hatalmasat csalódott. De aztán megmagyarázhatatlanul sárga trikókban pompázó németek hada vette körül, és a sorjázó tömegükön át mégis csak megpillantotta a norvég pultot. Felkapta a ruhástáskáját a vállára, és elindult.

A sorban előtte csupán egyetlen ember állt, és úgy nézett ki, bajban volt, vagy legalábbis épp bajt csinált.

Nagydarab férfi volt, igencsak jó húspanlevő, és jó felépítésű -bár az jobb szó, hogy kitűnő-, de valahogy páratlanul nézett ki - olyan értelemben, amivel Kate nem sokat tudott kezdeni. Nem tudta volna megmondani, hogy mi a rendkívüli a férfiban, csak azt, hogy gondolatban rögtön kihúzta arról a listáról, akire az adott pillanatban gondolni akart.

Visszagondolt arra a cikkre, amit az emberi agyról olvasott, amiben elmagyarázták, hogy az emberi agy CPU-ja csupán hét memóriarekeszt tartalmaz, ami azt jelentette, hogy ha egyszerre az emberi agyban hét dolog volt, akkor egy nyolcadikra gondolva, a hét tárgy valamelyikének sürgősen távoznia kellett a memóriarekeszből.

Gyorsan arra gondolt, hogy vajon eléri-e az oslói járatot, hogy vajon csak ő tartja-e kifejezetten istencsapásnak az adott nap körülményeit; agyában felbukkant a reptéri személyzet is a sarmos mosolyával és a lélegzet-visszafojtott durvaságával; a reptéri adómentes

üzletek képe is felbukkant lelki szemei előtt, ahol a rendes, bolti árnál jóval olcsóbban lehetne vásárolni, de valahogy -rejtélyesen- mégsem lehet;

hogy vajon igaza volt-e annak a cikknek, ami azt magyarázta, hogy a repterek előbb-utóbb az útért még fizetni is fognak; hogy vajon az oldaltáskája kevésbé nyomná-e a másik vállát, és végül, minden ellenkező

irányú szándéka ellenére, a gondotai mégis csak Jean-Philippe-re

terelődtek,
aki legalább még hét alpontot jelentett volna a fenti típusú
kérdésekből.

Az utolsó figyelmeztetés az oslói gép utasai számára volt az, ami
visszairányította a figyelmét az előtte folyó párbeszédre.

A hatalmas férfi azon háborodott fel, hogy nem foglaltak neki
helyet az első osztályon. Pár pillanat múlva kiderült, hogy ez amiatt
van,

hogy nincs elsőosztályú jegye.

Kate érzelmei egyre dühödtebbek lettek, és azon vette észre
magát, hogy már halkán morog.

Most derült az is ki, hogy a férfinak egyáltalán semmilyen jegye
nincs, és ezentúl a mérgesedő hangú vita olyan témák körül
csapongott, mint

a recepciós kisasszony fizikai megjelenése, személyes talentumai, a
felmenőiről egy kis elmélkedés, pár spekuláció arról, hogy a jövő mit
tartogat az ő és a cége számára. Végül azzal a kellemes lehetőség
villanyozta fel a vitapartnereket, hogy mi van, ha a férfinél mégiscsak
van

legalább egy kreditkártya.

Nem volt.

További párbeszéd következett a csekkártyákról, hogy azt a
légitársaság miért nem fogadja el.

Kete egy hosszú, lassú, vészjósló pillantást vetett az órájára.

-Bocsássanak meg -szakította félbe a vitát- sokáig csinálják még?
Pillanatokon belül indul az oslói járat!

-Most éppen ezzel az úriemberrel foglalkozom -válaszolta a
recepciós lány- Egy másodperc, és jövök.

Kate bólintott, és engedékenyen engedte, hogy az említett
másodperc elteljen.

-A járatom pont az a reülő, ami éppen indulóban van -mondta
azután.- Van egy válltásám, megvan a jegyem, a helyfoglalást is
elintéztem

már, és csak fél percig fog tartani. Utálok bármit is félbeszakítani, de
még jobban utálnám, hogyha emiatt a nyomorult fél perc miatt
szalasztanám

el a járatomat! Ez harminc MOSTANI másodperc, és nem harminc
BÁRMIKORI, ami

egy egész éjjelre itt tartana bennünket!

A recepciós lány teljesen Kate felé fordította tűzpiros ajkait, de még mielőtt megszólalhatott volna, a nagydarab, szőke figura körülnézett, és az arc kifejezése valahogy megghiúsította a párbeszédet.

-Én szintúgy -mérgelődött a férfi lassú, északi nyelvjárással- Olslóba szeretnék repülni.

Kate ránézett. A férfi kirivott az egész reptérről, vagy, másként fogalmazva, hozzá képest a többi utas és személyzet volt különös.

-Hát -mondta Kate- nagyon úgy néz ki, hogy egyikünk sem éri el a járatot, ha így haladunk tovább. El lehetne röviden intézni? Mi a probléma?

A pultkisasszony rámosolygott a jellegzetes halott-mosollyal, és azt mondta:

-A légitársaság nem fogadhat el csekket, ez meg van írva a szabályzatunkban.

-Akkor én intézkedem -mondta Kate, lecsapva a pultra a saját kreditkártyáját.- Írja az úriember jegyének árát le a számlámról, és ő majd nekem csekkel fizet.

-Rendben? -bólintott a férfira, aki lassú meglepetéssel nézett rá. A szemei nagyok és kékek voltak, és azt a benyomást keltették, hogy annak idején számtalan gleccsert láttak. Különösen arrogánsak és ugyanakkor zavarosak voltak.

-Jó? -kérdezte élénken Kate. -A nevem Kate Schetchter. Két C, két H, két E és még egy T, egy R és egy S. Remélhetőleg a bankban nem fognak túl sokat akadékoskodni ezzel a megoldással. Sosem állnak a helyzet magaslatán.

A férfi nagyon lassan meghajtotta a fejét Kate felé köszönésképpen. Megköszönte a szívességet, és még magyarázott valamit norvégul, ami lepergett Kate-ről. Elmondta, hogy már jó ideje ez az első pozitív tapasztalata, és hogy Kate egy igazán rendes lány; megint pár norvég szó; majd végül, hogy örökre lekötölte.

Legvégül hozzátette, hogy tulajdonképp csekk-könyve sincs.

-Rendben! -mondta Kate, aki elhatározta, hogy semmiképp nem térítheti el semmi a céljától. Kihalászott a kézitáskájából egy apírdarabot, a pultról felszedett egy tollat, ráfirkált valamit a cédulára, és odatolta a férfinak.

-A címem, -magyarázta- küldje majd el a pénzt. Még akkor is, ha a prémkabátját kell zaciba vágnia emiatt! Mindenképp küldje el! O.K.? Kockázatos vállalkozásba kezdek, hogy láthatatlanban megbízom magában!

A férfi felszedte a papírt, nagyon lassan végigolvasta, majd gondosan összehajtogatta, végül berakta a kabátzsebébe. Még egyszer a lány felé bólintott.

Kate hirtelen észrevette, hogy a recepciós lány a tollra vár, hogy a kreditkártya-nyomtatványt kitölthesse. Dühösen visszaadta, átnyújtotta a kreditkártyáját, és jeges mosolyt erőltetett magára.

A reptér Tannoy hangládái bejelentették, hogy indul az oslói gép.

-Láthatnám az útleveleiket?-kérdezte a recepciós lány, kerülve a sietséget.

Kate átadta a sajátját, de a férfinak útlevele sem volt.

-Micsoda? -dühöngött Kate. Közben a légikisasszony minden külső érzékelését leállította, és mereven bámuta pultjának az egyik véletlenszerű pontját, arra várva, hogy valaki más lépjen elsőnek. Nem rá tartozott ez az egész hercehurca.

A férfi még egyszer haragosan elismételte, hogy nincs útlevele. Üvöltött, és közben az öklével verte a pultot, olyan erősen, hogy az kissé még be is horpadt.

Kate felszedte a jegyét, az útlevelét és a kreditkártyáját, és visszaemelte a táskáját a vállára.

-Ez az a pont, ahol kiszállok -közölte, és elment. Úgy érezte, minden lehetséges lépést megtett, amit csak egy emberi lény képes megtenni, hogy elérje a gépét, de még ez sem volt elég. Egy táviratot kell küldenie Jean-Philippe-nek, hogy nem tud ott lenni, és ez valószínűleg a férfi üzenetével egyidőben érkezne, amiben szintúgy azt jelenti be, hogy ő

sem
tud jönni.

Addig is, kimehetne egy kicsit felfrissülni és lehűlni. Elindult egy újságosstandot keresni, valamint egy csésze kávéért, de hiába követte a tájékoztató táblákat, semmit sem lelt. Csakúgy, mint a működőképes telefonok esetén: abból sem talált egyet sem, és elhatározta, inkább hagyja a fenébe az egészet. Gyerünk kifelé -mondta magának-, keressünk egy taxit, és hajtassunk haza.

Átvágott a központi csarnok tömegén, és már majdnem kiért az épületből, amikor visszapillantott az oslói járat pultjára, és pont látta, ahogy az felrobban, és a mennyezeten át távozik, narancssárga lángnyelvek kíséretében.

Ahogy a törmelék alatt feküdt, fájó testtel, sötétségben, fojtogató porban, végtagjainak reakcióját próbálgatva, legalábbis azzal igyekezett könnyíteni a helyzetén, hogy arra próbált gondolni, azért nem is gondolta volna annakelőtte, hogy ez egy rosszul sikerült nap. Eközben veszítette el az eszméletét.

2.fejezet

A köznép bűnbakot követelt.

Először az IRA-t, majd a PLO-t és a Gázműveket. Még a Brit Nukleáris Műveket is bajba igyekeztek keverni, s így egy közleménnyel kellett mielőbb előrukkolniuk, hogy a helyzettel minden tökéletesen rendben van, hogy egy az egymillióhoz az esély az ilyesféle robbanásra, és semmiféle rádióaktív szivárgás nincs a térségben, olyannyira, hogy a katasztrófa helyszíne remek lenne egy kis családi piknikre; végül aztán elismerték, hogy semmi közük az egészhez.

A robbanásra semmiféle épeszû magyarázatot nem lehetett találni.

Úgy tűnt, hogy teljesen spontánmód történt, és kizárólag a saját akaratából. Magyarázatok születtek a témában, de gyakorlatilag mindegyik

szimpla, agyonrágott állításokat pufogatott, legfeljebb csak a szóhasználatában térve el a többi elmélettől, hasonlóan azokhoz a teóriákhoz, amelyek az egészet "fém-kifáradással" magyarázták.

Valójában

különösképp kevés magyarázat született arra, hogy hogy a csudában tud a fa,

a fém, a műanyag és a kavicsbeton robbanó eleggyé válni, amely aztán "az

időben nemlineáris láncreakcióval" robbant fel.

Egy kezdő miniszter nagyon frappánsan fogalmazta meg az összes tanulságot a következő éjjel a televízióban, ami aztán a pályafutásának

egészét végigkísértette: a recepcióasztal egyszerűen "totál megelégelte

azt, hogy ott legyen, ahol volt".

Mint a legtöbb hatalmas tragédia esetén, az áldozatok számának becslésében is óriási különbségek voltak. Negyvenhét halotról és nyolcvankilenc súlyos sérültről indultak, aztán ez a szám felemelkedett

hatvanháromra, ill. százharmincra; a dolog betetőzése a 117 halott feltételezése volt, amíg csak el nem kezdtek fogyni a számjegyek.

Végül

kiderült, hogy mindazok, akiket számításba lehetett vanni, azokat számításba is vették- és közöttük egyetlen halott sem volt. Egypár embert

ugyan kórházba kellett szállítani különböző vágásokkal, horzsolásokkal és

különböző fokú traumatikus sokkokkal, de ennyi volt minden, lévén, hogy

senki sem tudott olyan eltűnt személyt mondani, akit ne találtak volna meg

-élve.

Ez egy másik megmagyarázhatatlan oldala volt az egész robbanásnak. Annak ereje akkora volt, hogy a Kettes Terminál bejáratának

nagy részét leomlasztotta, és mégis: akik az épület belsejében voltak,

azok
vagy kifejezetten szerencsésen estek el, vagy úgy menekültek meg,
hog az
egyik leomló kôdarab megvédte ôket a többitôl; vagy éppenséggel a
csomagjuk
fogta fel a robbanás erejét. Ami azt illeti, nagyon kevés bôrönd
maradt
egészben. A Parlamentben ebben a témában elhangzott egy-két
kérdés, de nem
túlságosan érdekesek.

Ez pár nappal azelőtt volt, hogy Kate Schechter ezen dolgot, ill.
bármilyen egyebet is észlelni tudott volna a környező világból.

Az idejét csendesesen eltöltötte a saját, belső világjában, ahol a
kabincsomagtartók tele voltak a régi emlékeivel, amik között nagy
kíváncsisággal, ill. néhanapján zavarodottsággal kutakodott.

Pontosítva a

dolgot, a poggyásztartóknak kb. csak a fele volt tele élénk, friss,
gyakran

kényelmetlen és fájdalmas emlékével; a másik 90 százalék
pingvinekkel volt

tele, ami eléggé meglepte Kate-et.

Amíg felismerte, hogy álmodik, észben tartotta azt is, hogy most
éppen a tudatalatti énjét fedezi fel. Hallott ugyan már arról, hogy az
emberek agyi teljesítőképességüknek csak úgy a tizedét használják
fel, de

az nem volt egészen tiszta a számára, hogy a maradék kilenctized
részen

miért éppen pingvineknek kellett tanyázniuk.

Hamarosan a pingvinek, az emlékek és a csomagtartók
fokozatosan

elmosódtak, hogy minden fehérré és víztükrön át nézett-szerûvé
váljon;

aztán a látvány olyanra váltott, mint a falak és a remegô képek, végül
olyan fehér falakra, amik már nem remegtek, illetve inkább olyan
falakba

tûnt át, amik sokkalta inkább voltak zöld-sárgák, mint fehérek, és

végül a
látvány egy kis szobára csúszott össze, benne Kate-tel.

A szobában félhomály volt. Az éjjeliszekrény lámpája ugyan égett, de csökkentett teljesítménnyel. Ezenkívül még az utcai nátriumlámpák fénye is utat talált a szobába a szürke függönyök résein át, hogy aztán a falakra sormintákat rajzoljon.

Homályosan észlelte a saját, árnyalakokkal borított testét, ahogy a színtelen, takaros takaró alatt fekszik. Egy pillanatig rémülten nézte, mielőtt próbaképpen egy részét is megmozdította volna. Aztán kipróbálta a jobb kezét, ami megfelelően reagált. Egy kis merevség és fájdalom, de az ujjai rendesen válaszoltak, és a hoszaikkal, vastagságukkal, valamint a helyes irányba való behajlíthatóságukkal kapcsolatban sem lehetett oka panaszra.

Egy rövid ideig pánikba esett, amikor először nem találta a bal karját, de aztán arra is rálelt, ahogy a hasán keresztülnyújtózott; a pánikért cserébe finoman és egyénien megkorholta.

Egy, talán kettő másodpercnyi megfeszített koncentrációjába tellett, míg, az eléggé zavaró előjeleket követve észrevette, hogy egy tűt kötöttek a karjára. Ez eléggé rohadatul érintette.

A túból egy vékony, áttetsző, az utcalámpák fényében sárgán csillogó cső kígyózott egy takaros csörlőn át egy kis plastik-üvegcsébe, ami egy nagy fémállványról lógott alá. Nagy rakás rossz előérzet támadt rá a szerkezet kapcsán, de aztán, ahogy közelebbről megbámulta a folyadékpalackot, jól látta a Dextro-só feliratát. Lecsillapította magát, és egy pár másodpercig nyugodtan feküdt a további felfedezései előtt.

A mellkasa sértetlennek tűnt. Kicsit meghorzsolódott és egyébként is érzékeny volt, de semmiféle helyi, szűrő fájdalmat nem érzett, ami azt

jelentette volna, hogy valamije eltörött. A csípője és a comjai kicsit fájtak és merevek is voltak, de azokon sem látszott komolyabb zúzódásnak

nyoma. Elengedte a jobb, majd a bal lábának izmait. Elégge meglepődött

azon, hogy a bokája sem törött le.

Tehát, mondta magának, teljesen jól volt. S akkor meg mi a csodát keresett itt, egy ilyen ronda, fertőző-színekkel teli kórházban?

Nyugtalanul felült, hogy aztán mégiscsak azonnal visszahanyatoljon az ágyra, hogy még egy szórakoztató percet töltsön a pingvinjeivel.

A következő alkalommal, ahogy körülnézett, immáron sokkal jobban

vigyázott magára, csendesen feküdt, kissé émelyítően érezve magát.

Felvillanyozva kutatott a memóriájában egy kis ideig, hogy tulajdonképpen mi is történhetett. Sötét volt, és az emlékei beteges, hiányos, zsíros hullámokként törtek rá, mint amilyen az Északi-tenger.

Rögös csomók ugráltak ki a vízből, és hamarosan felépítettek egy hatalmas

repteret. A reptér kesernyésen nézett ki, és elégge fájt az agyában már a

puszta látványa is, és mindenek közepén, migrénként szaggatva, ott volt az

éles fény örvénylő özönvize.

Hirtelen világossá lett számára, hogy a Heathow-i reptér Kettes Termináljának közönségét egy meteor kapta telibe. A fényben árnyalakként

pedig egy prémkabátos hatalmas ember állt, aki minden bizonnyal telibe

kapta a meteoritot, és aki ezáltal pillanatok alatt atomfelhővé lett, hogy

az aztán oda szállják, ahova akar. Ez a gondolat mély és kellemetlen borzongást okozott a nő számára. A férfi ugyan dühítő és arrogáns volt, de

valamiféle páratlan módon a nőnek valahogy mégiscsak tetszett.

Valami

nemesi volt abban a perverz ügyefogyottságában. Vagy legalábbis -gondolta a

nô-, szerette az ötletet, hogy az ilyen minden határon túl levô impotencia

nemes volt, mert éppen ugyanúgy hatott a nô számára, mint amikor ô küszködött a pizza-kézbesítésért egy idegen, ellenséges és pizzát-nem-kihordó világon. A nemesi viselkedés egy ok volt arra, hogy

érdemes volt felhajtást csinálni az élet elkerülhetetlen eseményei ellen

is; de volt több ok is.

Hirtelen magányosság- és félelemhullámot érzett, de aztán az gyorsan lehanyatlott, és utána sokkal összeszedettebbnek, pihentebbnek

érezte magát, és rájött, hogy ki kell mennie az illemhelyre.

Az órája szerint éppen elmúlt három, minden más szerint pedig éjnek ideje volt. Ki kellene hívnia egy ápolót, hogy tudassa a világgal, hogy feléledt...

Volt egy kis ablak a szobája és a folyosó között, amin át kilátott a sötét folyosóra, ahol egy tolókocsi és egy nagy, fekete, üres oxigénpalack állt. Minden nagyon csöndes volt odakint.

Ahogy körülnézett a kis szobában, egy fehérre mázolt furnérlemez-faliskekrényt látott, a sarokban pedig csôvázú acél-és-mûanyag székek virrasztottak. Egy fehér furnér-éjjeliskekrény is az ágyához tartozott, amin egy tál volt, egyetlen darab banánnal. Az ágy másik oldalán

volt az infúziós állványa. Az ágy mellett, éppen elérhetôen, egy fémkonzol

volt a falba ültetve, jópár nyomógommbal, tekerôvel és egy fejhallgatóval,

s az ágy fejrészére pedig egy vezetéket terkeretek, ami egy nyomógombban

végzôdött, amit ugyan megtapogatott, de végül meg nem nyomott.

Elég jól érezte magát. Képes volt egyedül eligazodni odakint.

Lassan, egy kicsit szédülve, feltámaszkodott a könyökeire, és kihúzta a lábait a takaró alól, letévén a földre, ami azoknak eléggé hûvös

volt. Szinte azonnal meg tudta volna mondani, hogy nem kéne ezt

csinálnia,
ugyanis a lábának minden része egy sor üzenetet küldözgetett vissza
arról,
hogy a padló minden egyes kis molekulája, amit a talpai érinettek,
hogy is
éreződött, és ez különös és nyugtalanító dolog volt, amivel még sosem
találkozott. Mindamellet már az ágy szélén ült, és megpróbálta a
talpával
elfogadtatni a földet, mint olyat, amihez úgyis hozzá kell szokniuk
pillanatok alatt.

A kórháziak egy hatalmas, zsákszerű, csíkos valamibe öltöztették.
Nem csak olyan egyszerűen-zsákszerű volt a hálócukája, hanem
amikor
tüzetesebben megvizsgálta, kiderült, hogy valóban zsák. Egy
pamutzsák,
ízléstelen kék és fehér csíkokkal. Hátoldalt nyitódott, és rögvest
beengedte az éjszakai csípős levegőt. A felületesen kiképzett
kabátujjak a
karjainak felénél lötyögtek.

A fényben megvizsgálta a karjait, megdörzsölte és megcsípte,
főként a kötés körül, ami az infúziót rögzítette. Normális esetben
karjainak izomzata rugalmas volt, bőre pedig erős és rugalmas. Ma
este
mégis úgy látszott, mintha egy csirke bőre volna. Röviden simított
egyet
mindkét kezén a másikkal, majd felnézett, akarattal telten.

Kinyúlt, és megfogta az infúziós állványt, s mivel az kevésbé
ingott, mint ő, fel tudta arra használni, hogy lábra segítse magát. Ott
állt, magas, vékony figurája remegett, majd pár másodperc múlva
félkarnyira

állt az állványtól, úgy, ahogy egy pásztor fogja a pásztorbotot.

Nem jutott el Norvégiába, de legalább állt.

Az állvány négy, külön-külön is fonákként viselkedő kerekecskén
gördült; a kerekek úgy viselkedtek, mint négy, a nagyáruházban
visítózó

gyerek, de ennek ellenére Kate képes volt arra, hogy maga előtt tolja
az

egész állványt az ajtó felé. A járás megnövelte a szédülését, de

ugyancsak

megnövelte azon elhatározását is, hogy ne adja fel. Elérte az ajtót, kinyitotta, és kitolva maga előtt a kiskocsit, kinézett a folyosóra.

A balján a folyosó hajóablakkal díszített lengőajtókban végződött, amikről úgy nézett ki, hogy egy nagyobb terembe vezetnek, egy közös kórterembe talán. A jobbján sok kisebb ajtó nyílt a folyosóról, ahogy az továbbhaladt egy rövidebb szakaszon, amíg élesen el nem kanyarodott.

Talán az egyik ajtó a WC-be vezet... A többi? Azokat is megnézhetné, ha már a WC-t kutatja...

Az első kettő sima faliszkerény volt. A harmadik egy kicsit nagyobb volt, és egy szék is volt benne, és így valószínűleg szobának számított, mivel a legtöbb ember nem szeret faliszekrényekben üldögegni, még a nők sem, akiknek ráadásul egy csomó olyan dolgot kell csinálniuk, ami sok embernek megfekszen a gyomrában. Volt még odabent pár süteményféle, sok-sok félig kiszáradt kávéscsésze, és egy koros kávéfőző, mind egy kis asztalon, zordan álldogálva egy Evening Standard mögött.

Kate felszedte a sötét, dohos újságot, és megpróbálta összeszedni hiányzó napjainak történeteit. Mindazonáltal kótyagos állapotában elég nehezen tudott olvasni, és az is lekonyította, hogy a papírok eléggé összeragadtak; de össze tudott gyűjteni annyi információt, amiből kiderült, hogy senki sem tudta megmondani, mi történhetett. Úgy tűnt, hogy senki sem sérült meg különösképpen, de még nem találták meg az egyik légitársaság egyik alkalmazottját. Az esetet már ekkor isteni eredetűnek aposztrofálták.

'Jó magyarázat, Isten'-gondolta Kate. Letette az újság maradványait, és betette maga mögött az ajtót.

A következő ajtó, amit kipróbált, egy, a magáéhoz hasonló kicsiny

kórterembe nyílt. Itt is volt az éjjeliszekrényen egy banán.

Az ágyon jól látszott, hogy vannak rajta. Gyorsan behúzta az ajtót, de annyira nem sebesen, hogy szerencsétlen módon valami páratlan

dolog fel ne hívta volna magára a figyelmét. Bár észrevette, nem tudta

volna rögtön megmondani, mi az. Ott állt a félig nyitott ajtó mögött, bámulva a padlót, tudván, hogy nem lenne szabad újra felnéznie, de azt is

tudva, hogy pedig fel fog.

Gondosan újra kinyitotta az ajtót.

A szoba erősen sötét volt és csípős levegőjű. Ez a hűvösség nem jelentett számára túl sok jó előérzetet. Belehallgatott a csöndbe.

Kétségkívül csönd volt, ami szintúgy nem jelentett túl sok jót. Ez nem az

életerős mély alvás csöndje volt, hanem csupán a távoli forgalomé.

Egy jó ideig hezitált, ahogy az árnyalakja ott lebegett az ajtóban, nézelődve és hallgatózva. Meglepte az ágy vendégének természetes

mérete, és az, hogy bármilyen hideg is volt, egyetlen vékony plédnél többet

nem terítettek rá.

Az ágy mellett volt egy csôlábú műanyag szék, amit eléggé túlterheltek egy hatalmas és dögnehéz prémkabáttal, és Kate arra gondolt,

hogy a kabátot sokkal inkább kellene az ágyra és annak fázó lakójára teríteni.

Végül, olyan lágyan és vigyázva, ahogy csak tudott járni, bement a szobába és megkerülte az ágyat. Ott állt, és lefelé nézett a nagy, skandináv ember arcára. Bár hideg volt, és a szemei zártak voltak, a szemöldökei kicsit fel voltak húzva, mintha valami aggasztotta volna.

Ez,

mint a szinte végtelen szomorúság, taszított egyet Kate-en. Az életben a

férfinak olyan volt a közelsége, mint akit hatalmas, némileg rejtélyes, nehézségek vesznek körül, és a megjelenés, amit a férfi szinte azonnal

megtalált ezen élet mögött, éppen úgy bosszantották, mint ahogy pocsék volt

róluk elmélkedni.

Megdöbbsentette a lányt, hogy a férfi ilyen sértetlennek tűnt. A bôren semmi feltûnô nem volt. Rûszkôs volt és életerôs- vagy legalábbis életerôs volt egészen mostanáig. A tüzetesebb vizsgálat azért kis ráncok kuszaságát tárta fel, ami azt jelentette, hogy idôsebb volt a kezdetben feltételezettnél, azaz a harmincas évei közepénél. Akár még a negyvenes évei végén is lehetett ilyen fitt és egészséges.

Az ajtó mellett, a falnak háttal, egy nem várt dolgot látott Kate. Egy hatalmas Coca-Cola automatát. Nem úgy nézett ki, mintha tényleg szándékkal ide tervezték volna be: még csak be sem kötötték a hálózatba, és volt is rajta egy kis táblácska, arról tájékoztatva, hogy a gép idôlegesen nem üzemel. Úgy látszott, hogy valaki egyszerûen csak figyelmetlenségbôl itt felejtette, hogy aztán most fûhöz-fához kapdosszon, hogy melyik szobában is hagyta el. A hatalmas piros-fehér csíkos elôlap üvegesen bámult bele a félárnyékba, és nem magyarázta el magát. Az egyetlen dolog, amin át a gép kommunikált a külvilággal, az a pénzbedobó nyílás volt, ahova mindenféle típusú aprót be lehetett dobálni, és a dobozok végállomása, ahova mindenféle itóka bekerülhetett, ha éppen mûködött a szerkezet.

Aztán még egy pörölykalapácsot is látott Kate, ami a falnak támasztottak, és úgyszintén eléggé rendkívûli dolognak tűnt.

Gyengeség kezdett erôt venni Kate-en, a szoba enyhén megfordult körülötte, és volt valami kis nyugtalan susogás az agyának csomagtartóin.

Ezután vette észre, hogy ez a halk zaj nem csupán az ô fantáziálása volt. Jól észrevehetô zaj volt a szobában: nehéz, csapkodó, kaparó zaj, tompított hangú remegés. A zaj úgy halkult és erôsödött, mint a szél, de Kate kábításból éppen felépült és bizonytalan állapotában

először

nem tudta volna pontosan megmondani, honnan is jön a zaj. Végül pillantása

a függönyökre esett. Úgy nézett rá, mint a felhúzott szemüldökű részeg, aki

azt próbálja megfejteni, miért is táncol az ajtó.

A hang a függönyök mögül jött. Bizonytalanul odalépdelt Kate, és félrehúzta. Egy hatalmas sas, a szárnyain körökkel zörgette és ütötte az

üveget a másik oldalon, bámult a nagy zöld szemeivel és vadul csípkedte az ablakot.

Kate hátratántorodott, és ki próbálta magát menekíteni a szobából. A folyosó végén a lengőajtók feltárultak, és két ember jött be

rajtuk. Kezek fonták körbe, ahogy Kate reménytelenül belekapaszkodott az

infúziós állványba, és lassan a padló felé kezdett ájulni.

Eszméletlen volt, amikor gondosan lefektették a szobájában. Még mindig nem volt magánál, amikor egy fél óra múlva egy meghökkentően

alacsony figura egy zavaróan hosszú orvosi köpenyben érkezett, a magas

férfit eltolta a tolókocsiján, és pár perc múlva visszatért a Coca-Cola gépéért.

Kate pár óra múlva ébredt fel, ahogy a télies nap keresztülfurakodott az ablakon. A nap nagyon csöndesnek és átlagosnak

ígérkezett, de Kate még mindig reszketett.

3. fejezet

Ugyanaz a nap később egy észak-londoni ház felső ablakán tört be, és rásütött egy férfi békésen alvó figurájára.

A szoba, amiben feküdt, nagy volt, lerongyolódott és nem sok hasznot szerzett a napfény hirtelen betöréséből.

A napsugár lassan mászott át az ágyneműk felett, mintha azon idegeskedne, hogy vajon mit talál közöttük; lelopózkodt az ágy szélén, eléggé meglepett utat rótt le néhány tárgy érintésével, amikkel a padlón

találkozott; nyugtalanul játszogatót néhány porgolyóval, röviden

megvilágította a sarokban levő gyümölcskosarat, és eltűnt.

Ez volt a Nap leghosszabb vendégszereplése, amit ebben a szobában

ejtett meg, és ez körülbelül egy óráig tartott, mely időszak alatt szinte egyáltalán nem mozdult az alvó figura.

Tizenegykor a telefon megcsörrent, és bár az alvó nem válaszolt, még mindig több történt, mint a reggel 7 előtt 25 perccel, a 7 előtt 20 perccel, és a 7 előtt 10 perccel bejövő hívás után, amik után hosszú és

jelentőségteljes csöndbe burkolódzott a szoba, amit csak a szirénák üvöltése szakított meg egy közeli utcában úgy kilenc körül; negyed tízkor a

nagy, tizennyolcadik századbeli dupla-klaviatúras cseballó behozatala,

illetve valamivel 10 után a törvényszéki végrehajtók cseballó-elvitele. Ez

nem volt szokatlan eseménysor: az érrefelé érdekelt emberek hozzászórtak,

hogy a kulcsot a lábtörlő alatt találják meg, és az ágyban fekvő ember is

hozzászokott, hogy átaludja a jövés-menést. Nem mondhatnánk azt, hogy az

igazak álmát aludja, amíg nem azt értjük alatta, hogy 'csak úgy aluszik',

ugyanis ez az alvás pontosan olyasvalakié volt, aki nem sokat teketóriázott, amikor éjjel az ágyba mászott és leoltotta a villanyt.

A szoba nem volt túlságosan lélekemelő. XIV. Lajos, hogy egy nevet hozzunk fel kiragadott példaként, valószínű nem találta volna elég

naposnak, és elégtelenül kevésnek a tükrök számát. Valószínű azt kívánta

volna valakitől, hogy szedje össze a zoknikat, a lemezeket tüntesse el, és

talán az egész helyet égesse porig.

Michelangelónak valószínű nem tetszettek volna az arányai, amelyek nem voltak sem nem emelkedettek, s nem mutattak semmilyen mértékű

belső harmóniát vagy szimmetriát, annak kivételével, hogy a szoba szinte

minden része egyenlő mértékben kivette részét a kávéscsészék,

cipők és
dugig telt szemeteskosarak áradatából.

A falakat szinte pontosan olyan zöld színre festették, ami miatt Raffaello Sanzio inkább saját maga leharapta volna a kezét csuklóból, mint hogy használja; és Herkules, ha látta volna a szobát, valószínűleg egy hatalmas, irányított vízözönnel tért volna vissza egy félóráska múltán.

Mindent egybevetve, a szoba nyomott volt, és úgy nézett ki, az is marad, amíg csak Mr. Svlad, vagy "Dirk", Gently, né Cjelli tulajdonában marad.

Végre Gently megmozdult.

Az paplanok és a takarók szorosan a feje köré voltak felhúzva, de valahol az ágy középtáján egy kéz emelkedett ki lassan az ágynemű közül, és az ujjai saját életre kelvén, végigtipegtek a padlón. Megszokásuk miatt kellemesen félrelöktek egy üvegnyi rendkívül kellemetlen valamit, ami már Szent Mihály napja [szept. 29.] óta ott tanyázott, és nagynehezen rátaláltak egy még félig tele levő csomag Gauloise-re, meg egy doboz gyufára. Az ujjak kiráztak egy gyûrött, fehér csövecskét a csomagból, megragadták, csakúgy, mint a doboz gyufát, és aztán elkezdtek utat keresni visszafelé az ágynemű között a fejrész felé, ugyanúgy, mint ahogy egy mágus ösztökéli a zsebkendőjét, amiből egy csapat galambot kíván elővarázsolni.

A cigi végül is bekerült a lyukba, és meg is gyújtatott. Egy ideig úgy látszott, hogy maga az ágy szívja, nagy, emelkedő szippantásokkal. Jó sokáig köhögött, hangosan és reszketve, és végül elkezdett jóval szimmetrikusabb ritmusban lélegezni, s Dirk Gently ezen az úton tért magához.

Egy ideig csak ott feküdt, óriási méretű aggodalmat és bűntudatot érezve valami miatt, ami a vállát nyomta. Azt kívánta, bárcsak elfeledkezhetne róla, és ez azonnal sikerült is. Kiemelkedett az ágyból, és pár perc múltán már lefelé blattyogott.

A levelek az ajtó szőnyegén csak a szokásos dolgokat tartalmazták: egy mérges hangú levél, amely azzal fenyegette, hogy elszedik

az American Express kártyáját, egy reklám, mely arra bízta, hogy váltson

American Express kártyát, és pár számla a leginkább hisztérikus és valóságtól elrugaszkodott fajtából. Nem volt képes elképzelni, mi a csudának küldözgetik őket még mindig. A postázás díja a feladó számára

eleve ablakon kidobott pénz volt. Megrázta fejét meglepetésében, ahogy a

világ rosszindulatú inkompetenciájára gondolt, eldobta a leveleket, belépett a konyhába, és megközelítette a hűtőt, rendkívül nagy elővigyázatossággal.

A sarokban állt.

A konyha nagy volt, és mély félárnyékban rejtőzött, amitől nem szabadult meg, amikor feloltotta a villanyt; csak sárgább lett. Dirk leguggolt a fridsider előtt, és az ajtó szélét gondosan megvizsgálta. Megtalálta, amit keresett. Valójában még többet is talált.

Az ajtó földhöz közeli részén, a keskeny szigetelő gumiréteg mellett, ami elszigetelte egy szürke szigetelőszalaggal az ajtót a hűtő

főtestétől, feküdt egy emberi hajszál. Megdermedt nyállal ragasztották oda.

Ez volt, amit várt. Három nappal ezelőtt ragasztotta fel oda sajátkezűleg,

és jópár esetben ellenőrizte már azóta. Csak azt nem képzelte el, hogy

talál egy második hajszálat is.

Felhúzta a szemöldökét rémületében. Egy MÁSODIK hajszál?

Szintén a szigetelőrétegen át volt ragasztva, csak ez pont a hűtő felső szélénél, és nem ő rakta oda.. Közelről megbámulta, és olyan sokáig

is elment, hogy egyenesen kinyissa az ablakok zsánereit, hogy még egy kis

plusz fényt engedjen be a helyszínre.

A napfény befurakodott a szobába, mint egy nagy csapat rendőr, és körülnézett odabent egy nagy rakás mi-ez-itt felkiáltással, ami érthető is

volt, hisz a konyha nem épp esztétikus elrendezésű volt, csakúgy, mint a hálószo

b

Mint a klegtöbb szoba Dirk házában, ez is nagy volt, homályos, és nagymértékben szétzüllesztett. Mindenki pucolás irányába tett erőfeszítésein kifogott; úgy lökte félre az ilyen irányú próbálkozásokat,

mint azokat a kiszáradt legyeket, amik az ablak alatt tornyosultak kis halomba, egy halom üres pizzásdoboz tetején.

A fény megmutatta a második hajszálat teljes valójában: ősz volt a gyökerénél, és fényes metálnarancssárgára volt festve. Dirk felhúzta a

szemöldökét, és nagyon mélyen gondolkozni kezdett. Nem kellett túl sokáig

és túl keménymyen gondolkodnia a célból, hogy rájöjjön, ki is az a személy,

akihez a hajszál tartozott anno: kizárólag egyetlen személy volt, aki bejárogatott a konyhába -akinek a feje úgy nézett ki, mintha az lett volna

a metáloxidokat mindenféle ipari szennyvízből kiválasztó elektrolízis egyik

fő végcélja- de azt még erősen meg kellett gondolnia Dirknek, hogy milyen

új kérdéseket vet fel ezen felfedezés, hogy a nő beragasztotta a hajszálát

a fridzsider ajtajára.

Ez azt jelentette, hogy a csöndesen vívott háború, ami Dirk és a takarítónő között zajlott, immár eszkalálódott egy új, és sokkal rémítőbb

szintre. Ahogy Dirk számolta, immár három hónapja nem nyitották ki a hűtő

ajtáját, és mindkettejük zordan elhatározta, hogy nem ő lesz az első, aki

azt kinyitja. A hűtő ezentúl nem csupán állt a konyha sarkában, hanem

inkább settenkedett.

Dirk elég tisztán visszemlékezett arra a napra, amikor elkezdett settenkedni. Körülbelül egy héttel ezelőtt volt, amikor Dirk egy szimpla fortélyt akart bevetni Elena -így hívták az öreg denevért, kiejtésében az angol 'cleaner'-hez hasonlítva, ami egy olyan irónia volt, amit Dirk újabban már nem nagyon pufogatott- ellen, hogy az végre kegyeskedjék kinyitni a hűtő ajtaját. A trükköt ügyesen kivédte Elena, és az egész csaknem rettenetesen csapott vissza Dirk-re.

Dirk azt a stratégiát használta fel, hogy elment a helyi miniboltba, hogy vegyen pár élelmiszert. Semmi különös: egy kis tej, pár tojás, egy kevés szalonna, egy vagy két táblányi csokisodó, és egy negyedkilós vaj. Aztán ezeket otthagya, ártatlanul, a hűtő tetején, mintha csak azt mondaná, hogy "Oh, ha lenne egy kis idő, igazán bedobhatnád őket..."

Amikor este hazatért, dobogó szívvel vette észre, hogy a cuccok nem voltak már a hűtő tetején. Eltűntek! Nem csupán arrébbra tárták őket vagy át egy polcra, hanem sehol sem voltak láthatóak! A nőnek mindenképp kapitulálnia kellett, és elrakta őket. A hűtőbe. S ha már egyszer kinyitotta, akkor ki is kellett takarítania. Életében először megtelt a szíve melegséggel és hálával a nő iránt, és már éppen -hatalmas megkönnyebbüléssel és diadalmenetben- szélesre akarta tárni a hűtő ajtaját, amikor a nyolcadik érzéke azt súgta neki (ahogy Dirk a múltkor számolta, összesen tizenegy hátsó érzéke volt), hogy legyen nagyon, nagyon óvatos, és először is, gondolja át, hogy Elena hova is rakhatta a kipucolt hűtő tartalmát.

Egy megnevezhetetlen kétség marcangolta a belsejét, ahogy hang nélkül elindult a mosogató melletti szemétkosár felé. Visszatartott lélegzettel nyitotta ki a vödröt, és benézett.

Odabent, befészkelődve a friss, fekete szemétkosár-bélelő papírba, terültek el a tojásai, a sonkája, a sodói, és a negyedkilós

vaja.

Két kiöblített tejesüveg állt szép sorban a mosogató mellett, amibe felktételezhetően az előbb távozott a tartalmuk.

Kidobta, kiöntötte.

Elena, inkább, mint hogy kinyissa a hűtő ajtaját, kidobta a férfi élelmét a szemétkébe.

Körülnézett a zord, zömök, fehér monolitként álló hűtő körül, és pontosan ez volt az a pillanat, hogy minden kételkedés nélkül észrevette,

hogy a hűtőgépe komolyan ólálkodni kezdett.

Készített magának egy erős kávét, és leült, kicsit remegve. Bár nem nézett közvetlenül rá a mosogatóra, tudat alatt érzékelte, hogy ott

van a két üres tejesüveg, és az agyának pár elfoglalt része szintén riadóztatta emiatt.

A következő nap egészét azzal töltötte, hogy a kérdésen rágódjék. Szükségtelenül paranoiás lett. Biztosan Elena véletlen vagy figyelmetlen

botlása lehetett az ügy. Valószínűleg épp azon kotlott örülten Elena, hogy

a fia hörghurutjával, nyûgösségével vagy homoszexualitásával mi a jelenlegi

ábra, a lényeg az, hogy bármin is gondolkodott, nem nagyon figyelt fel

arra, hogy mit is dob ki. Olasz volt Elena, és valószínűleg oda-nem-figyelve tévesztette össze a táplálékot a szemétkébe.

De ez a dolog a hajjal mindent megváltoztatott. Minden lehetséges kétséget kizárva tisztázta, hogy a nő tudta, hogy mit csinál.

Semmiképp nem

akarata a nő addig kinyitni a hűtőt, amíg azt a férfi meg nem teszi, és a

férfi sem akart addig kezdeményezni, amíg a nő nem lép elsőnek.

Nyilvánvaló, hogy Elena nem vette észre a férfi hajszáját, különben talán a leghatásosabb módszere az lett volna, hogy kihúzza azt,

ami megtévesztette volna Dirk-et, abból a szempontból, hogy azt higgye, a

nő kinyitotta az ajtót. Dirk meggondolta, mi lenne, hogyha ugyanezt ő csinálná meg a nővel, de aztán rájött, hogy valahogy az egész nem működne,

és mindketten egy olyan, eszeveszetten szûkülô spirálba kerülnének a hûtô-nem-kinyitás felvállalása terén, ami mindkettejüket az örületbe vagy kárhozatba kergetné.

Dirk azon gondolkodott, mi lenne, ha felbérelne valakit, hogy nyissa ki a hûtôt.

Nem. Nem volt Dirk abban a pozícióban, hogy bárkit is bármire felbérelhessen. Még abban a helyzetben sem volt, hogy Elena-nak kifizesse

az utolsó három hét bérét. Az egyetlen ok, ami miatt Dirk nem kérte, hogy

tûnjön el az életéből, az az volt, hogy valaki elbocsájtása megfellebbezhetetlenül azt is jelenti, hogy rendesen kifizessük, és még

ebben a helyzetben sem volt a férfi. A titkárnôje is szabad akaratából lépett le, hogy aztán valami felettébb kifogásolható munkát keressen az

utazási üzlet terén. Dirk megpróbálta lehordani és megszégyeníteni a lányt

azért, mert annak monoton pénzigényei-

-A fizetés RENDSZERESSÉGE -javította ki a lány, nyugodtan.

-voltak, amiket az örömmel végzett munka fölé helyezett.

A lány majdnem megkérdezte, ho "MICSODA fölé?", de az adott pillanatban inkább belátta, hogy ha meghallgatná a férfi válaszát, az bizonyára arra kényszerítené, hogy visszavágjon Dirk-nek. Ez most először

fordult elő vele, hogy a menekvés egyetlen lehetősége az volt, hogy nem

bonyolódott bele a párbeszédbe. Mivel ekkor egyszerûen nem válaszolt a

lány, ezért szabad keze is volt az elmenetelben. Megpróbálta.

Hirtelen

szabadságot érzett. El is ment. Egy hét után, hasonló hangulatban, hozzáment egy Smith nevû reptéri kabin-stewardhoz.

Dirk akkor felrúgta a lány asztalát, de mivel aztán az nem jött vissza, sajátkezûleg kellett hogy újra felállítsa.

A detektívüzlet manapság annyira volt pezsgô, mint egy kriptá. Úgy látszott, hpogy senki sem akar felderíttetni semmit. Dirk újabban,

hogya
valahogy azért kijöjjön, tenyérjósást vállalt egy fogadóban csütörtök
esténként, de nem nagypon tetszett neki a dolog. Ellenállhatott volna
a
dolognak - a gyűlöletes, nyomorult megalázás, amit az egész
jelentett,
eleinte megviselte, de aztán elég jól hozzászokott, és eléggé anonim
módon
üldögélhetett a sátrában a kocsmakert hátsó részén. Ki tudta volna
bírní,
ha nem olyan rémesen, kegyetlenül jó a dologban. Sokszor
önkínzásba
torkollott az egész. Minden lehetőséget megpróbált, hogy könnyítsen,
hogya
hazudjon, hogy szándékosan és cinikusan hülyeségeket mondjon, de
bármilyen
baromságot is volt képes összehordani, a végén mindig a jó oldalt
találta
meg, s úgy végezte, hogy igaza volt.

A legrosszabb pillanatai akkor voltak, amikor egy Oxfordshire-i
szerencsétlen nő látogatta meg. Dirk éppen tréfás kedvében volt, és
azt
mondta, hogy jó lenne, ha szemmel tartaná a férjét, aki, játszadoxva
a
házasság kötelékével, eléggé szeles típusúnak látszik. Aztán az
derült ki,
hogya a férje a valóságban egy vadászrepülő pilótája volt, és hogya
gépe
pont egy fél hónapja veszett el az Északi-tenger felett egy
gyakorlaton.

Dirket ez eléggé összezavarta, és értelem nélkül hízelegni
kezdett a nőnek. Biztos benne -mondta-, hogya a férje ereje teljében
vissza
fog térni, ha eljön arra az idő, és minden nagyon szép lesz, és
mindennel
meg lesznek elégedve. Erre a nő azt mondta, hogya a világrekord,
amit élve
eltöltöttek az Északi-tengerben, az egy óránál is kisebb volt, és mivel
a
két hét alatt senmmit nyomára nem bukkantak a férjének, elég

irreálisnak

tűnik az a feltételezés, hogy bármi más lehet, mint holtmirev, és
hogymajd
megpróbál hozzászokni a gondolathoz, és köszöni szépen. Ezt már
elég élesen
mondta.

Dirk ekkorra elvesztette a dolgok alakításának képességét, és
fecsegni kezdett.

Azt mondta, hogy nagyon tisztán megvannak a nő tenyerén annak
a
jelei, hogy nagyon hamar kap majd egy hatalmas összegű pénzt,
nem a férje
elvesztése miatti vigasztalásul, hanem hogy csak legalább érezze
azt, hogy
a férfi jó helyekre távozott odafent a felhők között, a legbolyhosabb,
legfehérebb felhőcskén tölti napjait, és nagyon pofásan néz ki az új
szárnyaival, és hogy ő maga, Dirk, rettentően szegényli magát a
rémisztő
halandzsájáért, s a nő által szolgáltatott információk eléggé a
meglepetés
erejével hatottak rá. Addig is, kér egy kis teát, vodkát vagy egy kis
levest?

A nő habozott. Azt mondta, Dirk sátrába csak véletlenül
keveredett be, amikor a vécét kereste, és hogy mi volt az a dolog a
pénzzel?

-Teljes zagyvaság -magyarázta Dirk. Elég komoly nehézségei
voltak, és nem tudta, hogyan milyen hangon folytassa. -Csak aközben
ötlöttem

ki, miközben előrehaladtam a beszédben -mondta.- Kérem engedje
meg, hogy

felajánljam a legmélyebből jövő bocsánatkérésemet, hogy olyan
otrombán

törtem be az Ön magánéleti fájdalmába, és hogy kidobjam Önt,
ööööö....

elirányítsam Önt... hát, az adott körülmények között csak az
illemhelyet

tudom ajánlani, ami a sátron kívül, balra található.

Dirket felettébb lehangolta ez a találkozás, de méginkább,
teljesen megdöbbenett az, hogy pár nap múlva hírt vette, hogy
pontosan

az elkövetkező reggelen a szerencsétlen asszony megtudta, hogy
250 000

fontot nyert a prémiumsorsoláson. Dirk ekkor jópár órát töltött a háza
tetején, rázta az öklét az egekre, és üvöltötte: "ÁLLJ!", amígcsak egy
szomszéd be nem telefonált a rendőrségre, hogy nem tud aludni. A
rendőrök
nagy erővel és szirénázva jöttek ki, és a többi szomszédot is
felébresztették.

Ma, ezen a reggelen, Dirk ott állt a konyhájában, és búsan
bámulta a hűtőgépét. Az a magáról elfeledkező tudatalatti forrongás,
amire
általában hagyatkozott, hogy átvezesse a napján, már a kezdet
kezdetén
eltűnt belőle, amikor észrevette, mi is a helyzet a hűtővel. Az akarata
ott
ült bebörtönözve, és a lánc egyetlenegy hajszál volt.

Amire nagy szüksége volt -gondolta-, az egy ügyfél. Kérlek, Isten
-folytatta-, ha valahol vagy egyáltalán, bármilyen isten, hajts fel
nekem
egy ügyfelet. Csak egy nagyon egyszerű klienst, minél szimplább,
annál
jobb. Naív és gazdag. Mint az az alak tegnap. Feltette az ujjait az
asztalra.

A probléma az volt, hogy minél naívabb volt a megbízó, Dirk annál
inkább összeütközött a jobbik énjével, ami állandóan előjött és
megzavarta
őt a legalkalmatlanabb pillanatokban. Dirk állandóan megfenyegette
ezen
jobbik énjét, hogy leteperi a földre, és összeszorítja a torkát; de
általában az egész úgy végződött, hogy az énjének jobbik részét úgy
állította be, mint büntudatos és önmarcangoló, amilyen alakban aztán
már
könnyen körön kívülre dobhatta.

Naív és gazdag. Legalább annyira, hogy Dirk kifizethessen néhány,
esetleg minden jelentősebb és hatalmas összegű számlát.

Cigarettára gyújtott. A füstgomolyag felfelé gomolygott, és a
mennyezet alatt elterült.

Mint az a figura tegnap...

Szünetet tartott.

Az alak tegnap...

Az egész világ visszafogta a lélegzetét.

Halkan és gyengéden rátelepedett az a gondolat, hogy valami, valahol szörnyű. Valami szörnyen rossz esett meg.

Szerencsétlenség érzete lógott csendesen a levegőben, ami csak arra várt, hogy észrevegye. A térdei összeverődtek.

Amire szüksége volt, az egy megbízó. Úgy gondolt rá, mint a megszokás tárgyára. Ez volt az a dolog, amire mindig gondolt ilyenkor

reggelenként. Amit viszont elfelejtett, hogy most tényleg volt egy ügyfele.

Vadul rábámult az órájára. Majdnem 11:30. Megrázta a fejét, hogy eltüntesse a berregést, ami a két füle között csöngött fel, aztán egy hisztérikus ugrást tett a kalapjáért és a nagydarab bőrkabátjáért, ami az ajtó mögött lógott.

Tizenöt másodperc múlva elhagyta a házát, bár öt órát késve, de amúgy gyorsan haladva.

4. fejezet

Egy vagy két perc múltán még Dirk megállt, hogy végiggondolja a lehető legjobb stratégiát.

Jobb, ha az ember NEM kifulladásra érkezik meg öt óra késéssel, hanem ugyan öt óra és pár extra perc késéssel, de gyôzedelmesen és nyugodtan.

-Hála Istennek, hogy nem értem ide túl korán! -volna egy jó bevezető mondat, ahogy belépne, de ennek kéne folytatásának is lennie, de azt már Dirk nem tudta elképzelni, hogy mi is legyen az.

Talán valamivel előbb érkezhette meg, ha visszamenne, felszedné a

kocsiját, de aztán eszébe jutott még egyszer, hogy egyrészt kicsi a távolság, másrészt bôdületes hajlammal rendelekezett arra, hogy eltévedjen

vezetés közben. Ez főként a Zen-típusú navigációjának volt betudható, ami

összviess abból állt, hogy keresett egy olyan kocsit, amelyről látszott,

hogy tudta, hová megy; és aztán követte. Az eredmények többször voltak meglepôek, mint eredményesek, de úgy érezte, megéri a módszer annak a pár esetnek a kedvéért, amikor egyszerre volt eredményes és meglepô is.

Mindamellett abban sem volt igazán biztos, hogy a kocsija egyáltalán mûködik-e.

Egy régebbi Jaguár volt, abban a nagyon különleges idôszakban gyártották, amikor a kocsiknak sokkal gyakrabban kellett leállniunk egy szerviz kedvéért, mint üzemanyagért, és állandóan többhónapos pihenôt igényeltek a használati alkalmak között. S természetesen ráadásul Dirknek, egyébként is, most hogy jobban belegondolt, egy csepp üzemanyaga sem volt, és pénze sem, hogy feltöltesse.

Így elvetette ezt a terméketlen gondolatmenetet.

Megállt, hogy vegyen egy újságot, amíg végiggondolja az eseményeket. Az újságos órája 11:35-öt mutatott. Franc, franc, franc. Játszott a gondolattal, hogy egyszerûen ejti az esetet. Csak odébbáll és

elfelejti. Eszik valamit ebédre. Az egész ügy tele volt nehézségekkel, akármilyen szempontból. Vagy legalábbis volt benne egy különösen komoly

nehézség, ahogy végignézte. Az egész ügy ugyanis kompletten és teljesen

nonszensz volt. Dirk kliense minden bizonnyal ütôdött, és Dirk nem is vállalta volna el az egészet, egy különleges momentum kivételével:

Napi háromszáz font, plusz kiadások.

A megbízója ezzel egyetértett, így, ebben a fomában. És amikor Dirk belekezdett a szokásos szövegbe a hatás kedvéért, hogy a nyomozói

metodikái, beleértve minden dolgok alapvetô összefüggéseinek feltárását,

gyakran vezetnek olyan kiadásokra, ami a mûveletlen, tájékozatlan elmék

számára valahogy azt jelentené, hogy nincs az ügyük jó kezekben; a kliens

egyszerûen elhárította a magyarázkodást, mint csekélységet. Dirk nagyon szerette az ilyesmit az ügyfeleiben.

Az egyetlen dolog, amit ügyfele makacsul hangoztatott ebben a szinte emberfeletti igyekezetben az ügyek felgöngyölítésére, az az volt,

hogy Dirknek ott kellett lennie, mindenképp ott kellett lennie, mûködôképes

és tenni tudó állapotban, hiba és a legkisebb hibázási elôjel nélkül, hat

harmicklor, reggel. Ha törik, ha szakad.

Ami azt illeti, nem ártana megnézni, mi a ráció ebben a hat harmincban. Ez a hat-harminc tisztán egy abszurd idôpont, és ô, mármint a

kliens, biztos nem gondolta komolyan. A civilizált dél elôtt 6 perc harminc

másodperc volt szinte biztosan az az idôpont, amit a megrendelô a fejében

tartott, és ha be akart gurulni, Dirknek nem volt más lehetôsége, minthogy

elôszedjen pár komoly gyilkossági statisztikát. Senkit sem öltek meg ebéd

elôtt. De tényleg senkit. Az emberek egyszerûen nem képesek rá.

Elôször is,

kell egy jó kis ebéd, hogy a vércukor- és vérszomj-szintünk megemelkedjék.

Ezeket Dirk számokkal is tudta bizonyítani.

Vajon Anstey (a kilensének neve Anstley volt, egy páratlan, hirtelen figura a harmincas éveinek közepén, gülüszemekkel, vékony sárga

nyakkendôvel, és a Lupton Road egyik legnagyobb házával; Dirknek nem nagyon

tetszett a képe, és azt gonolta, pont úgy néz ki, mint aki épp lenyelt egy

halat), tudta vajon, hogy az összes ismert bûnelkövetô 67 százaléka, akinek

az esetét kivizsgálták, májat és szalonnát ebédelt? És hogy másik 22 százalék pedig vagy fûrészes garnélarák, vagy egy omlett valamelyikét

kapta be? Ez az elkövetôknek összesen 89 százaléka elég nagy

átütő erővel
hatott. És ahogy tovább számoltunk a salátaevőkkel, a pulyka- és a
sonkaszendvics-elropogtatókkal, és aztán megnéznénk azon
emberek számát,
akik úgy szándékoznak ilyen akciót elkövetni, hogy előlőzőleg nem
ebédeltek, akkor igencsak betévednénk az elhanyagolható számok
birodalmába,
és csaknem érintenénk a fantáziáét.

Kettő-harminc után, de még inkább közel a háromhoz, kezdett az
ember a maga ura lenni. De komolyan. Még a jó napokon is. Még
akkor is,
amikor nem kapunk halálos fenyegetéseket különös, gigantikus
mértetű
emberektől, zöld szemmel; nos, még ez esetben is sólyomként kell
néznünk az
embereket a ebédidő elmúltával. Az igazán veszélyes óra délután
négy után
következett, amikor az utak megteltek írók és ügynökök kifosztott
táskáival, örülmód taxik elé ugorva. Ezek voltak azok az idők, amik
komolyan próbára tették az emberi idegrendszert. Reggel hat-
harminc?

Felejtsük el.

Akárcsak Dirk.

Dirk ezen megoldással megfelelően feszesen és magabiztosan
lépett
ki az újságostól a csípős fagyba, és ellépkedett.

-Á, hát úgy vélem, hogy esetleg fizetni akart az újságért, nemde,
Mr. Dirk? -kérdezte az újságos, diszkréten utána ügetve.

-Hát, Bates, -mondta Dirk gögösen- maga és az elvárásai. Mindig
elvárja ezt, mindig magának akarja azt. Lehetne Önnek egy kis
higgadtságot
javasolnom? Az az élet, ami meg van terhelve mindenféle elvárással,
az egy
nehéz élet. A gyümölcse sírás, gyász és lehangoltság. Tanulja meg
az élet
nyugtató pillanatait élvezni!

-Azt hiszem, 20 penny lesz, uram. -mondta nyugodtan Bates.

-Elmondom, mit tennék az Ön helyében, Bates. Van magánál egy
toll? Golyóstoll megteszi.

Bates előszedett egyet valamely belső zsebéből, és átnyújtotta

Dirk-nek, aki letépte az újság azon sarkát, amin az ára volt, és a cetlire

aláírta azt, hogy "IOU". Átnyújtotta a papírdarabot Bates-nek.

-Akkor rakjam a többi közé, Uram?

-Rakja oda, ahova csak akarja, kedves Bates, de a legjobb talán az lenne, ha sehova sem rakná. És most, drága uram, viszlát.

-Úgy várom, hogy esetleg úgyszintén vissza akarja majd adni a tollamat is, Mr. Dirk.

-Amikor az idők kedvezôek az ilyen tranzakciókra, kedves Bates-em, -mondta Dirk- megbízhat benne. Ami a mostani pillanatot illeti,

magasabb célok elszólítják. Nyugalom, Bates, nyugalom. Bates, kérem,

engedje, hogy elmenjen.

Egy utolsó kedvetlen vállrántás után a kis ember viaszasította a boltjába.

-Remélem, hogy még találkozunk, Mr. Dirk. -fordult hátra a vállai felett, lelkesedés nélkül.

Dirk hálával telten meghajtotta a fejét a visszavonuló férfi felé, aztán továbbcsietett, ott nyitva ki az újságot, ahol mindig is szokta:

a horoszkóprovatnál.

-Szinte minden, amit ma elhatározol, rosszul sül el-olvasta a modortalan fröcskölôdést.

Összecsapta az újságot. Egy pillanatig sem tudott volna azonosulni azzal a gondolattal, hogy a hatalmas, forgó csillagzatok, fényévek távolában, tudnak valamit az elkövetkező napunkról, ha a végkimenetelét még magunk sem ismerjük. Egyszerûen úgy kellett történnie,

hogy "A Nagy Zaganza", aki Dirk egy régi barátja volt, egyszerûen csak

tudta, mikor van Dirk születésnapja, és mindig ugyanezt az egy sort írta le

aznap, csak azért, hogy felizgassa Dirk-et. Az újságeladások emiatt kb.

12-edrésszel csökkentek, amióta az ismerôse vette át a horoszkóprovat

irányítását, és csak Dirk és A Nagy Zaganza tudta, hogy miért.

Begyorsított, a maradék oldalakon áttörekedte magát. Mint általában, semmi érdekesség. Egy csomó dolog Janice Smith

kereséséről, aki még mindig nem került elő a Heathrow-i reptér romjai alól, és talán véglegesen és visszavonhatatlanul elpárolgott. Leközltek a legutóbbi fényképet róla, ami hat éves korában készült, copfosan, hintázás közben. Az apját, Mr. Jim Pearce-t idézték, ahogy elmondta, hogy eléggé hasonlít a kép, de mostanra már egy csomót nőtt és általában a fénykép fókusza is jobb lehetne.

Dirk sebesen a hóna alá csapta az újságot, és továbbmenvén, egy sokkal érdekesebb témára gondolt.

Háromszáz font naponként. Plusz a kiadások.

Érdekelte, milyen sokáig várhatja Mr. Anstey-től, hogy furcsa és csalóka képzelődéseiben élénken éljen a fenyegetés, hogy meg kell halnia

egy hét láb magas, szôrös-hajas lénytől, hatalmas zöld szemekkel és kürtökkel, aki megrögzötten lengetett mindenféle tárgyakat feléje: valamiféle szerzôdést, valamilyen különös nyelven írva és vérrel lepecsételve; és egy valamilyen kaszát.

A másik megemlítendô körülmény, hogy ezt a lényt Mr. Anstey-n kívül még nem látta más, és mégis: Anstey elutasította azt az elképzelést, hogy ez délibáb lehetett, tiszta érzékcsalódás.

Három nap? Négy? Dirk nem hitte, hogy egy egész hetet sikerül kibliccelnie pléhpfával; de ugyanakkor arra is gondolt, hogy valami nagyszabású ötletre van szüksége a saját problémájának orvoslására. És

talán érdemes lenne egy új hûtô tételét tenni az érintôleges megvásárolandó

állóeszköz-listájának aljára. Ez egy jó lépés lenne. Az, hogy kidobja a régi hûtôjét, mindenképpen része kell legyen a kapcsolatoknak minden dolgok között a világon.

Fütyülni kezdett, amikor arra a gondolatra jutott, hogy igazán felbérelhetne valakit, hogy elszállítsa a hûtôt; befordult a Lipton Road-ra, és nagyon elcsodálkozott azon, hogy egy nagy rakás rendôautó volt

ott. Meg a mentôk. Nem tetszett neki, hogy ott vannak. Nem nézett ki

túl

bíztatóan. Nem tudtak a lelkében meglenni az új hűtőszekrény víziója mellett.

5. fejezet

Dirk ismerte a Lupton Road-ot. Széles, háromsávós utca volt, hatalmas késő-viktoriánus korabeli teraszokkal, amik magasan és életerősen

meredtek az utcára, és nem szerették a rendőrautók látványát.

Megsértődtek,

ha túl sokan tûntek fel egy rakáson, pláne pedig akkor, amikor még villogtak is. Az utca lakói leginkább azt szerették, ha egyetlen rendőrautó

járörözött az úton, vidám és erősnek tûnő külsővel- ez az ingatlanárakat is

hihetetlen, robosztus szinten tartotta. De most ebben a pillanatban a

rendőrautók villogtak a maguk ujjperec-fehérítő kék fényeikkel, és kilökték

a sápadtságunkat nemcsak azokra a téglákra, melyekre rávetődött a fényük,

hanem azokra az értékekre is, amiket ezek a téglák megtestesítettek.

Nyugtalan arcok bámultak ki a szomszédos ablakokból, és mindannyiukat idegesítette a kék villogás.

Hárman voltak, három rendőrautó állt keresztben az úton, s ez a mód felülmúlta a normál parkolást. Ez azt kürtölte szét a világnak, hogy a

törvény épp most néz a körmére a dolgoknak, és mindenki, akinek normális,

jó és vidám dolga van a Lupton Road környékén, az menjen a búsba.

Dirk begyorsított, izzadtság tûszúrásait érezte a hatalmas bôrkabátja alatt. Egy rendôr tûnt fel elôtte, kitárt karokkal, mint egy stoptábla, de Dirk elszelelt mellette egy rakás szónoklattal az orra alatt,

amire a rendôr nagyhirtelen nem tudott illô választ kitalálni, annyira leesett az álla. Dirk a ház felé száguldott.

Az ajtóban egy másik rendôr állította meg, és Dirk már azon volt, hogy megmutasson neki egy rég lejárt Marks és Spencer hitelkártyát, csuklójának egy ügyes pöccintésével, amit esténként gyakorolt odahaza a

tükör előtt, ha épp nem volt jobb dolga, amikor a rendôr megszólalt:

-Helló, a maga neve ugye Gently?

Óvatosan rábiccentett, és egy halk morgást engedett ki magából, ami ugyanúgy lehetett "igen", mint "nem", a körülményektől függően.

-Csak azért, mert a Fônök látni akarja magát.

-Muszáj?

-Felismertem magát az ô leírásából -mondta egy kis tetszelgéssel a rendôr, tetôtől talpig végigmérve.

-Valójában -folytatta a rendôr- úgy használta egész idô alatt a maga nevét, hogy azt sokan támadónak fognák fel. Még Big Bob, A Keresô-t is

kiküldte egy kocsival, hogy keresse meg magát. Meg tudom azt már most

állapítani, hogy nem ô talált magára, mivel elég jól áll a lábán. Egy rahedli ember, akiket Bob állít elô, bizonytalan léptekkel kerül elébünk.

Épp annyira, hogy eléggé jól álljon a lábán a kérdéseink megválaszolására,

de semmi egyéb. Jobban tenné, ha bemenne... Inkább Ön, mint én...-
tette

hozzá csöndesen.

Dirk felnézett a házra. A fenyôfa-redônyök minden ablakon zártak voltak. Bár minden más szempontból a ház jól karbantartottnak látszott, jól

ápoltan a maga jól kimutatható gazdagságában, a lezárt redônyök közvetíteni

látszottak holmi hirtelen pusztítás hírét.

Különös módon, úgy tûnt, hogy zene hangjai szárnyalnak elô az alsó szintről, vagy inkább egy szimpla, összefüggéstelen, a távolról puffogó verstöredéké, amit újra meg újra elismételt. Úgy hangzott, mintha a

tû megakadt volna a lemez egyik barázdájában, és Dirk csodálkozott egyet,

hogyan miért nem kapcsolja ki valaki a lemezjátszót, vagy legalábbis bôki

oldalba, hogy az továbbjátszhassa a lemezt. A szám nagyon távolról ismerôsnek tetszett, és Dirk rájött, hogy a rádióban hallotta mostanában,

bár még mindig nem tudta hová helyezni. A verstöredék így hangzott:

"Ne szedd fel, ne szedd fel, szedd fe-

"Ne szedd fel, ne szedd fel, szedd fe-

"Ne szedd fel, ne szedd fel, szedd fe..." és így tovább.

-Le kell majd mennie a pincébe -mondta a rendőr egykedvűen, mintha az volna a legutolsó dolog, amit valaki az jobb énjében akarna csinálni.

Dirk röviden rábólintott, és felsietett a főajtóhoz, ami félig nyitva állt. Megrázta a fejét, és a vállait kicsit összevonta, hogy megpróbálja leállítani elméjének nyugtalanságát.

Bement.

A hall jólétről beszélt. A padlók csíkosak voltak, erős poliuretán bedolgozással, a falak fehérek, görög szönyegekkel díszítve, drágákkal. Dirk lelkiileg felkészült arra, hogy találgasson (ámbátor kifizetni azt nem akarta), miket tartogat még a ház: ki tudja, milyen mély titkokat, 500 Brit Távközlési RT részvényt, és az összes Bob Dylan-lemezt egészen a Blood on the Tracks-ig?

Egy másik rendőr állt a falnál. Szörnyen fiatalnak látszott, és falt támasztotta. A földet bámulta, és a sisakját a hasához nyomta. Az arca sápadt és fénylő volt. Üresen Dirkre nézett, és gyengén a lefelé menő lépcsők felé biccentett.

A lépcsőkön feljött az ismétlődő szöveg:

"Ne szedd fel, ne szedd fel, szedd fe..."

Dirk a dühtől remegett, ami benne úszott, hogy valamin aztán kitöltse a mérgét és végül megfojtsa. Azt kívánta, bárcsak melegen és tüzesen elutasíthatna bármilyen olyan vádat, hogy bármihez is köze van itt, de amíg valaki nem állított ilyent, addig nem is tudta megcáfolni.

-Mióta van itt? -kérdezte Dirk.

A fiatal rendőrnek össze kellett előbb szednie magát, hogy válaszolhasson.

-Körülbelül fél órája érkeztünk -válaszolta halkan.- Pokoli reggel. Rohangálás ide-oda.

-Ne beszéljen nekem itt rohangálásról -mondta Dirk, teljesen értelmetlenül. Elindult lefelé a lépcsőn.

"Ne szedd fel, ne szedd fel, szedd fe-

"Ne szedd fel, ne szedd fel, szedd fe..."

A lépcső alján kezdődött egy szűk folyosó. Ennek a fő ajtaja kegyetlenül szét volt törve, és a sarokvasain fityegett. Egy hatalmas szobába nyílt. Dirk már éppen be akart lépni, amikor egy alak került elő

odabentről, és elállta az útját.

-Nem tetszik, hogy maga belekeveredett azz ügybe -mondta a figura

-Nagyon nem tetszik. Mondja meg, mit keres itt, és akkor tudni fogom, mit

is utálok annyira.

Dirk belebámult a jól ápolt, vékony arcba, és meglepődött.

-Gilks? -kérdezte.

-Ne álljon itt mint egy megkerült hogyishívják... mik azok a dolgok, amik nem viaszból vannak? Sokkal rosszabbak, mint a viasz. Nagy,

bálnaszír-típusú dolgok. Tengeri tehenek. Ne álljon itt nekem úgy, mint egy

megrémisztett dugong... Mi a francnak -Gilks bemutatott maga mögé a

szobába- ... mi a csodának van annak az ... embernek odabent egy olyan

pénzzel teli borítéka, amin a maga neve és címe szerepel?

-Mennyi pé... -kezdte Dirk. -.. Megkérdezhetném, hogy a csudában kerül maga ide, Gilks? Mi a csudát csinál olyan távol a Fen-síkságtól [mocsaras síkság K-Angliában]? Csodálkozom, hogy elég párás a levegő itt magának.

-Háromszáz font. -mondta Gilks.- Miért?

-Talán megengedhetné, hogy beszéljek a kliensemme -mondta Dirk.

-A kliense, mi? -mondta zordan Gilks.- Igen. Rendben. Miért is nem beszél vele. Érdekelne, hogy mit is akar neki mondani. -mereven hátrébbállt, és betrerelte Dirket a szobába.

Dirk összeszedte a gondolatait, és nyugodt, összeszedett lekinyugalommal lépett be a szobába, ami nyugodtsága összviessz úgy egy másodpercig tartott.

A kliensének nagyobb része csöndesen ült a Hi-Fi bnerendezése előtt egy komfortos székben. A fotelt az optimális hallgatási pozícióba

állították: kb. kétszer olyan távol a hangszóróktól, mint a hangszórók távolsága, ami általános felfogás szerint ideális volt a sztereó térhatás eléréséhez.

Eléggé alkalmi cselekvés lehetett az illetőtől, ahogy ott ült nyugodtan, keresztbe vetett lábbal, és a széke mögött egy félig megivott kávéval, hogy elszomorító módon a feje a lemezjátszó korongján forgott, ami a lejátszókart állandóan viasszatologatta ugyanabba az egy szem barázdába.

Ahogy a fej forgott, úgy tűnt, hogy minden 1.8 (vagy valami hasonló) másodpercben szemrehányó pillantást lövell Dirk felé, mintha azt mondaná:

-Látja, mik történnek, hogyha nem tűnik fel akkor, amikor kérem magát-

aztán továbbcsöppör a falakon, körbe, körbe, körbe, majd vissza előre, még több kárhozzátással.

"Ne szedd fel, ne szedd fel, szedd fe-

"Ne szedd fel, ne szedd fel, szedd fe..."

A szoba egy kicsit táncolt Dirk körül, és ezért támasztékként a falnak dőlt.

-Volt valami különleges szolgálat, amit beígért a kliensének?

-kérdezte Gilks mögötte, nagyon halkán.

-Ó, ööö... csak egy kis dolog... -mondta Dirk gyengén.- Semmi olyasmi, ami bármi itt történt eseménnyel kapcsolatban lenne.. Nem, ő...

ööö... nem említette semmiféle ilyen aspektusát az ügynek...Hát... látom,

hogy maga elfoglalt, asszem a legjobb lenne, ha begyűjteném a tiszteletdíjamat és lelépnék... Azt mondta, hogy nekem hagyta itt?

Ahogy ezt mondta, Dirk nehézkesen leült egy kicsi fenyőfa- székre, ami mögötte állt, és sikeresen el is törte.

Gilks talprahúzta, és megtámasztotta a falnak döntve. Rövid időre kiment a szobából, majd amikor visszajött, egy kis kancsó vizet és poharat

hozott egy tálcán. Teletöltötte a poharat, Dirkhöz vitte, és ráöntötte.

-Jobb?

-Nem -köpködött Dirk- nem lehetne legalább a lemezjátszót

kikapcsolni?

-Az a törvényszékiek dolga. Addig nem érinthetünk semmit, míg az okostojások meg nem vizitálják. Talán épp most érkeztek. Menjen ki a kis

udvarra és levegőzzön egy kicsit. Fogja át jó erősen a korlátot, és töltse

ki rajta az energiáját. Nekem most nincs sok időm. És próbáljon kevésbé

zöldnek látszani, rendben? Ez nem a maga színe!

"Ne szedd fel, ne szedd fel, szedd fe-

"Ne szedd fel, ne szedd fel, szedd fe..."

Gilks sarkon fordult, fáradtnak és dühösnek látszott, és már azon volt, hogyg felmegy a lépcsőn az újonnan jöttek fogadására, akik hangját

már jól lehetett hallani odafentről, de aztán mégis megállt és bámulni kezdte a lemezejátszó súlyos korongján nyugisan forgó fejet pár másodpercig.

-Tudja -modta végül- hogy az ilyen okoskodó, feltűnési viselkedésben szenvedő öngyilkosok tényleg lefárasztanak. Csak azért

csinálják, hogy dühítsenek.

-ÖNGYILKOSOK? -kérdezte Dirk.

Gilks végigbámult rajta.

-Az ablakok le voltak rácsozva három centiméteres rudakkal -mondta.- Az ajtók belülről bezárva, úgy, hogy a kulcs is a zárban volt, és az ajtóra bentről egy nagy rakás bútor rátolva. A kisudvarra néző franciaablakok szintén lezárva a belsőzárakkal. Semmiféle alagútnak, szellőzőnek nyoma. Ha ez egy gyilkosság volt, akkor a gyilkosnak fenemód jó

munkát kellett ahhoz végeznie, hogy megkeresse a kivezető utat.

Még az

összes ablak gitt-je is régi, és legalább már egyszer átfestett!

Nem. Senki sem ment ki a szobából, s senki sem tört be, kivéve bennünket, de abban fenemód biztos vagyok, hogy nem mi követtük el a

gyilkosságot.

Nincs időm elpiszmogni ezzel az esettel. Mindenképpen öngyilkosság, csak éppen elég nehéz és faramuci módon követték el.

Fél

lélekkel csinálom csak a halotkémkedést a rendőrségnek- tiszta időpocsékolás. Tudja mit? -mondta, rápillantva az órájára- Adok tíz percet.

Ha valami igazán meggyőző magyarázattal áll elő, hogy hogy csinálta, amit aztán bele tudok rakni a jegyzőkönyvembe, megengedem, hogy megtartsa a borítékát, mínusz húsz százalék kompenzáció számomra az emocionális elhasználódásomért, hogy nem basztam egy hatalmasat a pofájába.

Dirk egy kis ideig gondolkozott, vajon megemlítsé-e a kliensének látogatását, amikor arról győzködte, hogy a semmiből felbukkant egy hatalmas, erőszakos, zöldszemű, prémkabátos küklopsz, bömbölve mindenféle

megegyezésekről és kötelezettségekről, és egy hatalmas, három lábnyi, csillogó pengéjű kaszát lóbált. De aztán meggondolta magát, és mindent

összevetve, inkább nem szólt a dologról.

"Ne szedd fel, ne szedd fel, szedd fe-

"Ne szedd fel, ne szedd fel, szedd fe..."

A legvégén magában forrongott, magát átkozta. Amiatt nem okolhatta magát, hogy a kliensét megölték, mert ez túlságosan nagy megterhelés lett volna a számára. De most, hogy Gilks porig alázta, és

mivel túl bizonytalannak és feldúltnak érezte magát, nem akart visszavágni, inkább önnönmagát korholta.

Hirtelen sarkonfordult, el a kínzójától, és kiment az udvarra, hogy egyedül lehessen az önmarcangolásával.

Az udvar kicsi volt, kikövezett, nyugatra néző, a hátulja eléggé lefogta a fényt. A ház magas fala vágta le az egyik oldalt, a másikon pedig

egy gyárépület-szerűség terpeszkedett.

Az udvar közepén, ki tudja, milyen racionális megfontolások

alapján, egy kô napóra volt. Ha egyáltalán valami fény esett rá, akkor mindig pontosan tudta az ember, hogy Greenwichi idô szerint dél környéke

lehet. Ha már fény nem volt, hát inkább madarak üldögéltek a kövön.

Pár

növény duzzogott a cserepeiben.

Dirk beleütött egy cigarettát a szájába, és erőszakosan, végének jókora részét meggyújtotta.

"Ne szedd fel, ne szedd fel, szedd fe-

"Ne szedd fel, ne szedd fel, szedd fe..."-még mindig ez zsémbelt a ház belsejéből.

Takaros kertfalak határolták az udvart két oldalról, a kertek felől. A bal felőli mérete ugyanakkora volt, mint a sajáté, a jobbra levő egy kicsit továbbment, abból sokat profitálva, hogy a gyárfal pont ott a

sarkon ért véget. Mindenhol a jólápoltság levegője érződött. Semmi nagyözölás, semmi csicsásás, csak az, hogy minden rendben volt, és az

épületek fenntartása nem okozott gondot a tulajdonosainak. A jobbra levő

házon egyébként látszott, hogy a tégláit mostanában festették újra, és új

ablaküvegekkel is dicsekedhetett.

Dirk vett egy nagy levegőt, és felnézett a szürke és ködös égboltra, hátha van azon valami látnivaló. Egyetlen sötét folt úszott a fellegek alatt. Dirk nézte egy darabig, és örült annak, hogy a gondolatait

másra tudta irányítani, nem kellett feltétlenül az odabent történt rémségekre gondolnia. Bizonytalanul ugyan tisztában volt a benti jövés-menéssel, hallotta, ahogy mérôszalagoznak, úgy érezte, hogy pár fotót

is elkattintanak, és hogy végül szigorú fej-eltávolító akciók kezdtôdnek.

"Ne szedd fel, ne szedd fel, szedd fe-

"Ne szedd fel, ne szedd fel, szedd fe-

"Ne sze-"

Végre valaki felszedte a fejet, s elhalgattatta az ismétlődô nyekergést, és most lágy hangon egy távoli televízió hangja szállt feléje a

délutáni levegôben.

Dirk, egyébként, elég komoly problémákkal küszködött, hogy mindezt befogadja. Eléggé tartott attól, hogy egymás utáni belső ütések kell majd kiállnia, amik a bűntudat támadásai lesznek. Ez nem csupán a szokásos, huszadik századi háttér-bűntudatérzés lesz, ami már amiatt is van, hogy az embernek pont ebben a században kell élnie, és amivel Dirknak mindeddig elég jól sikerült megbirkóznia. Ez annak a kemény bűntudata volt, hogy "ez a spéci szörnyűség kifejezetten és csakis az én hibám". Minden normális agyműködés nem engedte volna ki az ketercéből ezt a hatalmas, ide-oda csapongó ingát. BUMM megint itt van BAMM, BUMM megint és megint, BUMM, BUMM, BUMM.

Próbált visszaemlékezni bármiféle spéci részletre, hogy mit is mondott (BUMM, BUMM) kései vendége (BUMM, BUMM) akkor este neki (BUMM, BUMM), de ez gyakorlatilag lehetetlen (BUMM, BUMM) amíg csak ez a belső dörömbölés szóhoz juthat (BUMM). Azt mondta az ürge akkor (BUMM), hogy (Dirk vett egy mély lélegzetet) (BUMM) üldözte egy (BUMM) nagy, (BUMM) szőrös, zöldszemű szörny, egy kaszával felfegyverezve.

BUMM!

Dirk magában mosolygott ezen a dolgon.

BIMM,BUMM,BIMM,BUMM,BIMM,BUMM!

És azt gonolta: "Mekkora egy lökött fráter!"

BIMM,BIMM,BIMM,BIMM,BUMM!

Egy kasza (BUMM) és egy szerződés (BUMM).

Nem tudta, még a leghaloványabb sejtelve sem volt róla, hogy a szerződés lényege mi volt.

"Hát persze," -gondolta Dirk (BUMM).

De volt egy halovány érzése, hogyt valamit talán kéne tennie egy paradicsommal. Volt egy kissé bonyolult sztori hozzáfűzve ehhez az egészhez

(BIMM, BIMM, BIMM).

Dirk ennél a pontnál komolyan bólintott egyet (BUMM), és egy megnyugtató rajzocskát kivitelezett (BUMM) abba a jegyzetfüzetébe, amit az

asztalánál tart (BUMM), abból a kifejezett célból, hogy beleír hasson ilyesféle dolgokat (BUMM, BUMM, BUMM). Büszke volt ekkor magára, hogy

visszaemlékezett arra a dologra, amit akkor rajzolt le a jegyzetömbjébe:

egy dobozt, rajta "Paradicsomok" felirattal.

BUMM, BUMM, BUMM, BUMM!

Mr. Anstey azt mondta a paradicsomokról, hogy bővebben elmagyarázza majd a témát, hogyha másnap reggel Dirk megérkezik, hogy

elvégezze a feladatát.

És Dirk megígérte (BUMM), könnyedén (BUMM) odavetve (BUMM), a

kezének könnyed mozdulatával (BUMM,BUMM,BUMM), hogy ott lesz hat

harmimnckor (BUMM), mivel a szerződés (BUMM) reggel hét órakor jár le.

Dirk visszaemlékezett arra a másik bejegyzésére a jegyzetében, hogy "A Paradicsom-szerződés reggel hétkor jár le" (WH...)

Nem tudta tovább kiállni ezt a lüktetést. Nincs alapja szídni magát azért, ami történt. De mégiscsak képes a szítkozódásra.

Persze hogy

képes rá. Csinálja is. Ez, minden szempontból, az ő hibája volt (BUMM).

Csak az volt az egész értelme, hogy nem folytathatja az önmarcangolást

azért, ami történt, inkább gondoljon világos fejjel arra, hogy konkrétan mi

is történhetett. Talán a legszerencsésebb, ha ezt az egész

mindenséget a

gyökerektől kezdve (BUMM) kiássa, és ha ezt képes lesz megtenni, akkor

talán megszabadíthatja magát ettől a belső lüktetéstől is.

Hatalmas düh-hullám vett erőt rajta, ahogy szemügyre vette áldatlan helyzetét és életének összegabalyodott szorongásait.

Gyűlölte ezt

a takaros udvart. Utálta ezt a napóra-szerûséget, pfujolta azokat az aprólékosan lefestett ablakokat, minden ocsmányul ékes tetôt. Az egész

inkább a festésre kívánta kenni, és nem magára, azokra a felháborítóan

tiszta udvari kövekre, az igazán undorító és förtelmes, takarosan újrafestett téglákra.

-Bocsásson meg...

-Mi? -sarkon perdült, ahogy váratlanul betört privát átkozódásába egy csöndes, tisztelettudó hang.

-Maga valamilyen kapcsolatban van...? -a nô a kezével mutatta, hogy a szomszédságában mi történik: a vérfagyasztóságot, az alagsorban

történeteket, a rendôautók túlságosan nagy számát. A csuklóján egy vörös

karkötôt viselt, ami színben passzolt a szemüvegkeretének színéhez. A jobb

oldali házból hajolt ki, és onnan nézett át a kerten. Valamiféle kissé aggódó ellenszenv illata lengte körül.

Dirk belefagyott szóval bámulta. A nô negyven-valamenmnyinek látszott, csinos volt, azonnal látszó és elvéthetetlen jellegzetességgel, ami rögtön beharangozta.

Felkavartan sóhajtott.

-Tudom, valószínűleg az egész szörnyû, meg minden, -mondta- de nem tudja véletlenül, hogy sokáig tart még? Mi csak azért hívtuk ki a rendôrséget, mert annak az átkozott lemeznek a hangja már felkergetett

bennünket a falra. Az egész egy kicsit...

A nô elhallgatott, és Dirk arra a következtetésre jutott, hogy ez az egész a nô hibája kell hogy legyen. Talán, ahogy a férfi elképzelte, mindenért ôt lehetne felelôssé tenni, amíg csak Dirk utána nem jár a dolgoknak. Megérdemelte a nô, mégha csak a karkötôje miatt is.

Egy szó nélkül hátat fordított a nônek, és dühösen visszament a házba, ahol belefogott egy nehéz, de eredményesnek ígêrkezô dologba.

-Gilks! -mondta.- A maga okoskodó öngyilkos teóriája... Tetszik. Mûködik is nálam. És azt hiszem, tudom, hogy ennek az okos szörnynek hogy

sikerült elkövetnie. Hozzon tollat. Hozzon papírt.

Gesztikulálva leült a nagy tölgyfa-asztalhoz, ami elfoglalta a

szoba közepének tekintélyes részét, és gyorsan lerajzolt egy szkeccset arról, hogy milyen sorrendben, mik történtek; ebben benne volt egy sor háztartási vagy konyhai eszköz, egy ingó, felfüggesztett lámpa, egy kis nagyon precíz időzítése az eseményeknek, és az egész azon a megállapításon alapult, hogy a lemezjátszó japán gyártmányú.

-Ez majd kielégíti a törvényszéki haverjait -mondta elevenen Gilksnek.

A törvényszékiek rápillantottak, felfogták a fő pontjait, és tetszett nekik. Szimplák voltak, megfellebbezhetetlenek, és természetesen teljesen természetszerűek, főleg ha egy olyan halottkémről volt szó, aki inkább kedvelte a Marbella-i nyaralását.

-Ami azt illeti -mondta Dirk hirtelen-, talán érdekli mnagukat az a gondolat, hogy az elhalálozott valamiféle ördögi egyezményt kötött egy bizonyos természetfeletti ügynökséggel, amelyik most jogosan kéri a pénzét?

A törvényszékiek egymásra pillogtak, és megrázták a fejüket. Mindannyiuk érezte, hogy a délelőtt erősen elmúlóban van már, és hogy az ilyen típusú szöveg csak szükségtelen komplikációkat hozna be az ügybe, amit pedig máshogy még ebéd előtt le lehetne rendezni.

Dirk meglegedeten sóhajtott, leszámolta a maga részét a pénzből, és végül egy, a bíráknak címzett búcsúbiccentéssel elindult felfelé.

Ahogy elérte a hallt, világossá lett számára, hogy a napközbeni televízió lágy hangjai, amelyeket a kertből hallott még az előbb, még az előbb elnyomatott az egyetlen barázdát állandóan lejátszó lemezjátszó által.

Eléggé meglepően érte az, hogy a hangok tulajdonképpen valahonnan

a ház felső részéből jöttek. Egy gyors körbepillantással meggyőződött róla,
hogymindenki sem látja, és gyorsan felállt a felfelé vezető lépcső első lépcsőfokára, és meglepetten bámult felfelé.

6. fejezet

A lépcsőfokokat jóízű szőcs, spártai gyémántfonat-féleség borította. Dirk csendesen felment, elment különféle összefonnyadt, cserepekben
tenyésztett nagy valamik mellett, amik az első lépcsőfordulóban álltak, és
benézett az első emeleten levő szobákba. Mindegyikük ízléses volt és
sterilszáraz.

A két hálószoba nagyobbika volt az, amely valamiféle jelenlegi használat nyomát mutatta. Jól láthatóan úgy tervezték meg, hogy a reggeli
fény játszassék az ízlésesen elrendezett növényeken és dűftineken, amiket
a szénához hasonlatos valamikkel pakoltak meg, de itt is érződött az, hogy
a zoknik és a borotvafejek hamarosan átveszik az irányítást. Világosan
hiányzott a bárminemű női gondoskodás a szobából -olyanmód, amilyen hiányt
egy hiányzó kép kelt, aminek a nyoma megmarad a falon. A levegőben
feszültség, szomorúság érződött, valamint az, hogy most már tényleg nem
ártana kitakarítani az ágy alatt.

A fürdőszobában, ami szintén innen nyílt, volt egy aranylemez, ami épp a végcsészé előtt függött, a Forró Paradicsom ötszázévezres értékesítéséért, amit az Ökölvívás, illetve a Harmadik Autisztikus Kakukk
nevezetű együttesek követtek el. Dirk valamire halványan visszemlékezett,
hogymindenki olvasott valamiféle interjút a zenekar vezérével (összesen ketten
voltak, és ebből egy fő volt a fővezér) valamelyik vasárnapi újságban. Megkérdezték, miért pont ez a nevük, s erre azt válaszolták, hogy

erről van

egy érdekesítő sztorijuk, de aztán mégsem derül ki, mi volt az. "Azt jelenti, amit bárki belemagyarázhat"- tette hozzá egy vállvonással a managerük irodájának szofájáról, valahol az Oxford Street-en.

Dirk visszaemlékezett, szinte látta az újságíró, ahogy türelmesen bólint, és leírja mindezt. Egy gombóc formálódott Dirk gyomrában, amit azonmód ginnel kellett volna leöblítenie.

"Forró Paradicsom..."-gondolta Dirk. Hirtelen rájött, ahogy ott bámulta az aranylemezt a vörös keretében, hogy az a lemez, amin Mr. Anstey

feje keringett, minden bizonnyal ugyanezen felvétel volt. Forró paradicsom.

Ne szedd fel.

Mi a csodát jelenthet ez?

Amit csak az emberek belemagyaráznak -gondolta Dirk megbecsülés nélkül.

A másik dolog, amire emlékezett, az egy interjú volt Pain-nal, a két zenekar vezetőjével, aki azt bizonygatta, hogy a szöveganyag, amit leírt, szinte szórul-szóra egyezik egy olyan beszélgetéssel, aminek egy kávézóban, egy repülôn vagy szaunában vagy valami hasonló helyen volt

fültanúja. Dirk csodálkozott, hogy a párbeszéd eredeti elkövetői mit szólnának ahhoz, hogy szinte ugyanaz hangzik el a fenti körülmények között, amit épp az előbb ecseteltünk.

Még közelebbről rábámult a lemez címkéjére. A címke tetején simán

ez volt: "ARRGH!", míg az aktuális cím alatt ott voltak az írók művésznevei: "Paignton, Mulville, Anstey".

Mulville feltételezhetően az Ökölvívás tagja volt, és a Harmadik Autisztikus Kakukké is, ahol viszont nem a főnök szerepét játszotta. És az,

hogy Geoff Anstey-t is bevették a kreditnévsorba, azt jelentette, hogy valószínűleg a házbérletéért fizetniük kellett. Amikor Anstley beszélt a szerződésről, és arról, hogy kapcsolatban van a PARADICSOMMAL, azt

feltételezte, hogy Dirk tudja, miről is beszél. Dirk pedig könnyedén

feltételezte, hogy Anstley csupán üresen fecseg. Eléggé könnyen el lehetett

hinni bárkiről, aki holmi zöldszemű, kaszás szörnyekről beszél, hogy szintén csak fecseg, ha paradicsomokat hoz szóba.

Dirk sóhajtott egyet a mélységes kellemetlenség miatt. Ráadásul az sem tetszett neki, ahogy a trófea-lemez lóg a falon, így egy kicsit megpöckölte, hogy valamivel humánusabb és kevésbé szabályos szögben állják

ott. Ezen akciója egy borítékot zavart ki a kép háta mögül, ami aztán a

kövezet felé kezdett vitorlázni. Dirk sikertelenül próbálta elkapni. Egy nem túl egészséges morgással végül lehajolt, és felszedte.

Nagyobbacska, krémszínű boríték volt, az egyik végén felnyitva, s aztán újra lezárva celluxszal. A valóságban többször is felnyitották már,

hogy aztán egy halom celluxréteggel újra lezárják.

Az utolsó név, amit felírtak a borítékra, Geoff Anstey-é volt.

Legalábbis Dirk azt feltételezte, hogy ez az utolsó név, ugyanis egyedül ez

volt az, ami nem volt áthúzva, mégpedig erősen. Dirk megbámulta a többi

nevet is, és megpróbálta őket kibetűzni.

Néhány név, amit sikerült felfognia és megkülönböztetnie, halovány emlékeket ébresztett benne, de sokkal közelebből is meg kellett

volna vizsgálnia a borítékot. Már sok ideje betervezte, hogy vesz magának

egy nagyítót (amióta detektív volt), de addig valahogy seosem jutott el.

Hasonlóképp, igencsak megfelelő lett volna számára egy zsebkész, amivel

szintén nem bírt, és ezért vonakodva elhatározta, hogy a leginkább esélyes

[körültekintő :)] dolog az lenne, ha elrejtene egy pillanatra a borítékot kabájtjának valamely mélyebb rejtekébe, és később egyedül,

nyugodtan

megvizsgálhatná.

Még gyorsan bepillantott az aranylemez hátoldalára, hátha van ott még valamiféle kellemes meglepetés, de eléggé le kellett

hangolódnia; s így

inkább kilépett a fürdőből és tovább folytatta a ház feltérképezését.

A másik hálósoba takaros volt és élettelen. Nem használták. Egy fenyőágy, egy düfet, és egy régi, viharvert szekrény, amit úgy újítottak

fel, hogy egy nagy üst savba belemártották -ezek voltak a fő berendezési tárgyai.

Dirk behúzta maga mögött az ajtót, ahogy tovább indult felfelé, és elkezdte megmászni a kicsi, roskatag, fehérre mázolt lépcsősort, ami a

padlástérre vezetett, ahonnan a Bugs Bunny hangai szűrődtek le.

A lépcsők tetején egy piciny forduló volt, amelynek egyik oldala egy kis fürdőszobába nyílt, ami olyan kicsiny volt, hogy a tisztálkodás legjobb módja esetében valószínű az volt, hogy mindig csak azon végtagunkat

dugtuk be, amit le akartunk öblíteni. A fürdőajtó félig nyitva volt egy zöld gumicső miatt, ami a vízcsap hideg vizéről kúszott kifelé, át a fordulón, be az egyetlen, másik szobába itt a ház tetején.

Az a másik egy padlásszoba volt, könyörtelenül lejtő tetővel, ami csak egy-két olyan pontot biztosított egy átlagmagasságot elérő embernek, hogy kiegyenesedve állhasson.

Dirk a bejáratnál görnyedt le, és szemrevételezte a berendezést, idegesen, hogy vajon talál-e valami rendkívülit közöttük. Az egész helyet

bejárta egy átható áporodottságszag. A függönyöket behúzták, és azok csak

kevés fényt engedtek be a szobába, amit ezen kívül összesen egy darab

tévéképernyő villódzása világított be, amin éppen egy animált nyuszi volt.

Vetetlen ágy, egészségtelenül nyirkos, feldúlt ágynemű volt a mennyezet egy

különösen alacsony helye alatt. A falak, valamint a tető inkább egyenes

részeit képek borították, durván és faragatlanul kitépkedve különböző magazinokból.

Nem látszott semmiféle közös téma a felragasztott képek között.

Ahogy volt jópár reklám holmi csillogó német autócsodákról, volt pár párját ritkító melltartóreklám, egy kifejezetten rosszul kitépelt kép egy

gyümölcskosárról, életbiztosításról, és egyéb részletek, amik úgy tűntek, hogy egy buta, tunya lélek tépkedte ki és rendezte el őket, függetlenül attól, hogy milyen jelentést hordoztak, vagy hogy mit akartak vele elérni.

A műanyag csô átcsavarodott a padlón, és egy idősebb karosszék mellett végződött, ami a tévé előtt állt.

A nyúl dühöngött. A dühöngés fényei ott villództak a karosszék kopott sarkain. Verekedett egy repülőgép vezérfalával, ami igen meredek szögben zuhant lefelé. Meglátott egy "Automata pilóta" feliratú gombot, és megnyomta. Egy faliszekrényből előmászott egy robot, felmérte a szituációt, és inkább elcsomagolta magát. A gép továbbra is lefelé száguldott, de szerencsére az utolsó pillanatban kifogyott az üzemanyaga, így a nyúl megmenekült.

Dirk ezenkívül látott egy fejet.

A haja sötét volt, csapzott és zsíros. Dirk egy hosszú, kellemetlen pillanatra bámulta, mielőtt előreindult volna, hogy láthassa, hogy a fej mihez is csatlakozik, ha egyáltalán csatlakozik valahová. Megkönnyebbült, ahogy megkerülte a karosszéket, ugyanis valóban volt a fejnek folytatása, de annak viszont már nem tudott túlságosan örülni, hogy milyen folytatása volt.

Egy fiú süppedt a karosszékbe.

Talán tizenhárom vagy tizennégy lehetett, és habár nem látszott betegnek semmiféle fizikai úton, mégiscsak igen betegesen nézett ki. A haja petyhüdten lógott a fejéről, a feje úgyszintén a vállairól, és ahogy feküdt a karosszékben, az a csámpás, összezsugorodott mód, mintha egy arra járó vonatból dobták volna ki pont a székbe. Ruházata csupán egy olcsó farmeredzsekiből és egy hálósákból állt.

Dirk rábámult.

Ki lehetett ő? Mit csinált olyankor egy fiú egy olyan házban, ahol és amikor lefejeztek valakit? Vajon tudja-e, mi történt? Gilks vajon tudott-e a fiúról? Egyáltalán, Gilks vette-e a fáradságot, hogy felmásson idáig? Ami azt illeti, jópár nehéz lépcsőfokon kellett volna feltülekednie egy olyan embernek, akinek ráadásul egy roppant talányos öngyilkossági esetet varrtak a nyakába.

Miután Dirk vagy húsz másodpercig ott állt némán, s a fiú szemei, bár felmásztak rajta, de semmiféle felismerés leghalványabb jelét nem mutatták; s visszaálltak a képrnyőre.

Dirk egyáltalán nem szokott ahhoz, hogy valakiben ilyen apró hatást keltsen megjelenése. A biztonság kedvéért ellenőrizte, hogy rajta

van-e a hatalmas bőrkabátja és az abszurd vörös kapalja, és hogy dramatikusan esnek-e rá a feljáró fényei.

Egy pillanatra elszontyolodott. Bemutatkozásként egy "Ööö"-re futotta először erejéből, de ezzel sem keltette fel a fiú érdeklődését. Ez

nem nagyon tetszett Dirknek. A kölkök szándékosan és kajánul a tévét bámulta

Dirk mögött. Dirk rosszallóan felhúzta a szemöldökét. Úgy érezte Dirk, hogy

a szobában valami kóros feszültség van épülőben, valamiféle nehéz,

pisszegő sutyorgás, ami az egész szkéné levegőjében érződött, s amire Dirk

nem tudott illő módon válaszolni. Ráadásul az intenzitása nőtt is; de aztán

megszakadt, ahogy Dirk újra belekezdett.

A fiú úgy izgett-mozgott, mint egy lassú, hájas kígyó, ami nekitámaszkodott a karosszék két karfájának az átellenes oldalakon, és

valamit elkezdett csinálni, amit Dirk nem látott, de aztán rájött, hogy egy

elektromos vízforralóval ügködött. Amikor a fiú visszatért az előző,

kificamodott testtartásába, újdonságként egy műanyagpoharat tartott a jobb

kezében, ahonnan gumyszerű, gőzölgő lötytyöt szivattyúzott a szájába.

A nyúl befejezte az afférjait, és utat adott egy reklámnak, egy gyűnyolódó komédiásnak, aki azt kívánta, hogy a nézők vegyenek minél több

német sört, az ő elfogulatlan állítása alapján.

Dirk úgy érezte, hogy itt az idő egy kicsit nagyobb hatás nyomására, mint amit eleddig sikerült elérnie. Előrelépett a gyerek látómezejébe.

-Kölyök -mondta Dirk olyan hanghordozással, amiről remélte, hogy keményen, támadólag hangzik, de mégis elég lágyan, és semmiképp sem

leereszkedőn vagy modorosokodóan, esetleg félszegen- azt szeretném tudni,

hogyan ki...

Szintén lehangolta az a pillanatnyi látvány, amit ebből az új pozíciójából látott. A karosszék másik oldalán egy hatalmas, áruházi kartondoboz-méretű doboznyi, félig telt Pot Noodle és Mars Bar volt, meg

egy félig immár elpusztított piramis mindenféle szénsavas italokból, és

szintén itt ért véget a slag is, egy műanyag csapocskában, és értelemszerűen használata a vízforraló edényének újratöltésére terjedt ki.

Dirk először csak meg akarta kérdezni a fiút, hogy ki is volt ő, de ebből a látószögből a családi vonások eltéveszthetetlenek voltak. Jól

láthtaóan fia volt a mostanság lefejezett Geoffrey Anstey-nek. Talán ez a

viselkedés csak a sokkal való kibékülés miatt volt. Vagy talán még azt sem

tudja, hogy mi történt. Vagy esetleg ő...

Dirknek nagyon nem tetszett az ötlet.

A valóságban nehéz volt gondolkodnia, amíg a tévé előtt állt, pont egy fogpasztagyártó vállalkozás reklámjának felénél, és amiatt izgult, hogy mit vegyen a következőkben a szájára.

-Rendben -mondta,- nem szeretnék megzavarni azzal, ami tudom,

hogyan nehéz és lehangoló hír lesz a számodra, de mindenekelőtt azt

szeretném

tudatni veled, hogy nehéz és szomorú időszak előtt állsz.

Semmi.

Ha rendben, hát rendben, gondolta Dirk, ideje egy kis belátó keménységnek. Nekitámaszkodott a falnak, begyûrte a kezeit a zsebeibe

amolyan rendben-ha-csak-ilyen-módon-lehet-veled-beszélni módon, rosszkedvûen bámulta a padlót pár pillanatig, aztán felemelte a fejét, és

keményen belenézett a fiú szemébe.

-Meg kell neked mondanom, fiam -mondta tömören-, hogy az apád meghalt.

Ez talán mûködött volna akkor, ha nem éppen egy híres-hírhedt, és meglehetősen sokáig tartó reklám kezdődik. Ez a hirdetés Dirk számára egy

különösképpen megdöbbentô példája volt a mûfajnak.

A kezdôképek bemutatták Lucifer angyalt, amint kilökik a Paradicsomból a pokol bugyraiba, ahol egy ideig egy égô tavon fekszik, amíg

csak egy arra járó démon meg nem dobta egy sHades-szel. Lucifer elvette és

megkóstolta, majd falánkan lehúzta a doboz egész tartalmát, majd a kamera

felé fordult, felnyomott egy Porsche-dizájnos napszemüveget, és azt mondta:

-Na most már TÉNYLEG formában vagyok!

Ezután gyorsan visszafeküdt a köréje feltornyosított izzó széndarabok közé.

Ebben a pillanatban egy lehetetlenül mélyen morgó amerikai típusú hang -ami úgy hangzott, mintha önnönmaga is a pokol legmélyebb fenekéről

szólna, de legalábbis a Soho valamelyik pincebeli kocsmájából, s mindaddig

benne akarta tartani magát az ember memóriájában, amíg újra meg nem szólal-

bejelentette, hogy "sHades... A Pokol Itala..."; a doboz forgott; a hang egy kicsit elnyomta a kezdô "S" betôt, hogy az egész "Hades"-ként hangzott.

Az egész logikája egy kicsit zagyvának hatott Dirk számára, de mit számít egy ilyen kis információvesztés egy ilyen dühöngő szóáradatban?

Utána újra Lucifer ripacskodott egy keveset:

-Képes lennék tényleg LEZUHANNI ezért a cuccért... -és azok kedvéért, akik érzéketlenek maradtak volna az eddig történetekre, a kezdő

jelenetsort, amikor Lucifer alázuhan a Paradicsomból, újra levetítették,

hoggy a "zuhanni" szónak nagyobb hangsúlyt adjanak.

A gyerek figyelmét ez az egész teljesen lekötötte.

Dirk leguggolt a kissrác és a tévé közé.

-Figyelj ide -kezdte.

A gyerek kinyújtotta a fejét, hogy Dirk felett ellásson a képernyőre. Át kellett rendeznie a végtagjait a karosszékekben, hogy mindezt

el tudja érni; és emellett folytatta a Pot Noodle szívogatását.

-Figyelj! -gyözködte Dirk.

Dirk úgy érezte, hogy egyre inkább elveszti kezdeményező szerepét

a szituációban. Ez nem csupán azért volt, mert a gyerek figyelmét teljesen

lekötötte a tévé, ez amiatt is volt, mert egyszerűen semmi más nem bírt

értelemmel vagy független létezéssel számára.. Dirk csupán egy alaktalan

tárgy volt a tévé előtt. A fiú nem akarta rosszindulatúan kezelni, csupán

csak a mögötte levő tévét szerette volna jobban látni.

-Nézd, azt hiszem, ezt kikapcsolhatjuk egy kis időre -mondta Dirk, és igyekezett úgy megszólalni, hogy ne legyen túlságosan haragos a hangja.

A fiú nem válaszolt. Talán egy kis merevség állt csak be a vállába, talán szántsándékkal vont vállat. Dirk megfordult, de elbukott a

kikapcsológomb keresésében. Az egész vezérlőpanel jól láthatóan egyetlen

célt szolgált: hogy mindig bekapcsolva legyen, s így nem is volt rajta külön gomb "be" vagy "ki" felirattal. Hirtelen Dirk egyszerűen kihúzta

az
egész tévét az áramból, majd visszafordult a fiúhoz, aki erre eltörte
az
orrát.

Dirk érezte, ahogy az orrsövénye eltörik a szörnyű ütéstől, amit
a fiú homloka mért rá. Ahogy a tévé felé billentek vissza mindketten,
a

csonttörés hangereje és a saját üvöltése még mindig kismiska volt
ahhoz a

tomboló dührohamhoz képest, ami a srác torkából szakadt ki. Dirk
reménytelenül hadonászott, hogy védje magát a gyerek dühétől és
vad

kirohanásától, de a fiú volt felül, könyöke Dirk szemében, térdeivel
Dirk

mellkasát rúgdosta, az állkapcsával pedig az amúgy is már sokat
szenvedett

orrát, ahogy elôreküzdötte magát, hogy újra bekapcsolhassa a
tévét.

Amikor ezt elérte, újra szép komótosan visszatelepedett a
karosszékébe, és

rosszkedvű, nyugtalan szemmel nézte, amíg a kép újra fel nem
bukkant.

-Legalább várhattál volna, amíg kezdődnek a hírek -mondta buta
hangon.

Dirk rábámult. Összekuporodva ült a földön, az orrát
kényeztetgetve a kezével, és tátozott a szörnyen érzéketlen srágra.

-Whhfff...ffmmmm...nnggh! -védekezett, aztán feladta, amíg az
orrát kutatta, hogy mekkora pusztítás érte.

Mindenképp volt rajta egy lötyögő rész, ami rondamód ide-oda
mozgott az ujjai között, és az egész dolog hirtelen fenemód
barátságatlannak tűnt. Kihalászta a zsebkendőjét a zsebéből, és
odatartotta

az arcához. A vér könnyen áthatolt rajta. Talprakecmergett,
félrerúgott egy

csomó nemlétező segítő kezét, és kidobogott a szobából a kicsiny
fürdőszobába. Ott dühösen lerántotta a slagot a csapról, lelt egy
törülközőt, azt hideg víz alá nyomta, és egy-két percig az arcát
beletemette, amíg csak a vérár fokozatosan kis csermellyé nem vált,
majd

teljesen meg nem szűnt. Magára bámult a tükörben. Az orra

különösképpen egy
hajó gerincéhez hasonló szögben állt. Bátran megpróbálta
arrébbpofozni, de
nem eléggé bátran. Förtelmesen fájt, így inkább még egy kicsit
nyomogatta
tovább a vizes törölközővel, miközben halkán káromkodott.

Aztán csak állt ott egy-két másodpercig, nekitámszkodva a
mosdónak, nehezen lélegezve, és a "Rendben!" erőszakos
kimondását
gyakorolva a tükörrel szemközt. Úgy hangzott, hogy "Vvebbed!", és
mindennemű fensőbbiségnek teljes hiányával bírt. Amikor kellőképp
megerősödöttnek érezte magát, de legalábbis úgy vélte, hogy annyira
erős,
mint amilyennek lennie kell a közeljövőben, megfordult, és kimért
lépésekkel, zordan visszament a szörny barlangjába.

A fenevad csendesen üldögélt, és éppen egy érdekes és stimuláló
játékkiállítás híreit fogadta magába, és nem nézett fel, ahogy Dirk
újra
belépett.

Dirk függén odalépett az ablakhoz, és félrehúzta a függönyt,
félig azt remélve, hogy a szörny sikítva összetöporodik, ha napfény
éri, de
semmi más hatás nem látszott a fiún, mint hogy felhúzza az orrát.
Egy nagy
árnyék vetődött az ablakra, de olyan szögből, hogy Dirk nem láthatta,
honnan is származik.

Megfordult, és szembenézett a gyerek-fenevaddal. A délutáni
hírcsokor éppen ekkor kezdődött, és a gyerek egy kicsit
nyitottabbnak, egy
kicsit befogadóképesebbnek tűnt a külső, a villódzó színes
négyszögön
kívüli világ felé. Savanyú, fáradt pillantással meredt Dirkre.

-Miacsodátakarmagait? -kérdezte.

-Bedbodob bit akarok -mondta Dirk, erőszakosan, de teljesen
reménytelenül, -ott voltab... a bebe.. Isbereg ezt az abcot!

Dirk figyelme hirtelen a tévére váltott, ahol egy sokkalta újabb
képet közöltek le a hiányzó légikisasszonyról.

-Mitcsinált? -kérdezta a fiú.

-Jcjhhhhhh! -mondta Dirk, és rátelepedett a szék karfájára,
elszántan bámulva a képernyőn az arcot. Körülbelül egy évvel ezelőtt

készülhetett a kép, mielőtt a lány normális ajakrúzt kezdett használni. A haja göndör, és az egész kinézete ízléstelenül felcicomázott, erőszakos volt.

-Kimaga? Miacsodavan? -erőszakoskodott a fiú.

-Dézd, kölk... -tátogott Dirk - Bbóbálobn ebt begfejdedi!

A bemondó azt állította, hogy a rendőrség azzal ködösít, hogy semmiféle nyoma nincs Janice Smith-nek az incidens helyszínén. Elmagyarázták, hogy nem kutathattak át mindent végtelenszer, és ha esetleg valakinek van valamilyen ötlete a hollétéről, az jó lenne, ha előhuzakodna vele.

-Eb ab éb titkábnôb! Ez Bibb Pearth! -üvölötte Dirk meglepetésében.

A fiút egyáltalán nem érdekelte Dirk ex-titkárnôje, és feladta, hogy Dirk figyelmét felhívja magára. Kimászott a hálózsákából, és kicsoszogott a fürdőbe.

Dirk állt, és bámulta a tévét, azon dühöngve, hogy nem tudatosult eddig benne, hogy ki is volt a hiányzó recepciós lány. Bár, nem is lett volna túl sok esélye erre, ahogy rájött. A házasság megváltoztatta a nevét,

és ez volt a legelső fotó, ami használható volt róla. Eleddig nem nagyon

érdekelte a reptéri baleset, de ez most már lekötötte a figyelmét.

A robbanást most már hivatalosan is "Isteni Eredetű"-nek állították be.

De -gondolta Dirk- miféle istené? És miért?

Milyen isten csázkálna a Heathrow-i reptéren 15:37-kor, hogy elcsípje az oslói járatot?

Az elmúlt hetek szörnyű fáradtsága után, most végre van egy olyan dolog, ami le tudja kötni a figyelmét. Mélyen, szemöldökét összehúзва

gondolkodott egy kis ideig, és még azt is csak mellékesen vette észre, hogy

a gyerek-szörnyeteg időközben visszajött, és visszacsúszott a hálózsákjába,

épp időben, hogy elcsípje a reklámokat. Az első reklám bemutatta, hogy egy

tökéletesen normális kocka hogyan befolyásolhatja egy normál, boldog család életét.

Dirk talpra ugrott, de amikor kérdőre akarta vonni a gyereket, a szíve megálljt parancsolt. A szörnyeteg nagyon messze volt, bezárkózva a sötét, villódzó barlangjába, és Dirk jobbnak látta, ha nem zavarja ebben az állapotában.

Megelégette, hogy egy nem válaszoló kölyökre ugasson, megígérte magának, hogy azért még visszajön, és leszáguldott a lépcsőn, s közben kabátjának a nagy bőr-szárnyai vadul csapkodtak mögötte.

A hallban még egyszer összetalálkozott az ellenszenves képpel néző Gilks-szel.

-Mi történt magával? -kérdezte élesen a rendőr, ahogy meglátta Dirk sérült és duzzadt orrát.

-Csak abít бага tanácsolt... -mondta Dirk, ártatlanul-. Kiütöttem bagabát.

Gilks még mindig azt követelte, hogy mondja el, mi történt, erre Dirk nagylelkűen elmagyarázta, hogy van egy szemtanú odafent, pár közölhető

információval. Ajánlotta Gilksnek, hogy menjen fel, és váltson vele pár

szót, de az volna a legjobb, ha először is kikapcsolná a tévét.

Gilks kurtán bólintott. Elindult felfelé a lépcsőkön, de még Dirk megállította:

-Deb jut eszébe balabi bülöbös ebből a bázból? -kérdezte

-Mit mondtott? -kérdezte Gilks dühösen.

-Balabi bülöbös, -felelte Dirk.

-Valami MICSODA?

-Bülöbös! -kötötte a kutyát a karóhoz Dirk.

-Különös?

-Eb ab, bülöbös.

Gilks vállat vont.

-Mint például? -kérdezte.

-Úgy bézett ki, hogy beljesen bébtelen!

-Teljesen mi?

-Bébtelen! -újra próbálta- Béb-telen! Abt hibbem eb babbon ébbekekes!

Ezzel, kissé meglökve a kalapját, kisépért a házból, ki az utcára, ahol egy sas sújtott le rá az égből, és a dél felé induló 73-as busz elé lökte Dirk-et.

A következő húsz percben szörnyű üvöltéseket és sikoltásokat bocsájtott ki a felső szintje a Lupton Road-i háznak, és ez elég nagy feszültséget keltett a szomszédai között. A mentő elvitte Mr. Anstey alsó és felső maradványait, valamint egy vérző arcú rendőrt. Utána egy kis ideig csönd volt.

Aztán egy másik rendőrautó fékezett a ház előtt. Egy csomó 'Gyere, picim!'-felkiáltás hallatszott a házból, miközben egy hatalmas termetű rendőr mászott ki a kocsiból, és dühöngött fel a lépcsőkön.

Pár

perc, egy nagy rakás üvöltés és sikítás után újra megjelent, az arca a tenyerében, és rendkívüli méreggel indította be a kocsit, visíttatva a kerekeket mindenféle erőszakos és szükségtelen okból.

Húsz perc után egy kisteherautó érkezett, ahonnan megint egy újabb rendőr lépett ki, egy kis zsbtevével; bement a házba, majd egy pár

perc után újra megjelent, egy tanulékony tizenhárom éves fiúval, aki teljesen eltelt az új játékával.

Amikor ez a rendőr is elhajtott, és már csak egy rendőrautó maradt összesen a helyszínen, hogy azt szemmel tartsa, egy hatalmas, szőrös, zöldszemű alak emelkedett ki a rejtőzködéséből, az egyik szekrény mögül, az alsó szobában.

Megtámasztotta a kaszáját a Hi-Fi tornyon, az egyik, bütykös ujjával belenyúlt a szinte már megszilárdult, a lemezejátszón felgyülemlett

vérbe, majd odanyomta ezt az ujját egy sárgás papír szélére, és ezután

eltávozott egy külső, elrejtett világba egy különös és gonosz szólamot füttyölve, és csak egy pillanatra térve vissza a kaszájáért.

7. fejezet

Ugyanezen napon, kicsit korábban, kényelmes távolságban mindezen

történekektől, valamint kényelmes távolságban egy jól méretezett

ablaktól,
amin a kora délelőtti hűvös napsugarak ármalottak be, egy idős,
egyszemű
ember feküdt. Egy újság állt a földön, félig összedőlt sátorként, ahova
is
két perccel ezelőtt dobták, pár perccel tíz után, amit a falióra adott
hírül.

A szoba nem volt túl tágas, de szertelenül szelíd és jó ízlésről
árulkodott, mintha csak egy drága magánkórházé vagy
magánklinikáé lenne-
ami történetesen igaz is volt. A Woodshead Kórház, a kicsi, de
jólápol
földjein, a kicsi, de szintén jól ápolt Costwolds mellett.

A férfi ébren volt, de nem volt túlzottan jó kedve.

A bőre nagyon finom és idős volt, mint a gyengéden kinyújtott,
áttetsző pergamen, s ízlésesen szeplős. Módfelett törékeny, enyhén
reszkető

karjait gyengén összefűzte a puritán, fehér ágynemű felett.

A nevét így is-úgy is mondogatták: Mr. Odwin, vagy Wodin, vagy,
ahogy kell, Odin. Isten volt (ill. ma is az) s továbbá ő volt minden
istenek istene. S ráadásul dühös. Egyetlen szeme felcsillant.

Azért dühöngött, amit az újságban olvasott, amiben azt adták
hírül, hogy egy másik isten felvágósdit játszott, és meglehetősen
ellenszenves fogadtatásban részesült. Természetesen nem így állt
az

újságban az egész. Nem azt írták, hogy "Egy Isten Fel Akart Vágni,
És

Igencsak Ellenszenves Dolgokat Művelt A Reptéren", csupáncsak a
végeredményként adódó pusztítást írták meg és azt, hogy semmiféle
értelmes

következtetést nem tudtak belőle levonni.

A dolog minden oldalról erősen tisztázatlan volt, ha azt néztük,
hogy mennyire zavaró a nem éppen meggyőző volta, a céltalansága
és az a

(legalábbis az újság munkatársai így értékelték) felettébb dühítő
dolog,

hogy semmiféle szolid kis meszárlásra nem került sor a reptéren.

Természetesen nagyon sokan elgondolkodtak a meszárlás
elmaradásán és

mindenféle misztériumokat gyártogattak; de minden újság a hét

összes napján

szívesebben foglalkozott egy igazi szaftos kis vérontással, mint egy misztérikus pacifista esettel.

Odinnak mindenesetre nem okozott ilyesféle gondot annak eldöntése, hogy mi is történt. Minden jel alapján Thor nevét kellett volna

a bûnlajstrom összes tétele mellé odaírnia, ami persze túl nagy volt ahhoz,

hogy akárcsak más istenség is láthassa. Idegesen félredobta az újságot, és

relaxációs gyakorlatokra próbált koncentrálni, hogy elkerülje azt, hogy esetleg túlságosan felbosszantsák a történetek. Ezek a gyakorlatok főként

belégzés-egy-szabályos-módon, kilégzés-egy-másik-elôírt-módon tevékenységekből álltak, és ez felettébb jót tett a vérnyomásának.

Nem

mintha a halála szélén lebegett volna -haha!-, de nem volt kétséges, hogy

az életének -haha!- ebben az idôszakában jobb szerette könnyedén venni a

dolgokat, és magával elég sokat törôdni.

Leginkább aludni szeretett.

Az alvás felettébb fontos cselekvése volt. Nagyon szeretett hosszú, jó maroknyi idôig aludni. Ha valaki csupán átalussza az éjszakát,

az nem elég. Nagyon szerette a jó kis esti alvásokat, és a világért sem

hagyott volna ki akár egyetlent is, de ezeket nem értékelte csak amolyan

félmegoldásként. Szeretett reggelenként fél tizenkettôig is elszenderegni,

ha lehetett, és ha mindez pont egy henye hétalvás után történhetett, akkor

azt még jobban élvezte. Kis, könnyû reggeli, egy gyors kiugrás a fürdôbe,

amíg új ágynemût húztak fel az ágyára; ez volt minden tevékenység, amit

szívesen magára vállalt, és vigyázott arra, hogy mindezzel ne űzze ki az

álmodást a szeméből, és ezáltal nem zavarja meg a délutáni

szunyókálást.

Sokszor képes volt egész heteket átszundítani, és pont ezeket tartotta az igazán jó alvásoknak. Például az egész 1986-ot átaludta, és nem is nagyon hiányzott neki.

De most viszont tudta mély rosszkedvűségében, hogy hamarosan bele kell kezdenie egy szent és bosszantó felelősségbe. Szent, mert isteni volt, de legalábbis istenek is beleszűrték a leveit; dühítő pedig azért, mert pontosan egy adott isten szórakoztatása miatt kellett vacakolnia vele.

Halkan félrehúzta a függönyöket a távolból, semmi mást nem használva, mint a saját, isteni akaratát. Mélyet lélegzett. Gondolkodnia

kellett, és ráadásul még meg is kellett látogatnia a fürdőszobát.

Csengetett a szolgának.

Az pillanatok alatt megérkezett a jól kitömött, laza zöld tunikájában, derűsen jó reggelt kívánt, és ide-oda nyüzsgött, hogy megkeresse a hálószobai papucsokat és a ruhákat. Kisegítette Odint az

ágyból, ami olyan volt, mint egy jól megpakolt kiskocsi kigörgetése egy

karámból, és lassan a fürdőszoba felé terelte. Odin mereven járt, úgy, mintha egy fej lógna két hosszú gólyaláb tetején, amik szép csíkosak voltak, s köztük fehér törülköző feszül. A betegkísérő Odint Mr. Odwin-ként

tisztelte, és nem vette észre, hogy az egy isten, amiről Odin szintúgy hallgatni kívánt, és remélte, hogy Thor úgyszintén.

Thor a Villámok Istene volt, és őszintén szólva, úgy is viselkedett. Nem látszott hajlandónak, vagy talán túl alkalmatlan vagy ostoba volt, hogy megértse vagy elfogadja... Odin megállt, mert észrevette,

hogy szónokiasan kezd el magával beszélni. Meg kéne alaposan fontolnia,

hogy mitévő legyen Thor-ral, és egyébként is a pontosan erre legalkalmasabb hely felé ment.

Mihelyt Odin befejezte emelkedett sétáját a fürdőszoba-ajtóig, két nővér viharzott be, és kínos precizitással ágyneműt cseréltek

Odin

ágyán, lesimítva az új huzatot, feszesre húzva, megforgatva és betakarva.

Az egyik nővér, bizonyára a rangidős, kövérkés és házvetetônői-típusú volt,

míg a fiatalabb sötétebb volt és úgy általánosságban madár-szerű.

Az

újságot felkapták a padlóról és takarosán összehajtották; a földet függén

felporszívózták, a függönyöket behúzták, a virágok és az érintetlen gyümölcsök helyett frisseket hoztak, bár tudták, hogy úgysem érinti majd

senki őket.

Amikorra egy kicsivel később az öreg isten reggeli simakodásainak vége lett és kinyitotta a fürdőajtót, a szoba átalakult. Természetesen az

aktuális különbségek igen aprók voltak, de a hatásuk kicsiny, de mágikus

átalakulás volt valamiféle olyasmivé, ami kellemes és friss volt. Odin csöndes megelégedéssel biccentett, amikor mindezt látta.

Belekezdett egy

kis parádéba, ahogy szemrevételezte az ágyat, ahogyan a királyok szokták a

katonák sorait.

-Jól be van takarva? -kérdezte idős és suttogó hangján.

-Nagyonis jól össze van passzolva, Mr. Odwin -válaszolta a fönővér hajbókolva, sugárzó arccal.

-Na és takarosán meg van-e forgatva-püfölgetve? -Jól láthatóan meg volt. Mindez csupán rituálészámbe ment.

-Szintén nagyon jól megforgattuk, Mr. Odwin -válaszolta a nővér.- Én magam felügyeltem!

-Boldog vagyok, hogy ezt hallom, Bailey nővér, nagyon boldog.

-mondta Odin- Nagyon jó szeme van a csinosan beforgatott ágyneműhöz. Ez

arra emlékeztet, hogy mit is fogok maga nélkül csinálni.

-Hát, nem akarok sehova sem elmenni -mondta Bailey nővér, sugárzó, boldog megnyugvással.

-De nem fog kitartani mindörökké, Bailey nővér- mondta Odin. Ez volt az a megjegyzés, ami a nővért mindig zavarba ejtette, mint extrém

mértékû, nyilvánvaló érzéketlenség.

-Így igaz, és egyikünk sem él időtlen időig, Mr. Odwin -modta a nővér lágyan, miközben a másik nővér a háta mögött bajlódott Odinnak az

ágyába történő visszafektetésével, miközben igyekezett a méltóságát sértetlenül hagyni.

-Maga ír, nemde, Bailey nővér? -kérdezte Odin, amikor már kényelmesen elhelyezkedett.

-Így igaz, Mr. Odwin.

-Ismertem egyszer egy ír embert. Finn- valami. Egy csomó dolgot elmodott, amire nem is volt szükségem. De sosem beszélt nekem az ágyneműről. De mostanra legalább tudom.

Erre kurtán rábólintott, és mereven leeresztette a fejét a gyengéden felpúpozott párnákra, az apró szeplőjű kezének hátát végigfuttatta a visszahajtott vászonágyneműn. Egész egyszerűen imádta az

ágyneműt. Tiszta, kicsit kikeményített, fehér ír vászon, benyomkodva, hajtogatva, betakarva- ezek a szavak valóságos vágy-litániát jelentettek

számára. Századokon át nem volt olyan dolog, ami több rögeszmével töltötte

volna el, mint most az ágynemű-mánia.

Ágynemű.

És alvás. Alvás és ágynemű. Alvás az ágyneműben. Alvás.

Bailey nővér az öregurat önkényeztető hajlamokban túltengőnek tartotta. Nem tudta, hogy egy isten volt a maga valójában, sőt egyenesen

azt gondolta, hogy valami régi filmproducerről lehet szó, vagy esetleg egy

náci háborús bűnösről. Akcentusa volt, amit nem tudott hova tenni, és a

gondatlan udvariassága, az önzése, a személyi-higénia-megszállottsága olyan

múltról árulkodott, ami biztosan bővelkedett szenvedéssel.

Ha az asszony elteleportálhatott volna oda, ahol titokzatos betegének trónja emelkedett, vitéz atyjaként a hős Asgard-i isteneknek,

valószínűleg nem nagyon csodálkozott volna. Bár a valóságban ez nem egészen

igaz. Talán meghiobbant volna. De legalábbis megértette volna, hogy

mindez

összefér azon tulajdonságokkal, amiket észlelt a férfiban, amikor magához

tér abból a sokból, ami annak a felfedezéséből adódott, hogy szinte minden, amit az emberi nem valaha is kiválasztott, hogy legyen benne,

igaz. És legalábbis sokkal azután is igaz lesz, hogy az emberiség különösképp igaznak hinné.

Odin elbocsájtotta betegfelügyelőit egy intéssel, de előtte kérte, hogy hajtsák fel a fő személyi tanácsadóját, és küldjék hozzá még egyszer.

Emiatt Bailey nővér egy kicsit összeszorította az ajkait, bár csupán egy egészen pirinyót. Nem szerette Mr. Odwin tanácsadóját, fő tótumfaktumát [mindenes], férfiszolgáját, nevezzük aminek akarjuk. A szemei

rosszindulatúak voltak, megtáncoltatta a nőt, és Bailey erősen gyanúsította, hogy nyomdafestéket nem tűrő elképzelésekkel zargatta a beosztott nővéreket a teaszünetben.

A férfi pont olyan volt, mint amit Bailey nővér olivaszínű, sárgászöld arcbőrnek tartott, amiben is felettébb közel állt a zöldhöz. Bailey nővér meg volt arról győződve, hogy ez így egyáltalán nincs rendjén.

Természetesen a nő a legutolsó ember volt a Föld kerekén, aki a bőrszín alapján ítélt volna- s ha már nem épp a legeslegutolsó, legalábbis

ahogy viselkedett az előző nap délután, amikor egy afrikai diplomatát hoztak be, akinek pár epekőve volt, amiket ki kellett szedgetni; és azonnal neheztelést kezdett el iránta táplálni a nő. Egyszerűen nem kedvelte. Nem tudta volna pontosan megmondani, mi volt az, ami nem tetszett

a pasasban, mivel mégiscsak egy nővér volt, nem egy taxis, és nem mutathatta volna ki az érzéseit akár egy szemvillanásra sem. Túl profi volt

ahhoz, túl jó volt a munkájában, és mindenkit ugyanazzal a többé-kevésbé

egyenletesen hatásos és vígkedélyű udvariassággal kezelt, még

-gondolta, és
hûvösség áradt szét a testében- Mr. Rongy-et is.

"Mr. Rongy" volt a neve Mr. Odwin személyi fõtanácsadójának. A
nõ
ezzel nem sokat tudott kezdeni. Nem az õ területe volt, hogy kritizálja
Mr.
Odwin személyi döntéseit. De ha mégiscsak rá tartozott volna az ügy,
mint
ahogy mégsem, akkor igencsak jó ötletnek tartotta volna, és nemcsak
a maga
érdekében, hanem Mr. Odwin saját jólétének érdekében is, ami pedig
egy
nagyon fontos dolog volt, hogyha nem egy olyan embert alkalmaz
ilyen
posztra, aki ilyen abszolút nyugtalanságot sugároz magából. Ennyi
volt az
egész.

Nem gondolt erre többet, egyszerûen csak elindult, hogy felhajtsa
a férfit. Reggel, amikor munkába jött, megkönnyebbült, amikor
felfedezte,
hogy Mr. Rongy elhagyta a házat elõzõ este; de aztán a csalódás
erõs
érzésével kellett szembenéznie, amikor kiszúrta, hogy egy órával
ezelõtt
visszatért.

Ott találta meg, ahol nem is sejtette volna. Ott guggolt a
látogatók várótermében, egy piszkos és elhanyagolt orvosi ruha volt
rajta,
ami sokkalta nagyobb volt az õ méreténél. Nermcsak ez volt benne a
furcsa,
hanem az is, hogy egy gyér, zeneietlen dallamot játszott valamiféle
sípon,
amit valószínűsíthetõen egy nagyméretû, eldobható fecskendõbõl
faragott ki;
amivel egyáltalán nem szabadott volna bírnia.

A férfi felpillantott a nõvére a gyors, táncoló szemeivel,
vigyorgott egyet, és folytatta a fújást és vinnyogást, csak kifejezetten
hangosabban.

Bailey nõvér végigfutott a memóriáján, de aztán arra jutott, hogy
teljesen felesleges bármit is mondania a köpenyérõl vagy a

fecskendôrôl,
vagy arról, hogy eléggé rémisztô a jelenléte a közös váróteremben,
de
legalábbis rémítô lesz, a látogatók számára. Tudta a nôvér, hogy
képtelen
lenne kiállni azt az áradatát a megsértett ártatlanságnak, amivel a
férfi
válaszolna, vagy a tökéletes abszurditását a magyarázatainak. A nô
egyetlen
feladata az volt, hogy átadja az üzenetet, majd hogy eltüntesse a
szobából
és az útból, amilyen sebesen csak lehetséges.

-Mr. Odwin látni akarja -mondta. Bele próbálta szôni a hangjába
beszédének egyébként szokásos ritmusát, de valahogy nem ment.
Azt kívánta,
bárcsak a férfi szemei abbahagynák ezt a táncolást. Eltekintve attól,
hogymint
ezt fenemôd idegesítônek tartotta egyrészt orvosi, másrészt
esztétikai
szempontból, s ráadásul nem tudott a dolgon segíteni; aztán még
erôsen
megsértette a büszkeségét az a konklúzió is, amit ezek az ugráló
szemek
közvetítettek: nevezetesen az, hogy legalább harminchét tárgy a
szobában
sokkalta érdekesebb, mint a nôvér.

A férfi rábámult a maga elképesztô módján egy pár másodpercig,
azon motyogva, hogy nincs megnyugvás a bûnösöknek, s még a
rendkívüli módon
bûnösöknek sem, félrelökte Bailey nôvért, és nyakába szedte a lábát,
hogymint
ura és parancsolója instrukcióit felvehesse, gyorsan, mielôtt az újra
mély
álomba zuhan.

8. fejezet

A reggel végére Kate elbocsájtatta magát a kórházból. Voltak
ugyan némi kezdeti nehézségek ezzel kapcsolatban, ugyanis az
ügyeletes
nôvér és az orvos, akik meg voltak bízva Kate szemmel tartásával,

hajthatatlan volt abban a tekintetben, hogy nem volt a nô abban az állapotban, hogy elhagyhassa a kórházat. Éppen most lábalt ki egy kisebbfajta kómából, és szüksége volt-

-Pizzára -bizonygatta Kate.

-pihenésre, szüksége volt-

-A saját otthonomra, és friss levegőre. Egyszerűen SZÖRNYŰ az itteni levegő. Olyan, mint egy porszívó porzsákjában.

-további gyógykezelésre, és mindenképpen felügyelet alatt kellett volna maradnia még legalább egy napig, hogy aztán mindahányan megelégedettek lehessenek a teljes felépülésével.

Legalábbis, eléggé hajthatatlanok voltak. A reggeli vizit alkalmával Kate kért és kapott egy telefont, és próbált kikézbessítetni a

kórtermébe némi pizzát. Elkezdte összevissza hívogatni a pizzaszolgáltatókat

Londonban, még a legkisebb társult árúsokat is, beszédet intézett hozzájuk,

végül tett egy-két zajosan sikertelen próbálkozást arra, hogy csatlakozzon

állítsanak egy motorkerékpárt, mely végigszágulva a West End-en, próbáljon

felszedni egy Amerikai Forró-t egy egész listányi hozzávalóval:

pepperónival, gombával, sajttal, és mindazzal, amit a futárszolgálat vezetője totál még csak nem is akart emlékezni, és kb. egy órányi ilyen

viselkedés után a Kate lelépése előtti akadályok fokozatosan leépültek,

mint ahogy a szirmok leszáradnak az őszirózsáról.

És így, valamivel ebédidő után, már egy szélfúttá Nyugat-londoni úton állt; ugyan kicsit gyengén és bizonytalanul érezve magát, de legalább

önmaga birtokában. Nála voltak a ruhástáska szétszaggatott maradványai,

amiket nem akart elhagyni, és úgyszintén egy kis papírdarab a tárcájában,

egyetlenegy névvel.

Odaszólított egy taxit, hátraült, és a Primrose Hill-be hazavezető út legnagyobb részén becsukott szemmel medített.

Felmászott a

lépcsőkön, és felment a legfelső szinten levő lakásába. Tíz üzenet

volt az
üzenetrögzítőjén; mindegyiket letörölte anélkül, hogy végighallgatta volna.

Kinyitotta a hálósoba ablakát egy pillanatra, és kihajolt egy meglehetősen veszélyes és kellemetlen szögben, ami lehetővé tette számára,
hogyan lássa a park egy részletét. Ez a kis rész a park egy kis sarka volt,
csak néhány platánfával. A legtöbbjük a közbeékelődő házak eltakarták, de
egy részen innen is látszottak, és ezáltal a látványt meglehetősen személyessé és priváttá tették Kate számára egy bizonyos módon, amit egy
hatalmas, teljes látóteret lát kép sem tudott volna produkálni.

Egy esetben elment a parknak ennek a kis sarkára és körbejárta a láthatatlan területet, amit az ő ablakából való szemlélődéssel láthatott a
parkból, és nagyon közel járt ahhoz az érzéshez, hogy ez az ő saját, külön
kis birodalma. Még meg is veregette a platánfákat valamiféle tulajdonosi
kézzel, és utána leült alájuk, hogy nézze, a Nap hogyan nyugszik le London
felett -a meglehetősen tönkretett látóhatára és pizzát nem kézbesítő
éttermei felett- és az ég alá bukott egy valamiféle mélyről jövő
érzéssel,
amiben nem volt teljesen bizonyos, hogy micsoda. De még mindig:
ezekben a
napokban minden iránt háládatosnak kellene lennie, ami mélyről jövő
gondolat vagy érzés, alkármiről lett légyen is szó és bármennyire is
határozatlanul.

Felegyenesedett, szélesre tárva hagyta az ablakot, annak ellenére, hogy csípős volt odakint levegő, átgyalogolt a kis fürdőbe, és
megengedte a vizet. Olyanfajta Eduárd-féle hatalmas kádja volt, ami úgy
elterpeszkedett, hogy csodálatosan aránytalanul nagy helyet foglalt el; a
szoba többi részéről pedig jobbra krémszínű csövek szegélyezték. A

csapok

zubogtak. Amikor a szoba megtelt elegendő párával ahhoz, hogy melegeget

keltsen, Kate levetkezett, és kinyitotta a fürdő hatalmas szekrényét.

Kissé zavarba hozta az óriási bősége azon lötyöknek, amit bele szokott nyomni a fürdővizébe, de valamiféle okból képtelen volt anélkül

végigmenni egy illatszer- vagy gyógynövény-szaküzlet előtt, hogy el ne

csábította volna valamilyen üvegcsében holmi kék, zöld, narancsszínű,

olajos löty, amiről azt állították, hogy egyensúlyba állítják pórusainak valami igazán homályos, számára ismeretlen nevű bionedvét.

Egy pillanatig csak ott állt, ahogy próbált választani.

Valami rózsaszínt? Esetleg B-vitaminnal rendelkezőt? B-12? B-13? Már eleve az a B-vitamin-kavalkád is, ami ezekben a illatszerekben volt,

zavarba ejtette. Voltak ott az olajak mellett púderek, csakúgy, mint zselék, sőt még olyan, átható szagú magok csomagocskái is, amikről azt

tartották, hogy jól tesz az ember némi rejtett fertályainak valamiféle misztikus módon.

Mit szólnánk néhány zöld kristályhoz? Egy napon, ahogy mondogatta

anno a nő, nem kéne tovább válogatnia, hanem egyszerűen csak bedobnia

mindenből valamit a kádjába, és aztán usgyi! Legalábbis amikor tényleg

vágyott rá. Úgy érzete, ez a nap pont ma jött el, és hirtelen újjáéledő kedv-hullámmal elkezdett mindenből egy-kettő darabot beledobálni a kádba,

amíg azt tele nem zagyválva mindenféle zavaros színű, már-már ragadós

érintésű masszává.

Lezárta a csapokat, kiugrott egy pillanatra a kézításkájáért, s amikor visszatért, beleereszkedett a kádba, ahol csukott szemmel, mélyeket

lélegezve teljes három percet eltöltött, mielőtt figyelmét arra a darab papírra fordította volna, amit a kórházból hozott magával.

Egyetlen szó volt rajta, amit egy fenemód vonakodó nővérből

szedett ki, aki reggel a lázát mérte.

Kate a természetes úrról kérdezte. Azéről, akivel összetalálkozott a reptéren, s akinek a testét látta az egyik közeli kórteremben az éjszaka korai óráiban.

-Ó nem, -mondta a nőrsz, - nem volt halott, csupán csak valamiféle kómában volt.

Megnézhetné-e -kérdezte Kate. Mi volt a neve?

Mindezt csak úgy mellékesen, odavetve kérdezte, mintha csak úgy jutott volna az eszébe, amivel meglehetősen nehéz dolog volt előhuzakodnia

lázmérővel a szájában, és egyáltalán nem volt biztos abban, hogy sikerrel

is járt. A nőrsz azt mondta, hogy nem igazán tudja, és különben sem beszélhet más betegről. És különben is, az ürge már nem volt ott, immár

máshová elvitték. Egy mentőautó érkezett, hogy összeszedjék és elszállítsák.

Mindez Kate-et erős meglepetésként érte.

Hova vitték? Mi volt ez a speciális hely? De a nőrsz hajthatatlannak látszott a további infókra, és egy-két másodperc múlva

magához kérette a főnővér. Az egyetlen szó, amit a nővérke kibökött, az

most azon a papírdarabon volt, amivel Kate épp szemezett.

Így hangzott: "Woodshead".

Most, hogy sokkal kipihentebb volt, érezte, hogy valamilyen mértékben ismerős neki a szó, de pontosan nem tudja, honnan.

Abban a pillanatban, amikor eszébe jutott, nem tudott tovább a fürdőkádban maradni; csak egy kis hablemosó zuhanyt engedett meg magának,

mielőtt egyenesen a telefonhoz sietett volna.

9. fejezet

A hatalmas férfi magához tért, és megpróbált felnézni, de nehezen tudta megemelni a fejét. Megpróbált felülni, de az sem sikerült. Úgy érezte, hogy odaragasztották a padlóhoz valamiféle szupererős ragasztóval,

és egy pár szekundum múlva meg is bizonyosodott ennek kifejezetten

elképesztô tényérôl.

Keményen felránotta a fejét, egy csomó szôke hajtincsét kitépve, amik fájdalmasan a padlón maradtak, és körülnézett. Egy elhagyatott raktárház-féleségben feküdt, valószínűleg valamelyik felsô emeleten, abból

ítélve, hogy a piszkos, töredezett ablakokon a télies szél besüvített.

A mennyezet a magasban húzódott, és tele volt pókhálóval, amik gazdáit jól láthatólag nem érdekelte, hogy a legtöbb, amit errefelé foghatnak, az szállongó vakolat és por. A mennyezetet oszlopok tartották,

amiket függôleges acél-födémgerendák alkottak, amikrôl a piszkos, régi,

sárgás krém hólyagosodott és pattogzott lefelé, és mindez olyan koros

fenyôfa padlózaton állt, amihez jól láthatóan a férfit is odaragasztották.

A teste körül, ovális alakban, egy-két lábnyira kifelé is jól látszott, hogy a padló sötéten és tompán fénylik. Kicsi, orrfacsaró

páraoszlopok

gôzölögtek belôle. Nem volt képes elhinni.

Dühösen ordítani kezdett, csavargatni és dobálni kezdte magát, de mindezzel csak azt érte el, hogy alaposan meghúzta a bôrét, ahol keményen

oda volt ragadva a tölgyfa-lécekhez.

Ez valószínű annak a vén faszinak a munkája lehetett.

Visszavágta a fejét a földre olyan erővel, hogy a deszkák megrepedtek, és a füle is csöngeni kezdett. Még egyszer üvöltött, és ez

olyan dühös kielégülést okozott számára, amilyen értelmetlen és buta hangokat üvöltött. Ezt addig csinálta, amíg az acéloszlopok is be nem rezonáltak, és az ablakok maradványai is szét nem törtek még kisebb darabokra. Aztán, ahogy ide-oda dobálta a fejét, észrevette a pörölykalapácsát, amit pár lépésre tôle a falnak támasztottak; egyetlen

szavával felemelte a földrôl, és robogva az oszlopokra vetette, addig veretve ôket, míg az egész körnék ôrült gongként visszhangozni nem kezdett.

Még egy szó, és a fejsze visszareppült feléje, a fejét csak egy kézfejnnyivel vétele el, és belevágott a padlóba, ízzé-porrá törve azt,

meg
az alatta levő gipsz-alapot.

Alatta izgett-mozgott a fejsze a padló sötétebb részén, egy lassú, nehéz parabola mentén, ahogy a gipszben végigszántott a fejsze, amitől még a betonalapozás is berezgett. Aztán keményen begyorsított, visszarobajlott a mennyezetig, nekitámadva a sugárban szétszálló törmeléknek, ahogy egy másik tölgyfadeszkát trancsírozott szét a nagy ember talpától kézfejnyi távolságra.

Magasra szállt, egy pillanatig úgy függött odafenn, mintha a tömege eltűnt volna, aztán, ügyesen, rövid nyelét felemelve a feje fölé, megintcsak keményen lecsapott a padlódeszkákra - megint fel, megint le, szilánkokra törve mindent a mesterének teste körül, míg végül, egy hosszú, nehéz nyögéssel, az ovális, köröskörül kivágott padlófelület nem bírta tovább, és összeroskadott. Szilánkokra tört az alatt fekvő alapozáson egy törmelékfelhővel, amiből aztán a férfi hatalmas alakja bontakozott ki, tántorogva, csapkodva a körülötte levő szutykos levegőt, köhögve. A hátát, a kezeit és a lábait még mindig jókora darabok borították a széttört deszkákból, de legalább tudott már mozogni..., Nekitámaszkodott a falnak, és vadul kiköhögött egy nagy rakás port a tüdejéből.

Ahogy visszafordult, a fejszéje keresztültáncolt a levegőn, aztán hirtelen kicsúszott a markából, és játékosan megperdült úgy, hogy a padlóból a hatalmas fej betonszemcséket vágott ki, felszökkent, és büszke

szögben támasztotta neki magát az egyik közeli oszlopon.

Előtte a leülledőben levő törmelékfelhőn át egy hatalmas Coca-Cola-automata derengett elő. A leghatalmasabb gyanúval és aggodalommal méregette. Üvegesen, színtelenül állt ott, és volt rajta egy cédula az apjától azzal az ígérennyel, hogyha bármit is csinál, hagyja abba. Úgy volt aláírva, hogy 'Tudod-ki', de aztnán ezt áthúzták, és Odin-t írtak alá, ill.

még nagyobb betűkkel azt, hogy 'Az Apád'. Odin sosem volt igazán meggyőződve fiának szellemi képességeiről. A nagy ember letépte a cetlit,

és mérgesen bámult rá. Ki tudott venni egy utóiratot: "Emlékezz Wales-re.

Ne akarj újra keresztülmenni mindazon."

Széttépte a cédulát, és kivágta a legközelebbi ablakon, ahol a szél könnyedén a szárnyára kapta. Egy pillanatra úgy hallotta, hogy egy

érdekes nyögő hangot hall, de aztán mindezt a közeli, kihalt épületek közötti szél süvítésének könyvelte el.

Megfordult, odament az ablakhoz, és kinézett olyan mogorván, mint egy katona a harctéren. Odaragasztva a padlóhoz. Az ő korában.

Miféle

ördögít kellett ennek a dolognak jelentenie? "Horgaszd le a fejed!"-találgatott. "Ha te nem horgasztod le, hát majd én segítek". Ezt jelentette. "Hozáragasztom a padlóhoz."

Visszaemlékezett, hogy az öreg ürge pontosan ezeket mondta neki akkor, amikor azok a kellemetlenségek megestek azzal a Fantom repülővel.

"Miért nem vagy képes megragadni a földön?" -kérdezte akkor. El tudta volna

képzelni az öreg faszit azzal az agyalágyult, jószágoskodó, de rosszindulatú

ötleteivel, hogy ezáltal is szemléletesebbé tegye a fejmosást.

Veszélyesen nőttön nôi kezdett benne a harag, de keményen leküzdötte. Kifejezetten idegesítő dolgok kezdtek mostanság történni vele,

amikor csak feldühítette magát, és különben is, rossz elôérzete támadt,

ahogy visszanézett a kólaautomatára, hogy most megintcsak ilyen aggasztó

eseménynek kellett történnie. Rábámult, és nyugtalankodott.

Betegnek érezte magát.

Egyáltalán: szerfelett betegnek érezete magát újabban, és úgy vette észre, hogy képtelenség mindazon isteni feladatait leküzdenie, amikor

ilyen pocsék influenza támadta meg. Fejfájása volt, szédülés-hullámai,

rosszulléte, és mindenféle betegeskedése, amit oly gyakran mutatnak

be a
televíziós hirdetésekben. Még ráadásul szörnyű emlékezetvesztéssel
is

együtt járt az, hogyha túlságosan elragadta magával a düh.

Mindig is imádott dühbe gurulni. A csodás düh hatalmas lökísei
végigsegítették volna az életén. Hatalmasnak érezte magát. Úgy
érzete,

hatalmomal, világossággal és energiával van teli. Mindig is volt egy
halom

olyan gyönyörű dolog, ami miatt igazán dühbe gurulhatott: óriási
mértékű

provokációk, árulások, olyan emberek, akik az Atlanti-óceánt a
sisakjába

rejtették vagy kontinenseket ejtettek rá; lerészegedve fának színlelték
magukat... Olyan dolgok, amik miatt igazán fel tudsz háborodni és
csapkodó

kedvedbe jönni. Röviden, jól érezte magát azért, amiért ő lehet a
Villámok

Istene. Most hirtelen viszont fejfájások, ideges lázálmok,
megfoghatatlan

szorongások, félelmek kerítették hatalmába. Ezek új felfedezések
voltak egy

isten számára, és nem is túl jók.

-Nevetségesen nézel ki!

A hng úgy sziszegett elő, és úgy érte Thor-t, mintha egy, az
agyának hátsó fertályában elhelyezett táblán valaki keresztülhúzta
volna a

körmeit. Aljas hang volt, rosszindulatú és gúnyos; olcsó, fehér
nejloningeké, fényesre kipenderített fókabajszaké; röviden olyan
hang, amit

Thor nem kedvelt. A legtöbb esetben igen súlyosan reagált rá, és
most

különösen provokálta, hogy egy elhagyatott raktárház közepén
didergett, a

padlózat egy csomó deszkadarabjával még mindig a hátán.

Mérgesen körbefordult. Azt akarta, hogy alkalmas legyen arra,
hogy lágyan és nagy méltósággal megforduljon, de semmiféle ilyen
stratégia

nem működött ennek a lénynek az esetében, és mivelhogy Thor
tudta, hogy

megszégyenítve és nevetségesen végezte volna, bármilyen pózt is vett volna

fel, és így nyugodtan azt használhatta, amit ráadásul kényelmes viselkedésnek is tartott.

-Toe Rongy! -ordította, és előrerántotta a fejszét, hogy az megperdült, és óriási, robbanó erővel vágta azt a kis figura felé, aki önelégülten ott guggolt az ányékokban, egy nagy rakás valami kellős

közepén, kicsit előrehajolva.

Toe Rongy elcsípte a fejszét, és takarosán Thor ruháinak halmára tette, ami ott volt mellette. Vigyorgott egyet, majd engedte, hogy egy kóbor napsugár megcsillanjon az egyik fogán. Ezek a dolgok nem történnek

véletlenszerűen. Toe Rongy egy kevés időt eltöltött azzal, amíg Thor eszméletlen volt, hogy felbecsülje, meddig fog tartani, míg Thor magához

tér, majd sziszifuszi munkával hogy idehordjon egy rakás törmelék, a

magasságot ellenőrizve, és azt a szöveget, amivel előre kellett hajlania. Mint provokatőr, professzionálisnak tartotta magát.

-Te csináltad ezt velem? -üvöltötte Thor.- Te...

Thor keresett arra valami analógiát, hogy "ragasztottál ide", de aztán a szünet túl hosszúvá nyúlt, és fel kellett adnia.

-... ragasztottál a padlóhoz?? -követelődött végül. Kívánta, bárcsak mégsem tett volna fel ilyen hülye kérdést.

-Még csak ne is válaszolj rá! -tette hozzá dühösen, és megintcsak jobbnak látta volna, hogyha nem mondja ki ezt sem. Dobbantott egyet a

lábával, hogy az épület alapjai kicsit beleremegtek, hogy szavának egy

kicsit még nagyobb súyt adjon. Nem volt túlságosan biztos abban, hogy mit

is akart kifejezni, de úgy érzete, meg kell tennie. Egy kevés por üllepedett le lágyan körülötte.

Toe Rongy csak nézte a táncoló, csillogó szemeivel.

-Én csupán végrehajtom azokat az utasításokat, akiket az apád ad nekem -mondta, az ünnepélyesség groteszk paródiájával.

-úgy tűnik számomra -mondta Thor-, hogy azok az instrukciók, amiket az apám ad neked, amióta csak a a szolgálatába léptél, felettébb

különösek. Azt hiszem, hogy valamiféle ördögi befolyásod van rá.
Nem tudom,
miféle ördögi ez, de mindenképpen befolyásolod, és mindenképpen -
a
szinonímakeresésben megint alulmaradt- ördögi. -zárta le.

Toe Rongy úgy reagált, mint egy sárkánygyík, akinek éppen a
borról panaszkodtak.

-Én? -védekezett. -Hogy a csudában lenne arra lehetőségem, hogy
befolyásolhassam az apádat? Odin minden Asgard-i isten
legnagyobbika, és én
pedig az elkötelezett szolgája vagyok mindenben. Ha azt mondja,
'csináld
ezt', akkor megcsinálom. Ha azt mondjha, 'menj el oda', elmegyek.
Ha Odin
azzal jön, hogy 'Menj, és mentsd ki a kórházból a nagy, buta fiamat,
mielőtt
újabb bajt csinálsz, és aztán, nem is tudom, talán ragaszd a padlóhoz!',
akkor pontosan azt csinálok, amit kér. Én csupán a legalázatosabb
szolgája
vagyok. Bármilyen kicsi vagy szolgái is a feladat, Odin parancsa az,
amire
ugranom kell.

Thor vagy nem ismerte eléggé az emberi természetet, vagy, jelen
esetre vonatkoztatva, az ördögít vagy a lidércit, hogy alkalmas legyen
arra, hogy ellenkezzen azzal, hogy igenis hogy igen erős befolyást
gyakorolt mindenkire, különösen egy esendő és elkényeztetett öreg
istenre.

Csak tudta, hogy minden rossz.

-Hát akkor -üvöltötte- vidd vissza Odinnak az üzenetemet. Mondd
meg neki, hogy én, Thor, követelem, hogy találkozzék velem. És nem
is

valamiféle kibaszott kórházban! Nem vagyok hajlandó azzal
foglalatostkodni,

hogy bámuljnm az újságokat vagy a gyümölcsöket, míg kicserélik az
ágyneműjét! Mondd meg neki, hogy Thor, a Villámok Istene,
találkozik majd

Odin-anl, a Minden Asgard-i Istenek Apjával, ma este, a Kihívás
Órájában,

Asgard-ban!

-Megint? kérdezte Toe Rongy, egy ravasz oldalpillantással a

kólaautomata felé.

-Ööö... igen, -modnta Thor- Igen! -ismételte dühösen. - Újra!

Toe Rongy egy kicsit sóhajtott, úgy, mint aki olyan dologba törődik bele, hogy olyan parancsnak kellhet engedelmeskednie, amit egy

tempetramentumos ostoba ötöl ki, és azt mondta, -Hát, megmondom neki. Nem

hinném, hogy túlságosan tetszene neki.

-Nem rád tartozik, hogy tetszik-e majd neki, vagy sem! -üvöltötte Thor, még egyszer megháborgatva az épület alapjait. -Ez kizárólag rám és az

apámra tartozik! Lehet, hogy azt gondolod, hogy rendkívül eszes vagy, és

hiheted azt, hogy én nem vagyok...

Toe Rongy felhúzta a szemöldökét. Felkészült erre a pillanatra. Csendesen ült, és egyszerûen engedte, hogy egy kóbor napsugár a táncoló

szemén megcsillanjék. Ez a csönd a legmélyebbről jövő ékesszólás volt.

-Nem tudom, hogy mire utazol, Toe Rongy, lehet, hogy egy csomó dolgot nem tudok, de egyetlent feltétlenül. Azt tudom, hogy én Thor vagyok,

a Villámok Istene, és nem fog egy lidérc bollonddá tenni!

-Hát -modta Toe Rongy egy kis vigyorral- ha megtudod, hogy két dolgot árulok el, kétszerte ilyen okos leszel. El ne felejtsd felvenni a ruháidat, mielőtt kimész -mutatott a mellette levő halomra, és aztán eltűnt.

10. fejezet

Az a baj az olyan boltokkal, amik nagyítókát és bicskákat árulnak, hogy arra hajlanak, hogy egyéb más, felettébb érdekfeszítő tárgyakat is raktáron tartsanak, mint például az az eléggé páratlan szerkezet, amiben Dirk elmerült, miután hasztalan próbált dönteni a beépített Philips csavarhúzóval, fogpiszkálóval és golyóstollal, illetve egy egy 13-fogú fűrészszel és gyönyörű szegekkel kiveret zsebkész között.

A nagyítók is egy ideig rabságukban tartották, főleg egy, 25 dioptriás, vákuum-védőréteg-kicsapatással készült, nagy fényességű, beépített kerettel és karcolás nélküli csiszolással; de aztán Dirk meglátott egy kicsiny I Ching elektronikus kalkulátort, és teljesen

belehabarodott.

Azelőtt még csak nem is gondolt arra, hogy ilyesmi létezhet. Az pedig egy fantasztikus releváció volt számára, ahogy a teljes elutasításból

a teljes vágyakozásra áttért, és végül ahogy történetesen magáévá tette,

megpillantásának negyven másodpercén belül.

Az elektronikus I Ching kalkulátor meglehetősen silány külsejű volt. Valószínűleg valamelyik délkelet-ázsiai országban készíthették, akik

Dél-Koreának dolgozgattak be, ugyanazon a módon, ahogy az Japánnak szállít.

A ragasztási technológia jól láthatóan az adott országban nem fejlődött

arra a pontra, hogy a dolgokat ténylegesen össze is tartsa. Már ekkor is a

doboz hátuljának fele leesett, és egy celluxdarabbal kellett visszarakasztani a helyére.

Nagyon hasonlított egy átlagos kalkulátorra, annak a kivételével, hogy az LCD kijelző egy kicsivel nagyobb volt, mint szokásos, a célból,

hogy hozzáidomulhasson King Wen megnyírbált szónoklatainak hatvannégy

hexagramjához, és hasonlóképp fiának, Chou Fejedelmének, kommentárjaihoz,

minden hexagrammn minden sorában. Ezek eléggé különös szövegek lettek volna

egy rendes kalkulátor kijelzőjén átmasírozva, különösen, hogy kínairól

japánra fordították az egészet, ami során jól láthatóan sok kihívással néztek szembe.

Az eszköz normál kalkulátorként is elüzemelgetett, de csak egy limitált fokig. Minden olyan műveletet el tudott végezni, melynek eredménye

négynél kisebb volt.

Az '1+1'-et ki tudta számolni ('2'), és '1+2'-t ('3') és '2+2'-t ('4') is, meg 'tan 74'-et ('3.4874145') is, de bármi, ami nagyobb volt, mint 4, csupán a 'Sárgás Elszíneződés' interpretációját csalta elő.

Dirk

nem volt biztos benne, hogy ez programozási hiba, vagy egy olyan

belső

titok, amelynek mélyére hatolása az ő képességén túltett, de mindenképp megörlött érte, annyira legalábbis, hogy átnyújtson érte 20 font kézpénzt.

-Köszönöm, Uram! -mondta a tulajdonos.- Nagyon ügyes szerkentyű.

Azt hiszem, boldog lesz vele.

-Éb is! -mondta Dirk.

-Örülök, hogy ezt hallom, Uram, -válaszolta az eladó.-Tudja, hogy eltörte az orrát?

Dirk felnézett az új szerzeményének tett hízékedéséből.

-Ibék -mondta ingerülten -bersze hob bubom!

A férfi megelégedetten bólintott.

-Csak azért, mert egy csomó vásárlóm mintha nem mindig tudna erről -magyarázta.

Dirk röviden megköszönte, és kiszáguldott a szerzeményével. Pár perc múlva már egy islingtoni kávéház egyik sarkában üldögélt, rendelt egy

csészényi kicsi, de hihetetlenül erős kávét, és megpróbált mérleget vonni a

napjáról. A pillanatnyi gondolatai azt jelezték, hogy szinte biztosan szüksége lesz egy kevés, de iszonyúan erős sörre is, és ezt még megpróbálta

a rendeléséhez kanyarítani.

-A 'i? -kérdezte a pincér. A haja rendkívül sötét volt, és brilliantinokkal volt teleszórva. Magas volt, hihetetlenül erős, és túl laza volt ahhoz, hogy a vendégeket végighallgassa, vagy hogy mássalhangzókat ejtsen ki.

Dirk megismételte a rendelését, de mivel a kávézó zenegépe működött, az orra törött és a pincér lazasága áttörhetetlen volt, hirtelen

rájött, hogy egyszerűbb lesz, ha leírja mindezt egy szalvétára a ceruza

végével. A pincér rábámult, megsérült önérzettel, és távozott.

Dirk barátságos főhajtást váltott a szomszéd asztalnál ülő lánnyal, aki félig-meddig egy könyvet olvasott, és a közeledését szimpátiával nézte. Aztán elkezdte a reggeli szerzemények kipakolását az

asztalra: az újságot, az I Ching kalkulátort és a borítékot, amit a falon függő aranylemez mögül szedett elő George Anstey fürdőjében. Egy vagy két

percet eltöltött azzal, hogy legyezgesse az orrát a zsebkendőjével, majd

lágyan megnyomogassa, hogy megnézzé, mennyire fáj, s, mint kiderült, elég

komolyan. Sóhajtott, és visszagyûrte a zsebkendőjét a zsebébe.

Pár másodperc múlva a pincér visszatért egy herba-omlettel és egy karéj kenyérrel. Dirk elmagyarázta, hogy nem ezt rendelte. A pincér vállat

vont, és azt mondta, az nem az ő hibája.

Dirknek nem volt arról fogalma, hogy erre mit feleljen, és ezt meg is mondta. Még ekkor is komoly problémát okozott számára a beszéd. A

pincér megkérdezte, hogy tudja-e, hogy eltörte az orrát, amire Dirk úgy

válaszolt, hogy igen, nabon köbödöb. A pincér kibökte, hogy egy barátja,

Neil, egyszer eltörte az orrát és Dirk erere azt felelte, hogy rebéli, hogy

bagyon fáj, ami elég volt ahhoz, hogy a párbeszédnek vége szakadjon. A

pincér elvette az omlettet és lelépett, ünnepélyesen megígérve, hogy sosem tér vissza.

Amikor a szomszéd leányzó egy kis időre félrenézett, Dirk odahajolt az asztalához, és megcsípte a kávéját. Nagyon jól tudta Dirk,

hogy abszolút biztonságban van, hisz a lány lehetetlen, hogy erre az esetre

gondoljon. Dirk csak magában kortyolgatott, és felevenítette a nap eseményeit.

Tudta, hogy mielőtt konzultálna az I Ching-gel, még ha az elektronikus is, nem árt, ha rendbe szedi a gondolatait, és engedi, hogy kitisztuljanak.

Ez egy nehéz dolog volt.

Bármennyire is ki próbálta tisztítani a fejét, hogy nyugodtan és koncentráltan gondolkodhassék, nem tudta Geoffrey Anstey fejének

szüntelen
forgását elfeledni. Az, hogy a fejnek nem volt vádló módon mutató
ujja,
amivel rámutasson, csak arra volt jó, hogy az egész dolgot még
nehezebbé
tegye.

Dirk összehúzta a szemét, és megpróbált inkább a rejtélyes módon
eltűnt Mrs. Pearce problémájával foglalkozni, de nem sok támpontot
talált

rajta. Amikor a leányzó neki dolgozott, sokszor misztérikusan két,
három

napokra eltűnt, de szerencsére a papírmunka nem is követelte meg,
hogy túl

nagy feneket kerítsen Dirk az ügynek. Kétségtől, akkoriban
semmiféle

robbanások nem történtek körülötte, legalábbis nem olyanok, amikről
tudott.

A lány sosem említett semmiféle robbanást.

Ráadásul, amikor Dirk a lány arcára gondolt, amit legutoljára
Geoffrey Anstye házában látott a televízió képernyőjén, a gondolatai
rögvest a forgó fej felé akartak siklani, ami azzal volt elfoglalva, hogy
az

alant elterülő földhöz képest harminchárom és egyharmadszor
fordulják meg
percenként.

Ez nem volt túlságosan hasznos atekintetben, hogy elérje a
nyugodt és elmélkedő lelkiállapotot. Csakúgy, mint a kávéház
hangosan
bömbölő zenegépe.

Felsőhajtott, és rábámult az elektonikus I Ching kalkulátorra.

Ha valamiféle rendszerbe akarta szedni a gondolatait, akkor
valószínűleg az időrendi sorrend épp ugyanolyan jó volna, mint bármi
más.

Elhatározta, hogy visszaemlékezik a nap kezdetére, mielőtt mindezen
elborzasztó események megtörténtek, vagy legalábbis, mielőtt
megtörténtek
vele.

Először is, ott volt a fridzsider.

Olybá tűnt a számára, hogy a többi problémával összevetve, a
hűtővel való kikezdés gondja eléggé kezelhető méretekre

zsugorodott. Még mindig elég komoly nyilalló, félelmes és ronda fájdalmat jelentett számára, de volt egy probléma, -gondolta,- amivel sokkal hidegebb fejjel akart szembenézni.

A használati utasítás kicsiny könyve azt javasolta, hogy egyszerûen 'lélekkel telten' koncentrálnia kéne arra a kérdésre, ami 'kérdésekkel ostromolta' ôt, írja le, rágódjon rajta, élvezze a csendet, és mihelyt elérte a belsô harmóniát és békességet, nyomja meg a piros gombot.

Nem volt sehol vörös gomb a szerkezeten, csupán egy kék, amire 'Vörös'-t írtak, és Dirk úgy vélte, ez lesz az.

Egy picit a kérdésre koncentrált, aztán körbekeresgélte a zsebeit valami papírfecniért, de egyet sem talált. A végén leírta, hogy

"Kellene-e

új fridzsit vennem?" a szalvétájának egyik sarkára. Aztán rájött, hogyha e

belsô békességre és harmóniára várna, napestig itt ülhetne, ezért az idôrendben előreugrott és megnyomta a vörösként feltüntetett kék gombot.

Egy szimbólum villant elô a képernyô egyik sarkában, egy hexagram, amely

így nézett ki:

```
OOOO OOOO
OOOOOOOOOO
OOOO OOOO
OOOO OOOO
OOOO OOOO
OOOOOOOOOO
3: CHUN
```

Aztán az I Ching kalulátor képernyôjén a következô üzenet futott fel:

"KING WEN PRÓFÉCIÁJA

A Chun A Kezdeti Nehézségeket Jelenti, Mint Ahogy A Fû Körülfonja

És Szétrepeszti A Követ. Az Idôk Szabálytalanságokkal És Sötétséggel

Terheltek: Egy Emberfeletti Férfi Fogja Rendbehozni Ezek Mértékét
Ahogy A
Fonal És Szövedék Szálait. A Határozottság A Végére Sikert Szül. A
Korai
Lépések Csakis Óvatossággal Tehetők Meg. Sikert Fog Szülni A
Hercegek
Kinevezése.

'A 6.SOR ÁTÍRÁSA:

'CHOU HERCEGÉNEK HOZZÁTENNIVALÓJA:

'A Lovak És A Kocsi Vissza Kell Hogy Forduljanak. Keserű

Könnyek

Patakjai Folynak Majd."

Dirk végiggondolta mindezt pár pillanatig, majd arra lyukadt ki,
hogy mindent összevéve ez egy szavazat volt arra, hogy mégiscsak
szerezzen
egy új hűtőt, ami, megdöbbenő egybeesésként, pont az a cselekedet
volt,
amit önmaga is preferált.

Volt egy fizető telefon az egyik sötét sarokban, ahol a pincérek
csoszogtak önérzetes fennköltiséggel ide-oda. Dirk utat tört magának
a
pincérek hadán, azon gondolkodva, hogy vajon mikre emlékezteti őt
ez a
népség, és nagyhirtelen arra gondolt, hogy ez az a meztelen férfiak
kicsiny
csoportosulása volt a Szent Család mögött Michelangelo hasonnevű
képén,
valószínű azon nyilvánvaló okból, hogy Michelangelo meglehetősen
csípte
őket.

Egy Nobby Paxton névre hallgató ismerőst -vagy legalábbis így
bizonygatta- hívta fel, aki a háztartási felszerelések sötétebb oldalán
dolgozott. Dirk gyorsan a tárgyra tért.

-Dobby, kébe egy új fribzsiber.

-Dirk, elraktam egyet, a kérésed szerint.

Dirk ezt eléggé furcsának találta.

-Nézb, Dobby, csubán eb új hűtőt akarok.

-Ez a legjobb, Dirk. Japán. Mikroprocesszor-vezérelt.

-Mit keres egy mikroprocesszor eb fribzsiderben, Dobby?

-Hôvösen tartja, Dirk. Majd szólok a legényeknek, hogy szállítsák le. Ezt elég élesen le kell szögezni, olyan okokból, amivel nem akarlak leterhelni.

-Begerőlted ezt, Dobby -mondta Dirk. -A probléma az, hogy deb vagyok otthon pillanatig.

-Hogy utat találjunk egy olyan házba, aminek a lakója nem tartózkodik otthon, egy olyan teljes vértet, amellyel minden legényem meg van áldva. Azért csak mondd el nyugodtan, ha valami hiányzó dolgot lelsz mindezek után.

-Örölni fogok, Dobby. Ha a fiaid tényleg ki akarnak pakolni egy-két cuccot, akkor örölkék, ha a régi fridzsirebennel kezdenék. Elégé ráfér bár a kidobás.

-Magam teszek róla, hogy megtörténjen, Dirk. Mostanság egy vagy kettő billenőkocsi mindig van az utcákban. Na és: akarsz-e érte fizetni, vagy térdkalácsból vágassam le a lábaidat, hogy mindenkinek kíméljük az idejét és a súlyosbító körülményeket?

Sosem volt Dirk száz százalékgig biztos abban, hogy Nobby mikor viccelődött és valahogy nem is volt a híve annak, hogy kipróbálják. Biztosította, hogy mindenképpen kifizeti, mihelyt legközelebb találkoznak.

-Akkor lássuk egymást mielőbb, Dirk. -mondta Nobby.- Egyébként, tudod, hogy pontosan olyan a hangod, mintha valaki betörte volna az orrod?

Egy kis szünet volt a társalgásban.

-Ott vagy, Dirk? -kérdezte Nobby.

-Ibén. -mondta Dirk- Csubán egy zenét hallbattab.

-Forró Paradicsom -üvöltötte a Hi-Fi szerkó.

-Ne szedd fel, szedd fel, szedd fel,

-Gyorsan, add tovább, add tovább, add tovább.

-Azt kérdeztem, hogy tudod-e, hogy pontosan olyan a hangod, mintha valaki betörte volna az orrod? -ismételte Nobby.

Dirk megmondta, hogy tudja, megköszönte Nobby-nak, hogy mindezt

elmodta, elköszönt, gondolatokkal telten állt egy pillanatig, még pár

gyors

telefonhívást elintézett, majd visszafurakodott a pózoló pincérek zûrzavarán át, hogy megkeresse a lányt, akinek a kávéját kisajátította, amikor az asztalánál ült.

-Hello -mondta sokat sejtetôen.

Dirk annyira elôzékeny volt, amennyire csak tudott lenni.

Nagyon udvariasan meghajolt a nô felé, megemelte a kalapját, mivel legalább egy másodpercet vett igénybe, hogy összeszedje magát, és engedélyt kérjen, hogy leülhessen.

-Tessék csak -modta a lány-, a maga asztala -kínálta nagylelkûen helyel.

Kis nô volt, a haja sötét volt és takaros. A huszas évei közepén járt, és kötekedôn bámulta a félig üres kávéscsészét az asztal közepén.

Dirk leült a lánnyal szemközt, és úgy hajolt elôre, mint egy összeesküvô.

-Azt hiszed -mondta mély hangon- hogy бага a kávéja után érdeklôdik.

-Eltalálta -mondta a lány.

-Ez elég rossz a бага szabára, debde?

-Valóban?

-Valóbab. Koffein. Koffein-drog a tejbe.

-Látom, hogy magát az egészségem érdekli.

-Mibdenféle dologgal törôdtem -modta Dirk könnyedén.

-Látott a szomszédos asztalnál, és azt gondolta: 'Itt van egy jól kinézô leányzó, vérrel a pucájában. Hadd mentsem meg önnönmagától'

-Dióhéjbad.

-Tudja, hogy eltört az orra?

-Tudom, igeb, persze hogy tudom -mondta Dirk leverten- bindebkki ezt...

-Mikor törte el?

-Eltörték... Kb. egy húsz berce.

-Én is annyinak saccoltam. -mondta a lány.- Csukja be a szemét egy pillanatra.

Dirk gyanakodva nézett rá.

-Miért?

-Minden rendben -válaszolt a lány mosolyogva.- Nem fogom

megsebezni. Na csukja be.

Egy összezavart szemöldökrándítással Dirk becsukta a szemét, de csupán csak egy pillanatra. Ebben a pillanatban a lány előrehajolt, és gyengéden megragadta a férfi orrát, és élesen megcsavarta. Dirket szinte

szétvetette a fájdalom, és akkorát üvöltött, hogy ezzel majdhogynem felkeltette az egyik pincér figyelmét.

-Maga hentes! -üvöltötte, vadul hátratántorogva, és megmarkolva az orrát.- Hentes, kétélû bárdal!

-Ó, legyen már csöndben, és üljön le -mondta a lány.- Rendben van, hazudtam, amikor azt mondtam, hogy nem érek magához, de legalább így túl vagyunk rajta, ami sokkal nagyobb bajtól kíméli majd meg magát. Ami azt

illeti, be kéne mennie egy orvoshoz, hogy sínbe rakja és vattával kitömje

az orrát. Nôvér vagyok, tudom, mit csinálok. Vagy legalábbis, azt hiszem,

tudom. Hadd nézzem meg magát!

Lihegve és köpködve, Dirk megint leült, az orrán a kezeivel. Pár hoosszú másodperc után megint elkezdte lágyan tapogatni, és engedte, hogy a lány megvizsgálja.

Azt mondta a lány:

-Egyébként a nevem Sally Mills. Mindig korrektül be próbálom magam mutatni, mielőtt a fizikai bizalmasság kezdetét veszi, de néha -sóhajtott- még erre sem jut idő.

Dirk végigfuttatta az ujjait orrának mindkét oldala mentén.

-Abt hibem, ez bár így sokkal ebenesebb -mondta végül.

-Egyenesebb -mondta Sally-, mondjon 'egyenesebb'et. Fel fogja dobni magát.

-Egyenesebb... -mondta Dirk.- Iben. Látom, mit akar mondabi.

-Micsoda?

-Látom, mit akar mondabi.

-Rendben -mondta a lány egy megkönnyebbült sóhajjal.- Örülök, hogy működött. Azt mondta reggel a horoszkópom, hogy gyakorlatilag minden, amit ezen napon határozok el, rosszul sül ki.

-Igen, de mégsem akar hinni annak az ostobaságnak -mondta Dirk élesen.

-Tényleg nem. -mondta Sally.
-Különösképp nem A Nagy Zaganzának.
-Ó, akkor hát maga is olvasta?
-Nem. Ez nem azonos ok miatt van.
-Az én okom az volt, mert egy férfibetegem megkért, hogy olvassam fel neki a horoszkópját, pont mielőtt meghalt. Mi volt a magáé?
-Ööö... Egy felettebb bonyolult darab.
-Értem... -modta Sally szkeptikusan -Milyen volt?
-Ez egy kalkulátor. -mondta Dirk- Nézze, nem szabad feltartanom, lekötelezett magának, kedves asszonyom, az ellátásának légysága okán, valamint a kávéjának kikölcsönzéséért, de né! a nap múlik, és biztos vagyok benne, hogy kemény nap vár Önre súlyos esetek ellátásában.
-Egyáltalán nem. Este dolgoztam, és ma reggel kilenckor jöttem ki, és mindaz, amit meg kell csinálnom, az az, hogy ébren maradjak, hogy aztán este rendesen tudjak aludni. Nincs jobb dolgom, mint hogy üldögéljek egy kávézóban, és idegenekkel beszélgessek. A másik részről, amilyen hamar csak lehetséges, magának azt ajánlom, mielőbb keressen fel egy elsősegély-osztályt. Azaz mihelyt kifizette a számlámat.
A lány odahajolt ahhoz az asztalhoz, ahol eredetileg ült, és felkapta a tányérja mellett fekvő számlát. Rábámult, és rosszalóan csóválta a fejét.
-Öt csésze kávé, attól tartok. Hosszú volt az éjszaka a kórteremben. Mindenféle jövés-menéssel a közepén. Egy kómában levő beteg, akit át kellett szállítani a korai órákban egy magánkórházba. A jó ég tudja, miért kellett ezt csinálni pont olyankor. Csupoán felesleges bajt okoz. Amúgy, ha magának lennék, nem fizetnék a második kifliért. Megrendeltem, de aztán nem hozták ki.
Odatolta a számlát Dirk-nek, aki beletörődött sóhajjal vette át.
-Mértéktelen -mondta Dirk-, mértéktelen rablás. Ráadásul, az adott körülmények között, az, hogy tizenöt százalékkal magasabb árakat számolnak fel a kiszolgálás miatt, az egyenértékű azzal, hogy gúnyt űznek

magából. Feltételezem, hogy még egy nyomorult kést sem tudnának kihozni.

Megfordult, és hasztalan próbálta valamely, a cukrostálak mentén fecsegő pincér figyelmét magára vonni.

Sally Mills felszedte a számláját, és megpróbálta Dirk gépén összeadni.

-Az összegre az jött ki, hogy 'Sárgás elszíneződés!' -mondta.

-Köszönöm, de inkább hadd vegyem vissza, -modta Dirk, ahogy mérgesen visszafordult, és megszabdította a lányt a kalkulátortól, amit aztán zsebre rakott. Ezután visszatért a a pincérek csoportképe felé történő szerencsétlen ácsingózásához.

-Egyébként, minek kell magának kés?

-Hogy ezt kinyissam -felelte Dirk, meglengetve a nagy, szorosan leragasztott borítékot.

-Szerzek magának egyet -mondta a lány. Egy fiatal férfi, aki pont a mellette levő asztalnál ült, ekkor pont félrenézett, így Sally gyorsan áthajolt, és elcsente a kését.

-Lekötelezett -mondta Dirk, és kinyújtotta kezét a késért.

A lány messze eltartotta azt tőle.

-Mi van a borítékban? -kérdezte.

-Maga egy felettébb sokat kérdező és önhitt teremtes -bizonygatta Dirk.

-Maga pedig -modta a lány- felettébb különös.

-Csak annyira vagyok különös -mondta Dirk-, amennyire különösnek kell lennem.

-Uff... -mondta Sally.- Mi van a borítékban? -még mindig nem akarta odaadni a kést.

-A boríték nem a magáé -hirdette ki Dirk-, és a tartalma sem tartozik magára.

-Ennek ellenére érdekfeszítőnek látszik. Mi van benne?

-Hát én sem tudom, amíg ki nem nyitottuk!

A lány gyanakodva nézett a férfira, majd elkapta tőle a borítékot.

-Ragaszkodom hozzá, hogy maga... -tiltakozott Dirk, de nem fejezte be.

-Mi a maga neve? -kérdezte Sally.

-A nevem Gently. Mr. Dirk Gently.

-És nem Geoffrey Anstey, vagy egy azon nevek közül, amik át vannak húzva? -felhúzta a szemöldökét, ahogy végignézte őket.

-Nem -mondta Dirk -Természetesen nem. Én... az a helyzet...

-Aha! Szóval maga úgyszintén rendkívül... Mit is mondott?

-Sokat kérdező és önhitt. Nem tagadom. De a magam részéről én magándetektív vagyok. Azért fizetnek, hogy minden lében kanál és szemtelen

legyek. Nem annyira gyakran, mint amennyire gyakran szeretnék lenni, de

mindamellett professzionális módon vagyok érdeklődő és pofátlan.

-Milyen kár... Azt hiszem, sokkal jobb hobbiból kötekedőnek és merésznek lenni. Tehát maga professzionális, míg én csupán egy amatőr

vagyok a világszínvonalhoz képest. Egyébként, nem úgy néz ki, mint egy

magándetektív!

-Egyetlen magándetektív sem néz ki magándetektívként, egyébként

is, hogy is tudhatná egy magándetektív, hogy hogyan ne nézzen ki?

Úgy tűnik

nekem, hogy itt valami gubanc van.

-Igen, de ez a dolog nem tud ébren tartani éjjelenként -mondta Dirk elkeseredetten.- Egyébként, nem vagyok olyan, mint a többi magánnyomozó. Az én módszereim holisztikusak, és a szó igen találó

értelmében, kaotikusak. Úgy dolgozom, hogy minden dolgok alapvető

összefüggéseit kutatom.

Sally Mills rápislantott.

-Az Univerzum minden részecskéje -folytatta Dirk, ahogy hozzámelegedett a témához, és a távolba révedt- az összes többi befolyásolja, akármilyen gyengén vagy áttételesen is. Minden összefügg

mindennel. Ha letépjük egy pillangó szárnyait Kínában, az egy amerikai

hurrikán menetét befolyásolhatja. Ha ki tudnám kérdezni ezt az asztallábat

egy oly módon, hogy az számomra, illetve az asztalláb számára értelmes

információkat szolgáltatson, akkor az egész az egész Univerzumra vonatkozó

minden kérdésemre választ adhatna. Bármit megkérdezhetnék, amit

szeeretnék,
teljesen véletlenszerűen kiválasztva, bármilyen véletlen kérdés, amire csak
gondoltam, és a válasz, vagy annak hiánya, mindenképpen lendítene valamit
az ügyön, amivel éppen foglalatostokodom. Egyedül annak a kérdése mindez,
hogyan tudjuk, hogyan kell értelmezni a választ. Még maga is, akivel tisztán
véletlenül találkoztam össze, valószínűleg tud olyan dolgokról, amik életfontosságúak a kutatásom szempontjából, hogyha tudnám, mit is kérdezzek
magától, de nem tudom; és ha zavarhatnám, amit mégsem tehetek meg.

Megállt egy kis időre, majd azt mondta,

-Kérem, oda tudná adni a borítékot és a kést?

-Úgy mondja, mintha valakinek az élete függne tőle.

Dirk egy pillanatra lehunyta a szemeit.

-Meglehetősen hiszek abban, hogy valakinek az élete ezen áll
-mondta. Ezt olyan módon tette, mintha egy felhő húzott volna el gyorsan
felettük.

Sally Mills megengyhült, és odatolta a borítékot, valamint a kést Dirkhöz. Úgy látszott, hogy megkönnyebbült.

A kés túlságosan életlen volt, a celluxot pedig túlságosan erősen ragasztották fel. Dirk erőlködött vele pár másodpercig, de nem tudott keresztülvágni rajta. Viszavált a helyére, fáradtnak és idegesnek érezve magát.

Azt mondta:

-Elmegyek, és megkérdelem, van-e valami élesebbjük -és felállt, megragadva a borítékot.

-Először is, el kéne mennie, hogy rendbehozzák az orrát -modta Sally Mills halkán.

-Köszönöm -mondta Dirk, és kicsit rábólintott.

Felszedte a számlát, és felkészült arra, hogy a háttérben álló pincérek kiállítását felkeresse. Bizonyos távolságtartással találkozott, amikor mindenféle módon, akár személyes nagyrabecsülést mutatván is, meg próbálta vétózni a tizenöt százalékos kiszolgálási díjat; s azt mondták

erre, nem; valamint az is kiderült, hogy csak ez az egyfajta késük van.

Dirk megköszönte, és visszament az asztalok felé.

A helyén az a fiatal férfi ült és elegyedett beszélgetésbe Sally Mills-szel, akinek Sally elcsente a kését. Biccetett a lányra, de az túlságosan elmerült a társalgásban az újdonsült barátjával, és nem vette észre.

-... kómában, -mondotta- akit aztán át kellett szállítani egy magánkórházba a korai órákban. A jó ég tudja, minek kell az ilyesmit pont olyankor megejteni. Csupán felesleges bajt okoz. Bocsásson meg, hogy ilyenekkel vacakolok, de a betegnek saját Coca-Cola árusító gépe volt és egy pörölykalapácsa, és mindez igen jól jön egy privát kórteremben, de egy szűkített személyzetű állami NHS-kórházban csupán kifáraszt, és olyankor mindig túl sokat beszélek, ha kifáradok. Ha hirtelen eszméletlenül a földre borulnék, felhívná-e rá a figyelmemet?

Dirk továbbsétált, és észrevette, hogy Sally Mills ottfelejtette régi asztalán a könyvét, amit olvasott, és valami rajta felhívta magára a figyelmét.

Jó nagydarab könyv volt, azzal a címmel, hogy 'Fut, mint az örült'. A valóságban extrém nagy volt és egy kissé szamárfüles, inkább egy felpuffadt sülttésztára, mint egy könyvre emlékeztetve. A borító felső fele a szokásos nô-koktélsruhában-egy-célkeresztben, míg az alsó felét teljesen betöltötte az író, Howard Bell, ezüstösen csillogó neve.

Dirk nem tudta azonnal kitalálni, hogy mi volt az a könyvben, ami rögvést megragadta a figyelmét, de tudta, hogy a borító pár részlete néhány akkordot lefogott a belsejében. Óvatosan félrepillantott az elcsent kávéjú lányra, akinek aztán kelletlenül ki kellett fizetnie az öt kávéját és a két

kiflijét, amiből egyet ráadásul ki sem hoztak. Nem nézett arrafelé, így felkapta a könyvet, és becsúszta bőr kabátjának egyik zsebébe.

Kilépett az utcára, ahol egy arra járó sas csapott le rá, majdnem egy biciklista elé lökve őt, aki átkozódott és káromkodott, egy olyan magas

morális szintről, amit egyedül a biciklisták látszanak birtokolni.

11. fejezet

Egy enyhén szólva rossz bőrben levő autó fordult be a jólápolt földekre, amelyek az ugyancsak jó bőrben levő Cotswolds falujának szélén húzódtak.

Egy megrongálódott Citroen 2CV volt, aminek valaha volt egy elővigyázatos gazdája, de ugyanakkor volt három öngyilkosan vakmerő is.

Ahogy mászott fel az országúton, kelletlen légkör vette körül, mintha csak

azt kérte volna az élettől, hogy döntsék bele az egyik útszéli vizesárókba,

hogy aztán méltóságteljes elhagyatottságban telepedhessék meg, mint hogy

itt, ezen a hosszú, kavicsos úton fel kelljen húznia magát, hisz hamarosan,

minden kétséget kizáróan, le is kell majd ereszkednie rajta, szóval hogy az

egésznek mi volt az értelme, az kívül esett az értelmén.

Megállt egy, a főépületbe vezető elegáns kőbejárat előtt, és kicsit újra visszafelé kezdett gurulni, amíg csak a gazdája meg nem rántotta a kéziféket, ami a kocsiból egy valamiféle furcsa 'eek'-et csikart

ki.

Egy ajtó csapódott ki, veszélyesen ingott az egyetlen megmaradt sarokvasán, és egy olyan pár láb került elő a kocsiból, amit úgy képtelenek

nézni a hangmérnökök, hogy közben valami füstös szaxi szólót ne hallgassanak, olyan okból, amit a hangmérnökökön kívül soha senki sem volt

képes felfogni. Ebben a speciális esetben viszont a szaxofon csendben

maradt volna, azon kotyogás terhe miatt, amit a hangmérnököknek el

kellett

volna viselniök mindaközben, ahogy a kocsi előrehaladt.

A lábak után a szokott módon következett azok birtokosa, majd az lágyan bezárta az ajtót, majd bement az épületbe.

Az autót a ház előtt hagyta.

Pár perc múlva kijött egy portás, és szemrevételezte, meglehetősen rosszalló véleménnyel tekintett rá, és bármilyen hasznosabb tevékenység hiányában, visszament a házba.

Egy kis idő múlva Kate Mr. Ralph Standish -főpszichológus, a Woodsheadi kórház egyik vezetője, irodájában tünedezett fel, aki éppen

akkor fejezett be egy telefonbeszélgetést.

-Igen, ez így igaz -mondta-, hogy néhanapján a páratlanul intelligens és érzékeny gyermek is hülyének tűnik. De, Mrs. Benson, ugyanúgy a hülyegyerekek is tűnhetnek butának. Azt hiszem, pont ez az, amit

meg kell gondolnia. Persze, tudom, hogy ez elég fájdalmasan érinti Önt,

igen. Jó napot, Mrs. Benson.

Elrakta a telefont az asztalának az egyik fiókjába, és pár másodpercet töltött azzal, hogy összeszedje a gondolatait, mielőtt újra felnézett volna.

-Szinte értesítés nélkül toppant be, Miss... öööö.. Schechter -mondta végül a nőnek.

A valóságban viszont ezt mondta:

-Szinte előzetes bejelentés nélkül, Miss, ööö...- ekkor szünetet tartott, és bepillantott egy másik fiókjába, mielőtt kimondta volna azt, hogy 'Schechter'.

Úgy tűnt, hogy eléggé nem mindennapi dolog volt a vendégek nevét

az asztalfiókban tárolni, de a férfi jól láthatóan nem szerette, ha a dolgok zűrzavart okoznak a szép, ámbátor szigorúan méretezett, fekete

kõrísfa-asztalán, mivelhogy éppenséggel semmi sem volt rajta.

Makulátlanul

üres volt, csakúgy, mint az iroda összes többi felülete. Nem volt semmi

azon a kicsi, takaros kávézóasztalkán sem, ami pontosan félúton állt két

Barcelona szék között. Hasonlóképp, semmi sem volt a drága kinézetű

iratszekrényeken a szoba hátulsó felén.

Nem voltak sehol sem könyvespolcok -ha valaha is voltak, akkor feltételezhetően el is rejtették őket a pohárszekrények nagy, fehér ajtajai

mögé; s bár volt egy egyszerű, fekete képkeret a falon, az valószínűleg

csak időleges rendellenesség lehetett, mert kép az nem volt benne.

Kate meglehetősen döbbenten körülnézett.

-Semmiféle díszítést nem használ itt, Mr. Standish? -kérdezte.

A férfi egy ideig egy kicsit zavarban volt a nő tengerentúli radikalizmusa miatt, de aztán válaszolt.

-Ami azt illeti, valóban vannak csecsebecséim -mondta, és kihúzott egy harmadik fiókot. Kiemelt egy kicsi, kínai, gyapjúlabdával játszóató kiscica-bábút, és gyengéden az előtte levő asztalra tette.

-Mint pszichológus, tisztában vagyok azzal, hogy a díszítőelemek milyen szerepet játszanak az emberi lélek táplálásában -magyarázta.

Visszarakta a játékbabát a fiókba, és betolta egy kis kattanással.

-Nos.

Összekulcsolta a kezeit az asztalon, és érdeklődve nézett a nőre.

-Ami azt illeti, köszönöm, hogy volt szíves így váratlanul benézve is fogadni, Mr. Standish...

-Igen, igen, megbeszéltük.

-...de maga is tudja, milyenek az újságok szalagcímei.

-Legalábbis annyit tudok róluk, hogy világéletemben nem törődnek az újságokkal, Miss, ööö...

Megint kinyitotta a fiókot.

-Miss Schechter, de...

-Hát az csak felerészben volt az az ok, amiért eljöttem magához, -hazudta édesdeden Kate-, tudom, hogy Ön szenvedett errefelé holmi, hát,

szerencsétlen publicitástól, és úgy gondoltam, hogy talán örömmel fogadná

azt, hogy beszéljen a Woodshead Kórház-beli munka sokkal inkább felvidítő

aspektusairól. -Nagyon szélesen mosolygott.

-Ez csak azért van, mert a legmagasabb beajánlással érkezett a legjobb barátomtól és kollégámtól, Mr... öööö...

-Franklin, Alan Franklin -sietett a segítségére Kate, hogy ne kelljen a pszichológusnak újra kinyitnia a fiókját. Alan Franklin szintén pszichológus volt, akihez Kate akkoriban járt el párszor, amikor Luke férjét elvesztette. Alan anno figyelmeztette a nőt, hogy bár Standish rendkívül éles elme, de azért sajátos is, még azon különleges embertípus

közismert rigolyáinak fényében is, amelyet a munkája birtokol.

-Franklin -folytatta Standish-, szóval így egyetértettem azzal, hogy Ön felkereshessen. Hadd figyelmeztessem magát azonnal, hogy ha bármi

folytatását látom annak a 'Valami rusnya dolog Woodshead-ban' hazudozásnak,

ami megjelenik az újságokban ezen riport után, akkor... akkor...

""-oly dolgokat teszek-

'Miket, még nem tudom, de amiken

'Megrémülnek a föld. (Vörösmarty Mihály ford.)-mondta Kate, artikuláltan.

Standish összehúzta a szemeit.

-LEAR, 2. felvonás, 4. szín -mondta.- És úgy gondolom, hogy 'megrémul' és nem 'megrémulnek'.

-Tudja-e, azt hiszem, mégiscsak igaza van! -válaszolt Kate.

-Köszönöm, Alan, -gondolta. Rámosolygott Standishre, aki kellmesen elterpeszkedett kényelmes fensőbbségében. Furcsa dolog volt

-gondolta Kate-, hogy azok az emberek, akiket meg kell félemlíteni, a legkönnyebben legyűrhetők, ha erőszakoskodásra kerül a sor.

-Szóval pontosan mit is szeretne tudni, Miss Schetcher?

-Tegyük fel -mondta Kate-, hogy nem tudok semmit.

Standish elmosolyodott, mintha csak azt jelezné, hogy semmiféle más feltételezést nem értékelhetett volna jobban.

-Nagyon jó -válaszolta.- A Woodshead egy kutatókórház. Arra specializálódunk, hogy a betegeink jólétére ügyeljünk, valamint főleg a

pszichológiai és a pszichiátriai területek szempontjából

tanulmányozzuk az

olyanokat, akik nem mindennapos és előzetesen ismeretlen körülményekkel és

képességekkel rendelkeznek. A költségeket különböző módokon állapítjuk meg.

Az egyik legfőbb metódusunk az, hogy felvesszük a beteget egy felháborítóan magas összegért, amit boldogok, ha kifizethetnek, de legalábbis boldogok, ha panaszkodhatnak miatta. Bár nincs semmi, ami miatt panaszkodhatnának, mivel aki privát beteg hozzánk jön, annak van arról valami halvány sejtelve, hogy a mi díjaink rendkívül magasak. Ami pénzt fizetnek, természetesen azért teljes mértékben jogukban áll panaszkodni - éppen ez a panaszkodási privilégium az, amiért többek között fizetnek. Pár esetben van egy különleges megegyezésünk, azért cserébe, hogy a páciens vagyonának egyedüli haszonélvezői vagyunk, gondoskodunk róla az egész hátralevő életében.

-Tehát valójában Önök életjáradékot adnak azoknak, akik különböző jóindulatú zavarokban szenvednek?

-Pontosan. Még hozzá nagyon frappánsan kifejezve. Valójában tehát életjáradékot adunk azoknak, akik különböző jóindulatú zavarokban szenvednek. Ezt fel kell jegyezmem. Miss Mayhew!

Kinyitott egy fiókot, ami jól láthatóan a házitelefont tartalmazta. Hívásának hatására az egyik faliszekrény kinyílt, és láthatóvá vált, hogy az ajtó egy külső irodába nyílik- egy olyan jellegzetesség, ami bizonyára vonzott pár építészt, aki felépítette az ajtó utálatának ideológiáját. A feltárult irodahelyiségből egy alázatos, sovány és eléggé ostoba arcú, negyvenes nő lépett elő.

-Miss Mayhew -mondta Mr. Standish-, mi életjáradékot adunk azoknak, akik különböző jóindulatú zavarokban szenvednek.

-Nagyon helyes, Mr, Standish -felelte amaz, és visszahátrált az irodájába, behúzva maga mögött az ajtót. Kate csodálkozott volna, ha mindezek után az mégiscsak egy pohárszekrény ajtaja lett volna.

-És van néhány olyan betegünk, akik tényleg jelentős zavarokban szenvednek -lelkesegett a pszichológus.- Talán ha kijönne és megnézné a jelenlegi sztárjaink egyikét-másikát...

-Mindenképp szeretném. Bizonyára felettébb érdekes, Mr. Standish, nagyon kedves -mondta Kate.

-Kedvesnek kell lennie az embernek ebben a munkában -válaszolta Standish, és egy futó mosolyt dobott Kate-re.

Kate megpróbálta megőrizni egy kevés nyugtalanságát, amit a lelkében kipuhatolt. Nem hódolt be Mr. Standish-nek, és ráadásul úgy érezte, van a férfiben valamiféle marsi jellemvonás. Ráadásul, az egyetlen

dolog, ami tulajdonképp érdekelte a lányt, az az volt, hogy vajon a kora

reggeli órákban felvettek-e egy új beteget a kórházba, és ha igen, akkor

hol volt és vajon láthatná-e.

Először direkt rákérdezett, de egy egyszerû telefondiszpécser visszautasította, mivel a keresett nevét viszont nem tudta.

Egyyszerûen azt

megkérdezni, hogy vajon van-e olyan betegük, aki magas, jó felépítésû,

szőke, úgy látszott, hogy vele szemben pont a legrosszabb benyomást

keltette. Végül már magának is bemesélte, hogy ez volt a legrosszabb

elképzelés. Aztán egy gyors telefon Alan Franklinnak, ami felkészítette

erre a jóval diszkrétebb megközelítésre.

-Jó! -egy pillanatra Mr. Standish arcán kétely árnyéka futott át, és újfent magához kérette Miss Mayhew-et a faliszekrényéből.

-Miss Mayhew, a legutolsó dolog, amit mondtam magának...

-Igen, Mr. Standish?

-Feltételezem, hogy felfogta, hogy azt kívántam, hogy írja fel a számomra!

-Nem, Mr. Standish, de boldog leszek, ha megtehetem!

-Köszönöm -mondta Mr. Standish egy kicsit szúrós tekintettel.- És takarítson itt fel, kérem. Úgy néz ki ez a szoba, mint...

Azt akarta mondani, hogy rendetlenség van, de aztán ettől

eltántorította a szoba kilinikai sterilsége.

-Csupán takarítson fel jó alaposan -fejezte be.

-Igen, Mr. Standish.

A pszichológus röviden bólintott, lesepert egy nemlétező porgomolyagot asztalának lapjáról, egy mosolyt dobott Kate felé, és kivezette a szobából a folyosóra, ahol a földön makulátlan brézszkárpit feküdt, ami mindenkit, aki csak rajta járt, kis szikrákkal bombázott.

-Ahogy látja, itt... -mondta Standish, és unott kézmozdulattal mutogatta a falat, ahol elmentek, de nem tette semmiféle módon érthetővé,

hogyan mit is akar, vagy hogy mit akar ezzel elérni.

-És ez -mutatott éppenséggel egy ajtó-sarokvasat.

-Ah... -tette hozzá, ahogy az ajtó kitárult előttük. Kate-et egy kicsit felajzotta az összes nyíló ajtó ezen a helyen, s mindig várakozással

töltötte el. Ez nem az a viselkedés volt, amit elvárt volna egy kifejezetten értelmes new york-i újságírótól, még akkor is, ha pillanatnyilag nem élt New York-ban, és különben is csak utazási élménybeszámolókat írt az újságokba. Csupán nem volt a neki megfelelő

feladat, hogy ahányszor csak egy ajtó kinyílt, mindannyiszor nagy, szőke

férfiakat keressen.

Nem volt ott semmiféle nagy, szőke figura. Helyette volt egy alacsony, vöröses hajú, tízévesnek látszó kislány, akit éppen egy tolószékben toltak előre. Nagyon sápadtnak, betegnek és zárkózottnak

látszott, és valamit mormolgatott magának hangtalanul. Bármilyen is dühös volt, úgy tűnt, hogy aggodalmat keltett benne és felkavarta, és így

mintha csapkodott volna, hogy elmeneküljön a szavai elől. Kate azonnal a

látóterébe került, és egy pillanatnyi ötlete nyomására megkérte a tolókosztól a lányt, hogy álljon meg.

Gyengéden leguggolt a lány elé, ami a nősznek ugyan kicsit tetszett, de Mr. Standish-nak már kevésbé.

Kate nem próbálta magára felhívni a lány figyelmét, csupán szélesen és barátságosan rámosolygott, hogy lássa, a lány vajon válaszol-e,

de a lány, jól láthatóan, vagy nem akart, vagy nem volt rá képes. A

szája

állandóan, a végtelenségig járt, és csaknem úgy tűnt, mintha teljesen független lenne a testének többi részétől, s saját életre kelt volna.

Ekkor, ahogy Kate még közelebbről ránézett, látta, hogy mégsem annyira beteg és zárkózott, hanem inkább fáradt és zaklatott, és kimondhatatlanul hájas. Egy kis nyugalomra vágyott, egy kis békére, de az

ajkai továbbdolgoztak.

Egy futó pillanatig a szemei találkoztak Kate-jeivel, és az üzenet, amit így Kate elkapott, az az volt, hogy 'Sajnálom, de mindenképp

meg kell bocsájtania számomra, amíg mindez történik itt velem.' A lány vett

egy mély levegőt, a beletörődésében félig becsukta szemét, és folytatta a

nyughatatlan, csendes mormogását.

Kate előrehajolt, hogy esetleg elcsípje egy-két szavát, de semmit sem volt képes kivenni. Érdeklődő pillantást vetett Standish-re.

A férfi egyszerűen azt mondta:

-Az árútőzsdei árák.

Meglepődés terült el Kate arcán.

Standish hozzátette egy fintorgó vállrándítással, hogy

-Tegnapiak, attól tartok.

Kate megrándult, hogy a reakcióját ilyen vadul félreértelmezték, és szélesebben visszafordult a lány felé, hogy zavarát leplezhesse.

-Azt mondja, -mondta eléggé feleslegesen- hogy a lány csak itt ül, és sorolja a tegnapi tőzsdei árákat? -a lány felemelte a szemeit Kate-eire.

-Igen -mondta Standish.- Egy ajakolvasót kellett ahhoz felkérnünk, hogy kihüvelyezze, miről is van szó. Természetesen mindannyian

nagyon felizgultunk, de aztán, ahogy a közelebbi vizsgálat kiderítette, valóban csak előző napi adatok voltak, ami egy kicsit kiábrándító volt. Szóval nem is egy olyan fontos eset... Abberáns viselkedés. Érdekes lenne

tudni, miért csinálja, de...

-Várjon egy percig -miondta Kate, és próbált úgy artikulálni, hogy inkább felettebb érdeklődőnek tűnjék, mint teljesen megdöbbenetek- azt

mondja, hogy a lány csupán ismételési ...mit is?... az árákat újra és

újra, vagy...

-Nem. Természetesen ez egy felettébb érdekes momentum. Elég jól

lépést tart a lány a piac mozgásával, ráadásul egész nap. Naponta huszonnégy órát, pihenő nélkül.

-De hát ez különleges, nem?

-Ó igen. Eléggé ügyes.

-ÜGYES?

-Hát, mint egy tudós, azt kellett elfogadnom, mivel ezek az információk szabadak, hogy teljességgel normál csatornán veszi őket. Ebben

az esetben semmi szükség nincs arra, hogy bevezessünk mindenféle természetfeletti vagy szokatlan dimenziót. Nem kellene így, szükségtelenül

többször elmondani ugyanazt.

-De látta akár egyszer is valaki, hogy újságot olvasott volna, vagy telefonon át kapta volna meg az információkat?

Felnézett a nőszre, aki kétkedően rázta a fejét.

-Nem, soha senki sem érte tetten eközben. -mondta Standish-. Ahogy mondtam, eléggé ügyesen csinálja. Azt hiszem, egy parafenomén vagy egy agykutató megmondhatná, hogy történik mindez.

-Megkérdezett egyet?

-Nem. Nincsenek ilyen embereink.

-De maga tényleg azt hiszi, hogy mindezt szándékosan csinálja a lány?

-Higgyen nekem, hogyha maga annyit tudna az emberekről, mint én,

Miss... ööö..., bármit elhinne -mondta Standish, a lehető legprofesszionálisabb, legmegnyugtatóbb hanghordozásában.

Kate rábámult a lány fáradt, boldogtalan arcára, és nem válaszolt.

-Meg kell értenie -modta Standish-, hogy ezzel a dologgal kapcsolatban racionálisnak kell lennünk. Ha a másnapi árakat mondaná, akkor természetesen az egész teljesen más volna. Akkor egy fenomén volna, egy teljesen más eset, aki kiérdemelné és kikövetelné a maximálisan precíz tanulmányozást. És, azt hiszem, sosem lenne több anyagi gondunk,

hogya

kutatást fenntartsuk. Biztos, hogy semmi gond nem lenne vele.

-Értem -mondta Kate, és így is gondolta.

Felállt, egy kicsit nereven, és lesimította a szoknyáját.

-Na... -mondta, és szégyellte magát- és ki a legújabb betege?

Vagyis aki legutóbb érkezett? -megborzongott a [non sequitur] faragatlanságától, de aztán emlékeztette magát, hogy újságíróként van ott,

és emiatt nem is látszik az különösnek.

Standish továbbintette a nővért és a tolókocsit a szomorú útkon. Kate még egyszer visszapillantott a lányra, majd követte Standish-t a lengőajtókon át, a folyosó következő részébe, ami ugyanolyan volt, mint az előző.

-Itt, ahogy látja -mondta megint Standish, most éppenséggel egy ablakkeretre mutatva.

-És még ez is -tette hozzá, egy lámpára intve.

Vagy egyszerûen nem hallotta a kérdést, vagy szándékosan figyelmen kívül hagyta. Vagy esteleg -gondolta Kate- egyszerûen csak olyan

lenézéssel kezelte azt, amilyent, úgy gondolta, hogy megérdemel.

Hirtelen felderengett számára, mire is volt jó ez a 'És még es is'-ezés és 'Nézz csak!'-ozás. A férfi csak azt várta el tôle, hogy elismerje a dekoráció minôségét. Az ablakok tolóablakok voltak, finoman

megmunkált és gyönyörûen lefestett keretekkel, a lámpatartók fénytelen,

erôs fémbôl készültek, s valószínû nikkelezettek voltak - és így tovább.

-Nagyon szép -mondta elôzékenyen, és aztán észrevette, hogy mindez nagyon furcsán hangzott az ô amerikai akcentusában.

-Nagyon szép hely, ami itt van -tette hozzá, azt híván, hogy ez majd kielégíti a férfit.

Úgy is lett. A férfi megengedett magának egy enyhító kellem-hullámot.

-Úgy gondolunk rá, mint egy minôségi, a betegek gondját viselô környezetre -felelte.

-Biztosan sokan akarnak ide bejutni -folytatta Kate, hogy a témájára térjen.- Milyen gyakran vesz fel új betegeket? Mikor volt a legutolsó...

A bal kezével gondosan visszatartotta a jobbját, amivel túl hevesen akart gesztikulálni.

Az ajtó, ami mellett elmentek, kicsit nyitva volt, és a nő megpróbált szolidan bekukkantani.

-Nagyon jó, benézünk ide -mondta Standish, ahogy felismerte a bent levő embert. Betessékelte Kate-et.

A szoba lakója egy másik nem-nagy és nem-szôke ember volt. Kate

úgy kezdte érezni magát az egész látogatás kapcsán, hogy az szellemileg egyre inkább megviseli, és úgy érezte, hogy a dolgok nem abban az irányban haladnak, hogy megkönnyebbülhessen.

A férfi, aki a karosszékeben üldögélt, amíg csak az ágyát helyre nem pofozta a betegkísérő, egyike volt azon rendkívüli módon, zavaróan

kócos embereknek, akiket Kate valaha is látott. Valójában csak a haja volt

kócos, de az olyan extrém szögben állt fel, mintha az arcát is maga után

húzta volna a maga nyomorúságos káoszába.

A férfi elég meglegedettnek látszott azzal, hogy hol is van, de volt valami szörnyen sivár ebben a meglegedettségben: úgy látszott, szó

szerint 'A' semmivel van meglegedve. Teljesen üres volt a szoba 18

inchen át az arca előtt, és a meglegedettsége, ha egyáltalán valamiből fakadhatott, akkor annak nyilván ebből az ürességből kellett hogy származzon.

Aztán volt még egy olyan érzés is körülötte, hogy vár valamit. Talán olyan dolog volt, ami bármelyik pillanatban megtörténhet; talán olyan, ami valamikor a héten történik majd meg, vagy esetleg olyan, ami

később történik majd meg, mint amikor a pokol befagy és ahogy a Brit

Távközlési Rt. kijavítja a hibákat - mindez nem bírt értelemmel számára,

mert teljesen ugyanannak tűnt az ő esetében. Ha megtörténik, felkészült rá,

ha pedig nem - akkor is meglegedett.

Kate-et ezt a fajta meglegedettséget elviselhetetlen aggodalommal töltötte el.

-Mi a baja? -kérdezte halkán, és azonnal észrevette, hogy úgy beszélt, mintha a beteg nem is lett volna ott, de közben talán a beteg is

remekül kibeszélhette volna gondját-baját. Egyébként is, ebben a pillanatban megszólalt.

-Ó... ööö... helló -mondta.- OK, igen, köszönöm.

-Ööö... hello -válaszolta a lány, pedig tudta, hogy nem igazán beszél alkalomhoz illően. Standish mutogatott, hogy ne beszéljen tovább a férfival.

-Ööö... igen, egy kis sütemény jól esne -mondta a meglegedett ember. Olyan hangszínnel mondta ezt, mintha csak olyant mondott volna, amit el kellett mondania.

-Igen, és egy kis szörpöt is... -tette hozzá a férfi.- OK, köszönöm. -Aztán visszasüppedt a szótlán éberségébe.

-Egy felettebb különleges helyzet -modta Standish-, meg kell mondanom, csak azt tudjuk hinni, hoghy unikum. Semmi ilyesmiről nem

hallottam még, akár csak távolról hasonlító esetről sem.

Hasonlóképpen

lehetetlenségnek bizonyult, hogy a kérdést pontosabban felderítsük, hogy mi

a csodának tűnik ez, így örülök, hogy bejelenthetem, hogy nem sajnáltuk az

erőfeszítést arra, hogy nevet adjunk az esetnek.

-Segítene, hogy visszasegítsük Mr. Elwest az ágyába? -kérdezte Standish-t a betegkísérő. Standish bólintott. Nem fárasztotta azzal magát,

hogy szót vesztegessen a kegyenceire.

A kísérő lehajolt a beteghez.

-Mr. Elwes? -kérezte csendesén.

Mr. Elwes úgy látszott, hogy kikecmereg az álmodozásból.

-Mmmm? -modta, és gyorsan körülnézett. Összezavarodottnak látszott.

-Ó! Ó! Micsoda? -modta gyengén.

-Segítene nekem, hogy visszamenjünk az ágyba?

-Ó. Ó, köszönöm, igen. Igen, az nagyon jó volna.

Bár jól láthatóan meghökkent és zavarba hozott, eléggé alkalmas volt azért arra Mr. Elwes, hogy visszamásszon az ágyába, és mindaz, amit a

segítônek tennie kellett, csupán megnyugtató és bátorító volt.

Amikor Mr.

Elwes megfelelôen elhelyezkedett, a kísérô tisztességtudóan bólintott Mr.

Standish-nek és Kate-nek, és lelépett.

Mr. Elwes gyorsan hátradôlt a révület-állapotába, párnák meredek lejtôjével megtámasztva. A feje egy kicsit elôrebicsaklott, és az egyik térdét nézte, ahogy az kilátszott a takaró alól.

-Hozzátok el nekem New York-ot -mondta.

Kate egy megrökönyödött pillantást vetett Standish-re, remélve, hogy kap valamiféle magyarázatot, de semmirre sem tett szert.

-OK, OK -mondta Mr. Elwes,- ez 541-valami. Várj. -Kimondott egy valami másik négyjegyû számot azon a halott, színtelen hangon.

-Mi történik itt? -kérdezte végül Kate.

-Elég sok idônkbe került, míg kiderült. A leghaloványabb esély jött éppen be, hogy valaki felfedezze. Az a tévé be volt kapcsolva itt a szobában...

Rámutatott az ágy mellett álló kicsiny, hordozható tévére.

-...éppen egy élő showmûsorra hangolva. Kifejezetten rendkívüli dolog. Mr. Elwes éppen itt ült, és arról morgott, hogy mennyire is utálja a

BBC-t -nem tudom, hogy a BBC volt-e, valószínű egyike volt azon csatornáknak, amik most az övéké- és kifejezte a véleményét a mûsor

gazdájáról, éppen olymódon, mintha az úriember a végbél egy valamije volna,

és ezenkívül azt mondva, hogy bárcsak az egész dolognak vége volna már, és

igen, úgy van, megy is, és aztán hirtelen amit mondott, az szinte azonnal

megszólalt a tévébôl, szinte össze lehetett szinkronizálni ôket!

-Nem értem, mit akar ezzel mondani -mondta Kate.

-Meg is lennék lepve, hogyha megértette volna -mondta Standish.- Minden, amit Elwes kimondott, épp egy pillanat múlva elhangzott a Televízióban is, egy bizonyos Mr. Dustin Hoffmann által. Úgy tûnik, hogy

itt Mr. Elwes mindent tud, amit Mr. Hoffmann ki akar mondani, pont

kb. egy
másodperccel azelőtt, hogy elhangzik. Ha mégsem, azt kell hogy
mondjam, ha valaki, hát Mr. Hoffman mindenképp nagyon megilletődne,
hogya ezt hallaná. Többször is próbáltuk a fickót felfigyeltetni a problémára, de
valahogy mindig nehéznek sikerrült elérni.

-Most meg mi a szar folyik? -kérdezte Mr. Elwes békésen.

-Ahogy hisszük, Mr. Hoffmann éppen valahol Nyugat-Afrikában
forgat.

Ránézett az órájára.

-Azt hiszem, éppen most ébresztették fel a szállójából, és most
bonyolítja le a reggeli telefonhívásait. -tette hozzá.

Kate meglepetten járatta a szemét Standish és a rendkívül
különleges Mr. Elwes között.

-Mióta ilyen ez a szegény ember?

-Hát, körülbelül öt éve, azt hiszem. Teljesen a szokott úton
kezdődött. Éppen a szokott módon vacsorázott a családjával, amikor
hirtelen

elkezdett panaszkodni a karavánjáról. Majd egy kicsivel később arról,
hogy

hogyan lőtték meg. Aztán az egész éjt azzal töltötte, hogy álmában
beszélt,

ugyanazokat a látszólag értelmetlen fázisokat ismételve, és azt is
megemlítve, hogy nem nagyon gondolta végig, amit leírtak neki. A
családjának ez volt maga a megpróbáltatások ideje, maga is
elképzeli.

hogy egy ilyen tökéletességre törekvő színésszel együttélni, és még
csak

nem is realizálni a kilétét. Most már nagyon meglepőnek látszik, hogy
milyen sokáig tartott nekik kideríteni, hogy mi is történik. Főleg,
amikor

az egyik reggeli órában mindannyiukat felébresztette, és
megköszönte

mindegyiküknek, mind a producernek és mind a rendezőnek az
Oscar-ját.

Kate, aki nem tudta még ekkor, hogy az eddigi események
semmiségek voltak ahhoz képest, amik ezután következtek, abba a
hibába

esett, hogy azt higgye, hogy a sok tetőpontjára érkezett.

-Ez a szegény ember -mondta Kate elfojtott hangon- Micsoda százalmas állapot lehet a számára. Másvalaki árnyékában élni.

-Nem hinném, hogy bármi fájdalma lenne.

Mr. Elwes úgy tűnt, hogy éppen egy savanyú érveléssel volt elfoglalva, amiben elhangzottak a "pontok", a "növekvés", a "profitok" és a "limo" szavak.

-De ennek a jelentősége RENDKÍVÜLI, nemde? -kérdezte Kate.- Ténylegesen AZELŐTT mondja mindezt, mielőtt Dustin Hoffmann is kimondja?

-Hát, mindez természetesen csak feltételezés. Csupán néhány biztos bizonyítékunk van az abszolút egybeesésre, és egyszerreűen nincs meg

a komolyabb lehetőségünk arra, hogy behatóbb vizsgálatokat végezzünk.

Mindenkinek be kell látnia, hogy az a pár azonos egyezés nem volt pontosan

ledokumentálva, és talán egyszerűbben megmagyarázható lenne véletlen

egybeesésként. A többi pedig csupán a bonyolult fantázia terméke is lehetne.

-De hohgyha ezt az esetet annak a lánynak az esete mellé helyezzük...

-Ó, látja, azt nem tehetjük meg! Minden egyes esetet a saját fő szempontjai szerint kell elbírálni.

-De mindketten hasonló cipőben járnak...

-Igen, de mégiscsak más esetek. Nyilvánvalóan, ha Mr. Elwes itt a távolból megtestesítését tudná demonstrálni a, például, a Szovjetunió államfőjének, vagy ami még jobb, az Egyesül Államokénak, akkor természetesen jól látható védelmi érdekek fűződnének az esethez, és

valakit biztosan ráálítanánk a témára, hogy mi az, ami véletlen egybeesés

és fantázia, és mi az, ami nem, de egy egyszerű színpoadi komikus-úgy

van, egy színész, mindenféle politikai szerep nélkül-, úgy van, azt hiszem,

ragaszkodjunk a tudomány alapvető alaptörvényeihez.

-Így -tette hozzá, miközben megfordult, hogy kimenjen, maga után vonva Kate-et-, azt hiszem, hogy Mr. Elwes, és ööö... mi-is-volt-a-

neve,
az a kedves lány a karoosszékből, lehetséges, hogy nem sokat
tudunk nekik
segíteni, és lehelességgess, hogy kell majd a szobájuk és a kisegítő
berendezéseik egy olyan esetnek, aki azt jobban megérdemli.

Kate nem tudott erre kigondolni semmit, amit kimondhatott volna,
ezért csak követte, magában háborogva.

- Á igen, nos itt vagyunk az összességében sokkalta érdekesebb és
sokat ígérő esetünknel- mondta Standish, ahogy előremutatott a
következő
duplaajtón.

Kate megpróbálta a reakcióit ellenőrzése alatt tartani, de
azonban még egy olyan átlátszó és marsi figura is, mint Mr. Standish,
sem
tudott a dolgon segíteni, csupán detektálni, hogy a hallgatósága nem
igazán

van vele. Egy kis járulékos udvariatlanság és türelmetlenség surrant
be a

modorába, hogy az erőket azon nagymérvű udvariatlansággal és
türelmetlenséggel egyesítsék, amik már előbb is ott voltak.

Lépdeltek lefelé a folyosón egy pár, csendes másodprecig. Kate
más utakat keresgélt, hogy véletlenszerű módon bedobja az utóbbi
idők

betegfelfogadásait, de aztán arra kényszerült, hogy elismerje
magának, hogy

nem próbálhatja meg háromszor ugyanazt a témát bedobni, mert az
már a

véletlenszerűség életfontosságú tulajdonságát egyre inkább kiölné.
Minden

ajtóra, ami mellett elhaladtak, olyan titokban, ahogy csak képes volt,
rápillantott, de a legtöbbje gondosan be volt zárva, és amik pedig
nem,

azok semmiféle érdekességet nem tártak a nagyvilág elé.

Kipillantott az ablakon, ahogy elsétáltak mellette, és
észrevette, hogy egy kistehetrauló fordul éppen be a hátsóudvarba.
Azért

kapta el a figyelmét még ilyen rövid idejű látványa is, mert jól
láthatóan

se nem volt a sütőde kocsija, se nem a mosodáé. A pékkocsik és a
patyolat-kocsik jó nagy betűkkel, a kocsi oldalára felfestett "Pékség",

vagy "Mosoda" feliratokkal hirdetik magukat, ez az autó pedig teljesen egyszínű volt. Semmit sem akart mondani, és ezt a semmit világosan és hangosan mondta.

Ez egy nagy, súlyos, komoly kinézetű kisteherautó volt, ami már nagyon közel volt ahhoz, hogy ténylegesen egy igazi teherautó legyen, és az egészet uniformizált metáلكékre festették. Ez a szín azokra a hatalmas teherkamionokra emlékeztette Kate-et, amik Bulgárián és Jugoszlávián villámlanak keresztül Albániából jövet, és semmi más nincs az oldalunkon, csak az "Albánia" felirat. Az emlékei között megtalálta, hogy egyszer megkereste, mi a csodát szállíthatnak az albánok ilyen kívülről láthatatlan módon, és azt találta, hogy az egyetlen exportárujuk a villanyáram volt-ami, hogy ha az egyetemi fizikatanulmányaira visszaemlékezett, nem volt teherautókon szállítható.

A nagy, fontos kinézetű kocsit megfordult, és elkezdett tolatni a kórház hátsó bejárata irányában. Bármit is szállított -gondolta Kate-, azt mindenképp hozta, vagy vitte. Továbbment.

Pár pillanat múlva Standish egy ajtóhoz ért, gyengéden kopogtatott rajta és érdeklődéssel bekukkantott az ablakán. Aztán odahívta Kate-et, hogy kövesse befelé.

Ez a szoba teljesen elűtött az előzőektől. Rögtön az ajtó mögött egy előszoba terült el, ahonnan egy hatalmas üvegen át látható volt a főszoba. A két szoba jól láthatóan egymástól hangszigetelt volt, mivel az előcsarnokot teleponyvázták lehallgató berendezéseikkel, számítógépekkel, mindegyik magában morgott, a nagyszobában pedig egy nő feküdt, álomban.

-Mrs. Elsie May -mondta Standish, és érzete, hogy a levek

legjét mutatja be. A szobáját mindenképpen nagyon jól megcsinálták
-nagy
terű, drágán és kényelmesen bútorozott. Minden felületen friss
virágok
pompáztak, és az éjjeliszekrény, amin a nő kézimunkája-kötése volt,
mahagóniból készült.

Maga a nő kényelmesen formált, ezüstszőke hajú volt,
középkorának
végén, és az ágyon félig feltámasztva feküdt egy halom párnán, egy
rózsaszín gyapjúkardigánban. Egy pillanat múltán Kate számára
világos lett,
hogymár a nő aludt, semmiképp sem volt inaktív. A feje békésen
hátradőlt,
a szeméit lecsukta, de a jobb keze egy tollat markolt, ami dühösen
száguldott végig egy hatalmas papíron, ami a nő mellett feküdt. A
kéz,
csakúgy, mint a tolókos leányzó szája, úgy tűnt, mintha magát
függetlenül és lázasan létezett volna. Néhány kicsiny rózsaszín
elektródát rögzítettek Mrs. May homlokára, közvetlenül a hajvonala
alatt,
és Kate feltételezte, hogy ezek szolgáltatták azokat az írásokat, amik
keresztültáncoltak az előszoba, ahol ő is és Standish is állt,
számítógépeinek képernyőjén. Két fehérköpenyes férfi és egy nő
vizslatta a
képernyőket, és egy nővér áldogált és nézett be az ablakon. Standish
pár
rövid szót váltott az egyikükkel a beteg jelenlegi állapotáról, amiben
mindenki egyetértett, hogy kitűnő.

Kate nem tudta elhessengetni azt az elképzelést, hogy jó lenne,
ha tudná, ki is ez a Mrs. May, de nem tudta, így arra kényszerült,
hogymár
megkérdezze.

-Ő egy médium -mondta Standish, egy kicsit rosszkedvűen,- ahogy
feltételeztem, hogy tudhatná. Csodálatos erők birtokosa. Jelenleg
transzban

van, és automatikus írással van elfoglalva. Tollba mondanak neki.
Elméletileg minden kis darabjának annak a diktálásnak, amit vesz,
hatalmas

értéke van. Nem hatlott még róla?

Kate elismerte, hogy még nem.

-Hát, nem tagadhatja le, hogy hallott már arról a nőről, aki azt bizonygatta, hogy Mozart, Beethoven és Schubert diktálta neki a zenét?

-Igen, hallottam róla. Egy csomó anyag ment le róla a színes újságokban.

-Az állításai, hát, érdekesek voltak, ha pont ez a dolog érdekli az embert. A zene természetesen sokkalta színvonalasabb volt annál, mint amit elvárhatunk egy középkorú, zeneileg képzetlen háziaszonytól; de ezt a zenét bármelyikük sietve összeütötte volna reggeli előtt.

Kate nem tudta ezt a fontoskodást szó nélkül hagyni.

-Ez egy meglehetősen szexista nézőpont -mondta-, George Eliot egy középkorú házvezető-férfi volt.

-Igen, igen -mondta mogorván Standish, de az ő kezét viszont nem vezette az elhalálozott Wolfgang Amadeus. Ez az egész értelme annak, amiről beszélek. Kérem, próbálja meg, hogy folytatja ennek az egész vitának a logikáját, és ne hozakodjon elő érdektelenségekkel. Hogyha azt éreztem volna, hogy George Eliot problémája képes lett volna fényt vetni a jelenlegi problémánkra, megbízhatna benne, hogy saját magam vezettem volna be.

-Hol voltam?

-Nem tudom.

-Mabel Doris? Mi volt a lány neve? Szólítsuk csak Mabel-nek. Az a helyzet, hogy a legkönnyebb út, hogy Doris problémáját orvosoljuk, az az, hogy nem vesszük észre. Semmiféle komolyabb dolog nem áll rajta. Pár koncert. Másodosztályú anyag. De itt, itt összességében más természetű események vannak...

Az utolsó szót elfojtottan mondta, és elfordult, hogy a TV képernyőjét bámulja, ami a nagy rakás monitor között volt. Premier plánban mutatta Mrs. May kezének száguldozását a papíron. A keze eléggé

eltakarta,
amit írt, de valamiféle matematikának látszott.

-Mrs. May, vagy legalábbis aminek kiadja magát, kezét néhány fizikus vezérli a legnagyobbak közül. Einstein, Heisenberg, Planck.

És
nagyon nehéz belekötni az állításába, ugyanis az az információ, amit itt

nekünk produkál az automatikus írással, ez a... képzetlen hölgy, bizony

fizika, mégpedig nagyon mélyről jövő szinten.

-A kései Einsteintől folyamatosan kapjuk a több és még több finomítást a képen, amink van arról, hogy hogyan működik a 3 dimenzió és az

idő a makroszkópikus világban, és a hasonlóképpen kései Heisenberg és

Planck által is egyre inkább megértjük, hogy milyenek az alapvető összefüggések az atomi szinten. És semmi kétség nincs arra nézve, hogy

ezzel az információval egyre közelebb somfordálunk a nehezen meghatározható

cél felé: a Nagy, Egyesített Térelmélete Mindennek.

-Nos, ez okoz egy rendkívül érdekes, hogy azt ne mondjuk, valamiképp kínos szituációt a tudósok számára, mivel az a mód, ahogy az

információ elkerül hozzánk, teljesen ellentétben van azzal, mint ami a tartalma.

-Olyan, mint a Henry bácsi -mondta hirtelen Kate.

Standish bután bámult a nőre.

-Henry bácsi azt hiszi magáról, hogy naposcsibe -magyarázta Kate.

Standish még mindig megzavarodva nézett rá.

-Biztos hallotta -mondta Kate-

'Szörnyen aggódunk Henry bácsi miatt. Azt hiszi, hogy egy csibe.'

'Hát akkor miért nem küldik el az orvoshoz?'

'A tojásaira azért szükségünk lenne...'

Standish úgy nézett a lányra, mintha egy kicsiny, de tökéletesen formált feketebodza fa nőtt ki volna gyorsan és hivatlanul az

orneyergéből.

-Mondja el még egyszer -mondta halk, megrémült hanggon.

-Mit, az egészet?

-Az egészet.

Kate megtámasztotta az öklét a combján, és elmesélte még egyszer,

a szerepeket most egy kicsit jobban kihangsúlyozva, és bizonyos déli akcentussal.

-Brilliáns! -lélegzett fel Standish, amikor a nő a végére ért.

-Biztos hallotta -mondta a lány, egy kicsit meglepődve a férfi válaszára.- Ez egy régi vicc.

-Nem -mondta a férfi- nem hallottam. Szükségünk van a tojásokra. Szükségünk van a TOJÁSOKRA. SZÜKSÉGÜNK VAN a tojásokra.

'Nem küldhetjük el

az orvoshoz, mert SZÜKSÉGÜNK VAN A TOJÁSOKRA'. Egy elképesztő fénysugár az

emberi állapot és a fáradhatatlan képességünk irányába, amivel alkalmazkodó ésszerű okfejtést tudunk valamilyen számára készíteni.

Te jó ég.

Kate vállat vont.

-És maga azt mondja, hogy ez egy VICC? -követelődzött hitetlenkedve Standish.

-Igen. Tényleg egy nagyon régi vicc.

-És miről szólnak a viccek úgy általában? Sosem vettem észre,

-Hát...

-Elképedtem -mondta Standish-, felettébb elképedtem. Azt hittem, hogy a viccek olyan dolgok, amit a tévében különböző hájas emberkének adnak

elő, és soha nem is figyeltem rájuk. Azt hiszem, hogy az emberek tartogatnak még nekem valamit. Nővér!

A nővér, aki eleddig szemmel tartotta Mrs. May-t az ablakon át, ugrott egyet, hogy ilyen váratlanul rávakantottak.

-Öööö,... Igen, Mr. Standish? -kérdezte. Jól láthatóan idegessé tette a férfi.

-Maga miért nem mondott sosem vicceket?

A nőrsz rábámult, és reszketett annak a lehetetlensége miatt, hogy egyáltalán tudja, hogy mit gondoljon az ilyen kérdésekre adandó

válaszokról.

-Öööö... hát...

-Akkor jegyezze meg magának! A jövőben magától is, és az egész kórház személyzetétől is elvárom, hogy az összes viccet elmondják, amit

csak tudnak, megértett?

-Öööö.. igen, Mr., Standish.

Standish kétségekkel és gyanúval telten nézett a nőrszre.

-Tud ugyebár 1-2 viccet, nemde, nőrsz? -tette erôpróbára a nôt.

-Öööö, igen, Mr. Smith, azt hisem tudok párat.

-Mondjon egyet.

-Micsoda... öööö... most, Mr. Standish?

-Ebben a pillanatban.

-Öööö..., hát, um...- van egy olyan, hogy a beteg felébred azután, miután, ööö, ez az, miután, öööö, bevitték a sebészetre, és felébred, és, nem túl jó vicc, de azért folytatom, bent van a sebészeten,

és azt mondja az orvosnak, amikor felébred: 'Doktor! Doktor! Mi a bajom?

Nem érzem a lábaimat!' És erre az orvos azt mondja: 'Hát, azt hiszem, le

kellett vágnunk mindkét karját'. És tényleg így is van. Szóval ez volt az,

amiért nem érezte a lábait, érti?

Mr. Standish egy-két pillanatig szemtôl-szembe nézett rá.

-Maga most kihallgatáson van, nôtér -mondta.

-Igen, Mr.Standish.

A férfi Kate-hez fordult.

-Nincs egy olyan vicc, amikor egy csirke átmegy az úton - vagy valami hasonló?

-Öööö... igen -mondta Kate kétkedôen. Úgy érezte, hogy a szituáció itt egy kicsit fogságba ejtette.

-És hogy szól?

-Hát -modta Kate- úgy szól, hogy 'Miért ment át a csirke az úton?'

-Igen? És?

-És a válasz az, hogy 'Hogy átkerüljön a túloldalra'.

-Értem. -Standish egy pillanatig megrágta a dolgokat. -És mit csinál a csirke, ha megérkezik az út túloldalára?

-Arról nem szól a fáma -válaszolta azonnal Kate.- Azt hiszem, ez kívül esik a vicc hatáskörén, ami tényleg csak a csirke útjával foglalkozik, meg a csirke motivációjával. Egy kicsit olyan ez ebből a

szempontból, mint a japán HAIKU.

Kate hirtelen rájött, hogy egészen szórakoztatónak találta magát. Egy lopott pillantást ejtett a nővére, aki egyáltalán nem tudta, hogy mihez kezdjen.

-Értem -mondta Standish még egyszer, és felhúzta a szemöldökét. És vajon ezeknek a ...ööö... vicceknek a befogadása igényel-e valamiféle

előzetes mesterséges felajzást?

-Ez csak a vicctől függ, és attól, hogy kinek mondják.

-Hmmm... hát tényszerűen meg kell mondanom, hogy maga egy igen

gazdag bányát nyitott nekem, Miss... ööö.... Úgy tűnik most a számomra,

hogy a humor minden területe előnyt szerezhethetne abból, ha közelebbről és

azonnal megvizsgálánk. Értelemszerűen az a legjobb a számunkra, ha

kiválogatunk minden olyan viccet, aminbek bármiféle eredeti pszichológia

értéke van, szemben azokkal, amelyek csupán a kábítószeres visszaélésekre

buzdít, és amiket mindenképp meg kell szüntetni. Jó.

Megfordult, hogy elérhesse a fehérköpenyes kutatót, aki a TV-képernyőt tanulmányozta, amin Mrs. May írkálásait követték nyomon.

-Valamiféle friss és értékes Mr. Einsteintől? -kérdezte.

A kutató nem emelte fel a szemét a képernyőről. Azt válaszolta:

-Azt mondja: 'Hogy készítem el a tojásaidat? Bugyantsam vagy főzzem meg?'

Még egyszer, Standish megállt.

-Érdekes -mondta-, felettébb érdekes. Folytassza a jegyzetelést mindenről, amit csak leír. Jöjjön -ezen utóbbit Kate-nek mondta, és kiment

a szobából.

-Nagyon különös emberek, fizikusok -mondta, mihelyt már újra kint voltak. -Az én gyakorlatomban az olyan emberek, akik nem halottak, azok

bizonyos értelemben felettébb betegek. Hát, a délután fogyóban, és biztos

vagyok benne, hogy minden vágya, hogy elmenjen és megírja a

cikkét, Miss,
ööö... Természetesen énnekem is vannak unszolóan sürgős dolgaim,
hogy
törődjek velük, és a betegeim is várják a figyelmemet. Szóval, hogyha
nincs
több kérdése...

-Még egy dolog, Mr. Standish. -Kate elhatározta, hogy ha törik,
ha szakad, előhozakodik vele. -Ki kell hangsúlyoznunk, hogy az idő
sürges.

Talán, hogyha tudna rám pazarolni egy kevésbé több időt,
elmelehetnénk és
megnézhetnénk, ki a legújabb betege.

-Azt hiszem, az egy kicsit nehéz lenne. A legutolsó
betegfelvételünk körülbelül egy hónappal ezelőtt volt, aki aztán két
héttel
utána tüdőgyulladásban elhunyt.

-Ó... ah... Hát, talán még sem olyan rémisztő. Tehát. Semmilyen
új beteg az utóbbi pár napban, különösen ilyen árja-típusú, hatalmas-
szőke
fazonokból, nagy prémkabáttal és talán egy pörölykalapáccsal is. Úgy
értem,

hogypéldául. -egy ötlet jutott az eszébe- Talán egy ÚJRAfelvétel?

Standish egyre mélyülő gyanúval fogadta a szavait.

-Miss, ööö...

-Schechter.

-Miss Schechter, úgy kezdem érezni, hogy a maga érdeklődése a
kórház iránt nem csupán...

Ebben a pillanatban megszakította az, hogy pont mögöttük a
lengőajtókat belökték. Felnézett, hogy ki az, és a modorát azonnal
meg is
változtatta.

Kate-t élesen felkérte, hogy álljon félre, amíg egy nagy
tolókocsit át nem tolt egy beteghordozó az ajtón. Egy fiatalabb s egy
idősebb nővér követte, mint személyzet, és úgy néztek ki, hogy
nagyon
fontos munka közben voltak, s nem, mint normál ápolónői munkában.

A tolókocsi vendége egy finom, törékeny idős férfi volt, olyan
bőrrel, ami a finoman erezett pergamenhez volt hasonló.

A tolókocsi hátsó része igen csekély szögben fel volt támasztva,
hogy az öregember áttekinthesse a világot, ahogy elhaladt mellette,

és

valamiféle csendes, jóindulatú irtózattal nézte. A szája kissé nyitott volt, a feje kicsit előrebukott, s így a padló minden apróbb bukkánójánál mmindig az ellenkező irányba billent át. Bár, annak ellenére, hogy mennyire törékneyen közömbös volt, a légkör, amit árasztott magából, olyan volt, mintha bár nagyon dikszerűen és gyengéden, de mindent birtokolt volna.

A férfi csak egy szemmel nézte mindezt. Minden dolog, amin megpihent, mégha az az ablakon kívül látható látkép is volt, vagy a nôvér, aki kitárta az ajtót, hogy ezáltal a kocsi akadálytalanul átgördülhessen közöttük, vagy akár amikor Mr. Standish-ra rebbent, aki ebben a pillanatban fenemód alázatos és tiszteletadó képet vágott, úgy tűnt, mindezeket azonnal egyetlen birodalomba gyűjtötte ez a hercegi szem.

Kate egy pillanatig csodálkozott, hogy hogy a csudában tudtak azok a szemek ilyen óriási mennyiségű információt közvetíteni a gazdáiról.

Végül is, ezek a szemek egyszerű fehér porcogó-gömböcskék voltak. Nem

nagyon változtak, ahogy egyre idősödtek, azon kívül, hogy egyre vörösebbek

és nyúlósabbak lettek. Az íriszük kicsit kinyílt és becsukódott, de ennyi

volt minden. Vajon e a hatalmas mennyiségű információ honnan jött?

Főleg

egy olyan ember esetében, akinek csak egy ilyen szeme volt; a másik helyét

pedig egyszerűen bőrrel befedték.

A nô gondolkodását azonnal megszakította, amikor e kérdező szem Standishról reá vándorolt, és megállapodott rajta. Olyan erővel ragadta

meg, ami úgy megriasztotta Kate-et, hogy majdnem felsikoltott.

A legtörékenyebb mozdulatok legtörékenyebbével a férfi intett a betegkísérőnek, aki a kocsit tolta. A kocsi megállt, és a zaj, amit a kerekei keltettek, lecsendesedett, s így, egy pillanatig, más zaj nem is

hallatszott, mint egy lift távoli hűmmögése.

Aztán a felvonó megállt.

Kate viszonzta a férfi szemezését, egy kis, mosolygó szemöldökrándítással, mintha csak azt akarta volna mondani:

"Elnézést,

ismerem én magát?" aztán magában csodálkozott, hogy hogy is ismerné. Volt

valami futó ismerôsség az arcában, de a nô nem igazán tudta elkapni.

Meglepôdve vette észre, hogy bár ez csupán egy tolókocsi, amiben a férfi

feküdt, az ágynemû, amin a férfi karjai pihentek, valódi vászonból készült,

és ráadásul frissen mosott és vasalt is volt.

Mr. Standish picit köhintett egyet, és közölte, hogy:

-Miss, ööö... ez itt az egyik legnagyobb becsben tartott és ööö... gyöngéden szeretett betegünk, Mr...

-Eléggé jól fekszik, Mr. Odwin? -vágott segíteniakaróan a szavába a nôrsz. De nem volt rá szükség. Ez egy olyan vendég volt, akinek Standish

mindenképp tudta a nevét.

Odin csendre intette az intések leggyengébbikével.

-Mr. Odwin, -mondta Standish-, ô Miss, öööö....

Kate azon volt, hogy még egyszer bemutatkozik, amikor aztán a meglepetéstôl földre gyökerezett a lába.

-Pontosan tudom, ki is ô. -modta Odin halk, de jól kivehető hangon, és a szemeiben épp egy rovarirtó gondolatgazdag érdeklôdése jelent

meg egy darázs iránt.

Kate megpróbált felettébb formális és angol lenni.

-Azt hiszem -mondta mereven-, hogy Ön elônyben van velem szemben.

-Igen -felelte Odin.

A férfi intett a kísérônek, és együtt folytatták a nyugalmas utat a folyosón. Standish és a fiatalabb nôvér között szemvillanások zajlottak

le, és Kate-et megriasztotta az a felismerés, hogy valaki még állt a sarokban rajtuk kívül.

Feltételezhetôen nem mágikus úton jelent ott meg. Csupán

nyugodtan ott állt, amíg a kocsi tovább nem mozgott, és a magassága, avagy inkább a hiánya, olyan volt, hogy egyszerûen eleddig eltakarta a kocsit.

A dolgok sokkal jobbaknak tûntek, amíg az emberke el volt rejtve.

Van egypár ember, akit azonnal megkedvel az ember, néhány, akirõl azt gondoljuk, hogy egy élet alatt megkedvelnénk, és akadnak olyanok, akiket egyetlen kézmozdulattal eltaszítanánk magunktól.

Azonnal

egyértelmûvé vált Kate számára, hogy melyik kategóriába is esett Toe Rongy.

Az rávigyorgott és rábámult, vagy inkább, úgy tûnt, hogy valami láthatatlan

legyet követ, ahogy az a nõ feje körül repkedett.

Odafutott, és mielőtt Kate megállíthatta volna, megfogta a nõ jobb kezét, és vadul fel-le kezdte rázni.

-Én szintén elõnyben vagyok magával szemben, Miss Schechter -mondta, és örvendezve elugrált a folyosón.

12. fejezet

A nagy, fontosnak látszó, szürke kis teherautó lágyan vonult lefelé a hegyrõl, átment a kôkapuk között, és nyugodtan alászállt, miután

befordult a sódeerútról az aszfaltozott államira. Az út széles országút volt, zimankós, levéltelen tölgyek és elpusztult szilfák sziluettjeivel szegélyezve. Jó magasan szürke fellegek lógtak a levegõben, mint a párnák.

A kocsi közben nyugodtan gyûrte le a távolságot, és hamarosan elveszett az útfordulatok között.

Pár perc múlva a sárga Citroen tûnt fel a kôkapuk között, kevésbé komótosan. Az útdombomborulatra emelte lapos kerekeit, és belekezdett egy

lassú, s mégis nehéz menetbe ugyanabba az irányba.

Kate teljesen össze volt zavarva.

Az utolsó pár perc meglehetősen kényelmetlen volt a számára. Standish jól láthatóan egy különösen viselkedõ ember volt jó perceiben, de

miután összetalálkoztak az Odwin nevû beteggel, egyértelmûen

ellenségessé

vált. Ez a rémisztő ellenségessége volt egy olyannak, aki maga is megrémült

-de hogy mitől, azt nem tudta Kate.

Ki volt a nő?- biztos ezt akarta tudni. Hogy a csudában csikarhatta ki a beajánlást Alan Franklin-ból, aki a szakma megbecsült

művelője? Mi után keresgért? Mi -és ez volt a legnagyobb bökkenő- volt az a

dolog, amivel Mr. Odwin ellenszenvét felkeltette?

Kate zordan az úton tartotta járgányát, s az útkanyarolatokat bámulatos erőfeszítéssel vette, az egyenes szakaszokat pedig csak egy

kicsit kisebbel. A kocsi egy esteben a bíróságon köttette ki, amikor az egyik elülső kereke levitorlázott, tett egy kis saját felfedező körutat, és ezáltal majdnem balesetet okozott. A rendőrségi helyszínelő a bíróságon azt

mondta az ő mélyen szeretett Citroen-jére, hogy az "az állítólagos autó",

és ez a név később rajta is ragadt. Különösképp, sok szempontból imádta ezt

az állítólagos autót. Például hogyha az egyik ajtaja kiesett, akkor saját

kezûleg vissza tudta rakni, ami már nem mondható el a BMW-ről.

Csodálkozott, hogy vajon ugyanolyan sápadtan és ólomszínűen néz-e

ki, ahogy érezte magát, de a visszapillantó tükör valahol az ülés alatt zörgött, így megtakarította magának a felfedezést.

Standish egyébként eléggé fehér lett és a gyomra is összeszorult annak a gondolatától, hogy valaki is felbosszantja Mr. Odwint, és elhárította Kate olyan próbálkozásait, amiben azt bizonygatta, hogy az

égvilágon semmit sem tudott Mr. Odwinről. Ha tényleg ez az eset állt fent,

kérdezgette a férfi Kate-től, akkor hogy lehet az, hogy Mr. Odwin mindenkinek világosan a tudtára adta, hogy nagyon jól ismeri?

Megvádolja

Kate Mr. Odwin-t, hogy hazudik? Ha valóban arra játszott, akkor nem árt

majd vigyáznia magára.

Kate ezt nem tudta. Mr. Odwin-nal való találkozása teljesen megmagyarázhatatlan volt számára. de azt nem tagadhatta, hogy az ürgében volt egy csomó felhalmozott erő. Ha rádnézett, úgy maradtál. De a szemeinek zavaró, a szilárd bámulásból adódó jellegzetessége mögött még több, méginkább zavaró rejtett dolog feküdt. Még zavaróbb volt, mert ezek voltak a forrásai a gyengeségnek és félelemnek.

És ami azt a másik élőlényt illeti...

Biztosan ő volt azon sztorik valóságalapja, amik újabban a méginkább, extrém módon sokkoló bulvárlapok csak 'Valami rusnya dolog Woodshead-ban'-ként említettek. A történetek, természetesen, támadóak voltak és érzéketlenük alaposak, és általában senki sem törődött velük az országban annak a pár millió embernek a kivételével, aki imádta a támadó és érzéketlenül alapos dolgokat.

A történetek azt bizonygatták, hogy az embereket valamiféle visszataszító, deformált, 'kobold-féle' véglény terrorizálja, aki rendszeresen kimászkál Woodshead-ból, hogy lenyűgözően széles skálájú, elmondhatatlan gaztetteket hajtson végre.

Csakúgy, mint a legtöbb ember, Kate is feltételezte, hogy amennyiben egyáltalán rágondolt az egészre egy pillanatra is, hogy néhány szerencsétlen, elborult agyú beteg kirajzott a földekre, jópár arrajáró öreg hölgyre ráijesztett, és a Wapping folyó nyálú zugfirkásai a maradékot

összefantáziálták. Most viszont egy kicsit kevésbé bízott ebben az érvelésben, és inkább ingadozott.

Ő (vagy az?) tudta a nevét.

Mi a csudát kezdjen ezzel?

Amit kezdett vele, az kocsijával rossz irányba való elindulás volt. Ahogy belefeledkezett a gondolataiba, elfelejtett lefordulni London

felé, és akkor most ki kellett gondolnia, mitévő legyen. Talán

egyszerûen

visszafordíthatná a kocsit, és visszatolathatna, de már jó ideje nem rakta

rûkvercbe a kocsit, és ôszintén ideges volt amiatt, hogy ez vajon mit csinálna azzal.

Megpróbálta bevenni a következô két kanyart, hogy lássa, hátha valami irányt azért ad számára, de aztán, mivel nem táplált túl nagy reményeket a dologgal kapcsolatban, nem is tette meg. Inkább egyszerûen

továbbhajtott két vagy hérom mérföldet, tudván, hogy a rossz úton megy, de

legalábbis, a felhök között látható világosszürke folt pozíciójából ítélve,

azzal áltatta magát, hogy ez a helyes irány.

Egy idô után lelkileg is ráált erre az új útvonalra. Az a pár tábla, amit elhagyott, egyértelmûvé tette számára, hogy egyszerûen a B úton

halad vissza Londonba, ami miatt tökéletesen boldog volt. Ha elôbb gonoldt

volna erre, valószínűleg már eleve azon ment volna, és nem a forgalmas

fôúton.

A kiruccanása teljes bukás volt, és az egésznél sokkal jobb lett volna, ha a délutánját lubickolással tölti. Az egész kaland módfelett bosszantó volt, vagy éppenséggel a rémiisztô felé hajló, és ráadásul még

fel is sült, ami az eredeti célját illeti. Már az is eléggé egy rossz dolog volt, hogy nagyon nehezen tudta magát meggyôzni arról, hogy elfogadja,

anélkül, hogy az egésszel csúfos szégyent aratna. Annak az érzése, hogy

öreg jelentéktelenség kerítette be az ég szürkéségével egyetemben.

Csodálkozott, vajon nem ôrül-e meg egy igen kicsikét. Az élete teljesen a markából kicsúszottnak látszott az utolsó pár napban, és eléggé

lesújtó volt arra rájönnie, hogy milyen törékeny is volt a fogása, hogy ilyen könnyen összetörhette egy meglehetősen kicsiny villám, meteor vagy

bármilyen is volt az.

Az a szó, hogy 'villám', úgy fészkelte bele magát a tudatába

mindenféle jelzés nélkül, hogy nem tudott vele mit kezdeni, szóval csak engedte, hogy az agya tetején feküdjék, mint ahogy a törölköző fekszik a fürdőszobájának földjén, ahonnan nem akarta felszedni.

Arra vágyott, hogy a Nap tűnjön már fel a felhők mögül. A mérföldnyi utak alatta, a felhők lehangolták, és azt találta, hogy egyre inkább a pingvinekre gondol. A végén úgy érezte, hogy tovább nem bírja ezt elviselni, és hogy egy pár perces séta kellene ahhoz, hogy a rosszkedvéből kirázza.

Megállította az autót az út szélén, és az idősebb Jaguar, ami követte az utóbbi tizenhét mérföldön, pont belerohant a hátuljába, ami csak olaj volt a tűzre.

13. fejezet

Elragadó dührohammal, új erőre kapva ugrott ki Kate a kocsijából, és rohant, hogy szónoklatot intézzon a másik autó vezetőjéhez, aki válaszként szintúgy kiugrott a kocsijából, hogy szintén előadást tartson.

-Miért nem néz a szeme elé, hogy merre megy? -üvöltött Kate a férfir. Egy eléggé túltáplált figura volt, aki egy hosszú bőrkabátot és egy eléggé ronda kalapot viselt, annak ellenére, hogy ez milyen nyilvánvaló kényelmetlenséget jelentett számára. Emiatt Kate kicsit rokonszenvezni kezdett vele.

-Miért nem nézi inkább azt, hogy ÉN hol járok? -válaszolt forróvérűen.- Nem lát a visszapillantó tükrön át?

-Nem -mondta Kate, ökleit a combjaira téve.

-Oh... -mondta az ellenfele.- Miért nem?

-Mert ott van a szék alatt.

-Vettem észre -válaszolt zordan a férfi- Köszönöm, hogy ilyen őszintén válaszolt. Ugyebár van ügyvédje?

-Igen, van, a rend kedvéért -modta Kate. Ezt rámenősen és fennhéjázva közölte.

-Na és, elég jó? -mondta a kalapos ember.- Nekem nagy szükségem

lesz egyre. Az enyém éppen beugrott a börtönbe.

-Hát természetesen nem bérelheti fel az enyémet.

-Miért nem?

-Ne legyen abszurd. Ez nyilván az érdekeinket ütköztetné.

A férfi ellenségesen behajlította a karjait, és visszahajolt a kocsijának motorháztetejéhez. Ezt az időt használta fel arra, hogy feltérképezze a környezetét. Az út lassan elsötétült, ahogy a téli este rátelepedett a tájra. Aztán behajolt a kocsijába, hogy bekapcsolja az elakadásjelzőt. A kocsí hátuljának narancssárga fényei az utat szegélyező

csenevész fűvön melegen pislácoltak. Az első lámpák nem voltak olyan

állapotban, hogy égjenek, mert belerohantak Kate Citroenjének hátuljába.

Visszaállt az előbbi, megtámasztott pozíciójába és a szemével fel-le végigmustrálta a lányt.

-Maga egy vezető -mondta-, és ezt a szavat a legrosszabb lehetséges értelemben használom, tehát úgy értve, mint egy olyan valaki,

aki csupán elfoglalja a vezető helyét abban a bizonyos valamiben, amit

'autónak' fogok nevezni, s ezt a főnevet pontosan, mindennemű előítélet

nélkül használom; miközben az előrehalad az úton; rendkívüli módon, talán

még azt is mondhatnám, hogy emberfeletti felé hajolják, gyakorlat hiányában. Látja, hogy hova akarok kilyukadni?

-Nem.

-Úgy értem, hogy nem vezet jól. Tudja egyáltalán, hogy egy úton tartózkodott az utóbbi tizenhét mérföldön?

-Tizenhét mérföld! -kiáltott fel Kate.- Csak nem követett?

-Csak egy bizonyos pontig -mondta Dirk.- Megpróbáltam az útnak ezen az oldalán maradni.

-Értem. Hát, köszönöm, hogy visszafelé is ilyen őszinte volt hozzám. Ez, bár nehezen mondom meg magának, egy merénylet. Jobban tenné,

hogyha szerezne egy kibaszott jó ügyvédet, mivel az enyém izzóvörös

nyársakat fog a magáéba szúrkalni!

-Talán inkább egy vagdalthúspogácsát kéne szereznem...

-Maga éppen úgy néz ki, akinek elég sok húspogcsa kerül az asztalára. Megkérdezhetném, hogy miért követett?

-Úgy látszott, hogy maga tudja, merre is megy. Legalábbis elindulásképpen. Kábe az első száz jardig.

-Mi a francot akart maga ott csinálni, ahova én megyek?

-Ez csak az én navigációs technikám.

Kate összehúzta a szemeit.

Már azon volt, hogy kiköveteljen egy teljes és azonnali magyarázatot erről a lehetetlen magyarázatról, amikor egy arra járó Ford

Sierra lassított le a hátuk mögött.

A vezető letekerte az ablakot, és kihajolt.

-Csak nem karamboluk van? -kiáltott rájuk.

-De!

-Ha! -mondta, és továbbhajtott.

Egy vagy két másodperc múlva egy Peugeot állt meg mellettük.

-Ki volt az az előbb? -kérdezte a vezető, arra a figurára célozva, aki az előbb állt meg mellettük.

-Nem tudom -felelte Dirk.

-Ó... -mondta a kormányos- Úgy nézem magukat, hogy valamiféle karamboluk vagy hasonlójuk volt...

-Igem -mondta Dirk.

-Jól gondoltam! -mondta a vezető, és tovahajtott.

-A mai autósoktól nem várhatunk el hasonlatos színvonalat, nemde?

-kérdezte Dirk Kate-től.

-Megharap egy-két igazi kutya is! -mondta Kate- Még mindig azt szeretném tudni, hogy miért is követett engem. Elhiheti, hogy eléggé nehéz

magát NEM extrém veszjósló személyként látnom.

-Ezt könnyen meg tudom magyarázni. -modta Dirk.- Általában az vagyok. Ebben az esetben viszont egyszerűen eltévedtem. Kitérő akcióra

kényszerültem egy hatalmas, szürke, szemben jövő kisteherautó miatt, ami az

egész utat magának követelte. Csak úgy tudtam elkerülni, hogy egy segédútra

szaladtam le, ahonnan viszont már nem tudtam visszakapaszkodni.

Még pár

fordulás, és teljesen elvesztem. Van a filozófiának egy olyan iskolája,

ami

azt mondja, hogy ilyen esetekben legjobb, ha egy térképet ütünk fel, de én

egyszerűen azt mondom az ilyeneknek: 'Haha! Na és mi történik, ha nincs

nálatok térkép? Vagy ha igaz, hogy van, de az Dordogne térképe?'

Az én

stratégiám, hogy keresek egy olyan autót, vagy a legközelebbi ekvivalenst,

ami úgy látszik, mintha tudná azt, hogy hova megy, és egyszerűen követem.

Ritkán kötök ott ki, ahova szándékoztam is menni, de gyakran ott találom

magam, ahol szükség van a jelenlétemre. Na, erre akkor mit mond?

-Badarság.

-Egyenes válasz. Tiszteletem.

-Éppen azt akartam mondani, hogy én is ezt csinálom magammal néha, de eddig nem akartam ezt elismerni.

-Felettébb bölcs dolog -mondta Dirk.- Nem akar túl sok ütkátrtyát eljátszani ennél a pontnál. Játsszék rejtélyesen- ez az én tanácsom.

-Nem vágyom a tanácsaira. Hova indult, mielőtt hirtelen eldöntötte volna, hogy tizenhét mérföldnyi ellentétes irányú autókázás talán a segítségére lesz abban, hogy a célja felé menjék?

-Egy bizonyos Woodshead-ba.

-Ó igen, az idegkórház.

-Ismeri?

-Tizenhét mérföldet hajtottam át onnan jövet, és abban bíztam, hogy több is sikerül. Melyik kórterembe iratkozott fel? Csak hogy tudjam, hova küldjem a számlát a javításról.

-Nincsenek kórtermeik -mondta Dirk-, és azt hiszem, lesújtaná őket annak a szónak a használata, hogy 'ideggyógyintézet'.

-Bármilyen rossz esik nekik, nekem felüdülés.

Dirk körülnézett.

-Szép esténk van.

-Nem hinném.

-Értem -mondta Dirk.- Magának, ha szabad azt mondanom, olyan a lelkivilága, mint egy olyannak, akinek a napjai nincsenek örömmel vagy

lelki felemelkedéssel tele.

-Igaza van, nincsenek tele -mondta Kate.- Ma olyan napom volt, ami Assisi Szent Ferencet arra készítetné, hogy a kisdedeket megüsse. Főleg

ha még e nap mellé képzelem a keddet, azt a napot, amikor utoljára voltam

eszméletemen. És most nézze. A gyönyörű autóm. Az egyetlen dolog, amit

mondhatok a védelmében ennek az egész mindenségnek, hogy legalább nem

Oslóban esett meg mindez.

-Értegetem, hogy hogy a csudában vidíthatja ez a tény fel.

-Nem mondtam, hogy felvidít. Csupán megakadályoz abban, hogy öngyilkos legyek. Legalábbis a gyűrődést megtakaríthatom magamnak, ha már

vannak olyan emberek, mint maga, akik ezt szívesen megtennék helyettem.

-Nagy segítségemre volt, Mrs. Schechter.

-ÁLLJON LE!

-Mit csináltam?

-A nevem! Újabban minden idegen, akivel csak találkozom, tudja a nevem. Nem tudnák csak egy másodpercre elfelejteni maguk, hogy tudják a

nevemet? Hogy is lehetne egy lány rejtélyes ilyen körülmények között? Az

egyetlen ember, aki úgy tűnt, hogy nem tudja a nevem, volt az az ember,

akinek történetesen be is mutatkoztam. Rendben -mondta Kate, és vádlóan

mutatott ujjával Dirkre- nem lehet, hogy maga természetfeletti, szóval mondja el szépen, hogy honnan tudja a nevemet. Nem engedem el a nyakkendőjét, amíg el nem mondja.

-Nincs is a kezében...

-Pedig fogom, hencegő alak!

-Engedje el!

-Miért követett? -kötötte Kate az ebet a karóhoz.- Honnan tudja a nevem?

-Csupáncsak azon okokból követtem, amelyeket el is soroltam. Ami meg a nevét illeti, kedves asszonyom, azt gyakorlatilag maga árulta el.

-Nem tettem ilyet.

-Biztosíthatom, hogy igen.

-Még mindig a kezemben van a nyakkendője!

-Ha Oslóban kellett volna lennie, és már kedd óta nem volt eszméleténél, akkor feltehetőleg ott volt Heathrow-ban a Kettes Terminálnál, amikor az olyan lehetetlen módon felrobbant. Minden újság írt róla. Azt hiszem, egyiket sem olvasta, amíg öntudatlanul feküdt. Saját magam is kihagytam, mert buja fásultságban szenvedtem, de a ma történetek eléggé megragadták a figyelmemet.

Kate kelletlenül engedett a szorításon, de továbbra is gyanúval telten nézte.

-Ó igen? -kérte.- Miféle események?

-Felkavaróak, -mondta Dirk, lesimítva a ruháját. Bár annyi, amennyit elmondott magáról, nem volt elég arra, hogy azonosítsam magát, az a dolog, hogy maga is meglátogatta ma a Woodshead kórházat, megragadott bennem valamit. Úgy veszem ki a reménytelen hangulatából, hogy az az ember, akit kerestem, nem volt ott.

-MI?

-Tessék, fogja csak! -mondta Dirk, gyorsan kihúzva a nyakkendőjét és átnyújtja a lánynak- Véletlenül összefutottam ma egy nővérrel a kórházból az előbb. Az első találkozásunk volt, amit, mindenféle okokból, igyekeztem mielőbb befejezni. Csak amikor a járdán álltam, egy pár perccel később, kivédve a helyi dzsungelvilág támadásait, hogy az egyik szó, amit hallottam a szájából, megragadott, talán azt is mondhatnám, hogy úgy csapott belém, mint egy villám. Az ötlet fantasztikusan, egyértelműen valószínűtlen volt.

De mint a legtöbb fantasztikusan és vadul valószínűtlen valami, legalább

annyit ért a végiggondolása, mint egy inkább valószínű dologé, amikhez a

tények tevékeny módon össze voltak passzolva.

-Később visszamntem, hogy pár kérdést még feltegyek, és a nőrsz megerősített abban, hogy egy meglehetősen átlagon felüli beteget a kora reggeli órákban elszállítottak a kórházba, történetesen a Woodshead-ibe.

Hsonlóképp bizalmasan közölte, hogy volt egy másik beteg, akit illetlenül követelődött a férfi hollétéről. Azt a bizonyos beteget Miss Kate Schechternek hívták, és azt hiszem, együtt fog velem érteni, Miss

Schechter, hogy a vezetési módszereimnek megvannak az előnyei. Bár nem

értem oda, ahova terveztem, hogy megyek, de legalább ott lyukadtam ki, ahol szükség van rám.

14. fejezet

Körülbelül egy fél óra múltán egy izmos ember érkezett a helyi garázsból egy kocsiszállítóval, vontatókötéllal és a fiával. Ahogy felmérte

a szituációt, elküldte a fiút és a targoncát, hogy fogalkozzanak más esettel, rákötötte a vontatókötelet Kate működésképtelen kocsijára, és

saját erejével elhúzta a garázsig.

Kate ezzel kapcsolatban egy-két percig csöndben maradt, és utána azt mondta:

-Nem csinálta volna meg ezt, ha nem lennék amerikai.

A szerelő azt ajánlotta kettejüknek, hogy amíg megtekinti a Citroen hibáit, nézzenek be egy kicsi, helyi kocsmába, ahol megtalálhatja

őket, amikor kész van a diagnózissal. Mivel Dirk kocsiján csupán a jobb

első indexlámpa ment tönkre, és mivel Dirk azt hangoztatta, hogy úgyis

felettébb ritkán fordul jobbra, a kis utat azzal tették meg ketten.

Ahogy

Kate, egy kevés vonakodással, bemászott Dirk kocsijába, meglelte és körmei

közé ragadta a Howard Bell-könyvet, amit Dirk a falatozóban csent el Sally

Mills-től. Egy pár perccel később, ahogy a kocsmába sétáltak, még akkor is

azon gondolkodott, hogy vajon olvasta-e már a könyvet, vagy sem.

A kocsmában megtalálhatóak voltak a történelmi angol boksok, a Hangysav és a gorombaság. A másik bárból átszűrődő Michael Jackson-hangfoszlányok elkeveredtek az itteni, időszakosan felsíró mosogatógép bögésével, hogy egy olyasféle környezetet teremtsenek a fül

számára, mely a zsongásában tökéletesen passzolt a régi festéshez.

Dirk hozott magának meg a lánynak egy-egy italt, aztán melléült a kicsiny sarokasztalnál, amely a bár T-sörtös fő barátságtalanságától talán

a legtávolabb esett.

-Olvastam -jelentette be a lány, hogy immár a könyv, az 'Úgy fut, mint az örült' jó részét átlapozta.- Vagy legalábbis, belekezdtem, s az első pár tucat fejezetet elolvastam. Igazság szerint jópár hónappal ezelőtt. Nem is tudom, minek is olvasom még a könyveit. Igencsak látszik,

hogy a szerkesztője sem olvassa -felnézett Dirkre.- Nem gondoltam volna,

hogy ilyenekkel is foglalkozik. Abból a kevésből, amit tudtam magáról.

-Tényleg nem -mondta Dirk.- Csupoán....öööö... tévedésből szedtem fel.

-Mindenki ezt mondja -válaszolt Kate.- Lehet, hogy valójában jó -tette hozzá- hogyha az ember szereti az ilyen dolgokat. A bátyám New

York-ban írdogál, és azt mondja, Howard Bell újabban felettébb különös

lett. Úgy kezdem érezni, hogy mindenki egy kicsit tart tőle, és őneki ez

tetszik is. Természetesen senkinek sincs mersze ahhoz, hogy megmondja neki,

a tizediktől a tizennyhatedikig tartó fejezeteket ki kéne vágnia. Meg mindent arról a bizonyos kecskéről. Az a szóbeszéd járja, hogy bár többmilliót ad el a könyveiből, igazából senki sem olvassa végig őket.

Ha

mindenki, aki megveszi őket, ténylegesen végig is olvasná, semmiképp sem

tökölne azzal, hogy a következőt megvegye, és a Bell karrierének vége szakadna.

Kate eldobta magától a könyvet.

-Egyébként -mondta- elég értelmesen megmagyarázta nekem, miért is mentem Woodshead-be, de azt nem mondta el, hogy maga miért tartott oda.

Dirk vállat vont.

-Csak megnézni, hogy hogy néz ki -modta semmitmondóan.

-Tényleg? Hát, megtakarítom magának a fáradságot. Az a hely elég szörnyű.

-Írja le. Mondjuk kezdje a reptérrel.

Kate vett egy hatalmas kortyot a Rohadt Mary-jából, és csendesen elmerengett egy pillanatra, amíg a vodka elterült a belsejében.

-Tehát a reptérről is akar hallani? -kérdezte végül.

-Igen.

Kate felhőrpintette italának maradékát.

-Akkor viszont szükségem lesz egy másikra is -modta Kate, és odalökte a férfinak a poharát.

Dirk szembeszállt a pincér rovarszemeivel, és egy-két percen belül visszatért az újratöltött pohárral.

-Rendben -modta Kate.- A macskával kezdem.

-Miféle macska?

-Az, amimiatt megkértem a szomszédot, hogy viselje gondját, amíg távol vagyok.

-Melyik szomszédot?

-Amelyik meghalt.

-Értem -modta Dirk.- Mondja már meg, miért nem kussolok el csak úgy simán, és engedem, hogy maga elmondjon mindent?

-Igen -mondta Kate-, az remek volna.

Kate összefoglalta az utóbbi pár nap eseményeit, vagy legalábbis, amikor is eszméleténél volt, majd belekezdett Woodshead-i benyomásainak ecsetelésébe.

Az utálat ellenére, amivel azt lefestette, Dirk számára úgy hangzott, mint az a hely, ahová afelettébb szívesen vonulna nyugdíjba, ha lehetséges, akkor akár holnap. Ez egy, a megmagyarázhatatlannak tett

felajánlás volt, ami az ő állhatatos bűne volt (erre csak ily módon tudott gondolni, és néhanapján dühvel elkábítva sértegette és szította önnön magát emiatt), valamiféle dédelgetett szibaritizmussal, ami egyébként egy bűn volt, amihez azért boldog lett volna, ha törekedhet; ha legalábbis megengedhette volna magának.

Legvégül Kate felvázolta bosszantó találkáját Mr. Odwin-nal és az ő visszataszító kegyencével, és emiatt Dirk egy percig felhúzott szemmel, hallgatásban merült el. Ennek a percnak jó részét igazság szerint az töltötte ki, hogy magában hadakozott, hogy vajon csöbe húzza-e magát, és rágyújtson-e. Épp mostanában intették óva tőle, és ez az erőlködés nála már megszokott dolog volt, amit szabályosan el is vesztett, még hozzá gyakran észrevétlenül.

Nagy győzedelmesen elhatározata, hogy csakazértse gyújt rá, aztán mégiscsak kerített egyet. Az, hogy előhalássza az öngyújtóját a tágas zsebéből, először is azt jelentette, hogy előszedje a borítékot, amit Geoffrey Anstey fürdőszobájából tüntetett el. Odarakta az asztalra a könyve mellé, és meggyújtotta a cigarettáját.

-Az a recepciós lány a reptéren... -mondta végül.

-Az örületbe kergetett -mondta hirtelen Kate.- Úgy végezte a munkáját, mint valamiféle ostoba gép. Nem hallgatna, nem gondolkodna. Nem tudom, hogy hol lehet az ilyeneket felszedni.

-Ami azt illeti, éppenséggel az én titkárnőm volt -mondta Dirk.- Egyébként is, nem is tudják, hol lehet most.

-Óóó... Elnézést -mondta Kate azonnal, aztán egy pillanatra elbambult.

-Azt hiszem, azt fogja mopst mondani, hogy a lány mégsem volt ilyen -folytatta Kate.- Hát, ez lehetséges. Azt hiszem, egyszerűen csak védte magát a munkájának frusztrációtól. Minden arra kényszeríti a reptereken dolgozókat, hogy érzéketlenül dolgozzanak. Azt hiszem,

hogy

szimpatizáltam volna vele, ha nem lettem volna magam is olyan átkozottul

frusztált. Bocsánat, nem tudtam. Szóval ez az, amit ki próbál róla deríteni.

Dirk semmitmondóan bólintott.

-Többek között -mondta. Aztán hozzátette- Magándetektív vagyok.

-Tényleg? -kéredezte meglepetten Kate, és aztán tépelődésbe merült.

-Zavarja magát?

-Nem, semmi, csak az, hogy van egy barátom, aki basszusgítáron játszik.

-Értem -mondta Dirk.

-Amikor az emberek találkoznak vele, és éppen a gitárjával erőlködik, mindenki ugyanazt mondja, ami őt az örületbe kergeti. Azt mondják: 'Lefogadom, hogy inkább pikolón játszanál'. Senki sem volt képes

eddig kinyomozni, hogy miért mondja pont ezt mindenki. Én pedig épp azon

gondolkodtam, hogy egy magándetektívnek vajon mit mondhat a jónép, hogy

ennek kimondását jómagam elkerülhessem.

-Nem. Az történik, hogy mindenki felettébb ravaszkásan néz egy pillanatig, ahogy maga is remekül tette.

-Értem -Kate kiábrándultnak látszott.- Hát, van valami elképzelése arról - igen, ez a megfelelő szó erre, bármi ötlete a titkárnőjével történekekről?

-Nem -mondta Dirk-, semmiféle ötletem nincs. Csak egy halovány kép, amivel nem tudok mihez kezdeni. -Gondolatokkal telten játszogatott a

cigarettájával, majd engedte, hogy a tekintete visszakalandozzék az asztalra és rajta a könyvre.

Felszedte és végigmérte, azon csodálkozva, hogy vajon milyen ok miatt szedte fel anno először.

-Nem igazán tudok valamit erről a Howard Bell-ről -mondta.

Kate meglepődött, hogy a férfi milyen gyorsan témát váltott, de így legalább egy kicsit meg is könnyebbült.

-Csak azt tudom -mondta Dirk-, hogy rengeteg könyvet ad el és mindegyikük felettébb így néz ki. Mit kéne tudnom?

-Hát, felettébb különös szóbeszédnek szállingóznak róla...

-Például?

-Például, hogy Amerika-szerte szállodákban száll meg. Senki sem tudja a részleteket, mert csupán felszedik a számlákat és kifizetik, és senki sem kérdez semmit. Úgy érzik, jobban teszik és biztonságosabb talajon

állnak, ha nem kérdeznek semmit. Különösen a csirkékről.

-Csirkék? -kérdezte Dirk.- Miféle csirkék?

-Hát, úgy járja a mondás, -mondta Kate, a hangját lehalkítva és közelebb hajolva- hogy állandóan élő csirkéket kézbesített a szobájába.

Dirk felhúzta a szemöldökét.

-Mi célból? -kérdezte.

-Senki sem tudja. Soha, senki sem hallott arról, hogy mi történik a csirkékkel. Senki sem látja utána őket. Még -mondta Kate, még közelebb

hajolva és még halkabban- egy kis pici tollukat sem.

Dirk csodálkozott, hogy miért ilyen reménytelenül ártatlan és naív.

-Szóval mit gondolnak az emberek, mit csinál a csirkékkel? -kérdezte.

-Senkinek sincs -mondta Kate- a leghalványabb elképzelése róla. Még csak nem is AKARNAK tudni róla semmit. Egyszerűen nem tudják.

Kate vállat vont, és megintcsak felvette a könyvet.

-A másik dolog, amit a bátyám, David, mond róla, az az, hogy ez a név az abszolút perfekt név egy bestseller-író számára.

-Tényleg? -kérdezte Dirk.- Miféle módon?

-David azt mondja, hogy minden kiadó ezt nézi meg legelőször egy új író esetén. Semmiféle 'Vajon jó dolgokat írogat?', vagy 'Vajon a könyve olvasható lesz, ha megszabadítjuk a jelzőktől?', hanem 'Szép és rövid-e a

keresztneve, és a családneve ugye csak egy kicsit hosszabb?'. Érti? A

'Bell'-t nagy, ezüstös betűkkel ki tudják nyomtatni, és a 'Howard' is remekül elfér felette, valkamivel vékonyabb betűkkel. Már így is egy védjegy. Egy író mágiája. Hogyha efféle neve van az embernek, akkor már az,

hogy mit ír vagy mit nem ír az ember, az már a kisebbik probléma. És ez

Howard Bell esetén különösen jól látszik. De ez egy nagyon átlagos név, ha

így írjuk le, ahogy maga is látja.

-Micsoda? -kérdezte Dirk.

-Itt a maga borítékján.

-Hol? Hadd lássam!

-Ez itt az ő neve, nemde? Áthúzva.

-Egek Ura, igaza van! -modta Dirk, a borítékot bámulva.- Attól tartok, nem ismertem fel a védjegy-típusú írásalakja nélkül.

-Akkor valami köze csak van a borítéknak hozzá, nemde? -kérdezte a nő, felszedve azt és megnézegetve.

-6szintén szólva, pontosan nem is tudom, mi az -mondta Dirk.- Valamiféle szerződéssel lehet kapcsolatban, és valamiféle hanglemezzel.

-Látom én hogy lemezekkel lesz kapcsolatban.

-Honnan tudja?

-Hát, itt ez a Dennis Hutch, nemdebár? Látja?

-Ó igen. Igen, látom -modta Dirk, és önmaga is megvizitálta.- Ööö... ismernem kéne ezt a nevet?

-Hát -modndta lassan Kate- ez attól függ, hogy maga él-e avagy halott, attól tartok. Ő a Szárnyaló Áriák Lemeztársaság feje. Kevésbé híres, mint a Pápa, biztosíthatom, de ... tudja, ki az a Pápa?

-Igen, igen -válaszolt Dirk türelmetlenül- az a fehérhajú srác.

-Ő az. Úgy néz ki, hogy ő az egyetlen ezen a borítékon, aki nem szerepel címettként., Itt van Stan Dubcek, a Dubcek, Danton, Heidegger és Draycott feje. Asszem ők kezelik az ARRGH! számláját.

-A... ?

-ARRGH! ez a Szárnyaló Áriák Lameztársasága, azaz Aries Rising Record Gropu Holdings. Azzal, hogy rátehették a kezüket a számlájukra, az ügynökség igencsak szerencsés lóra tett.

A nő ránézett Dirkre.

-Úgy néz ki maga -állította-, mint aki keveset tud a rockiparról vagy a reklámügynökségekről.

-El kell ismerenem -felelte Dirk, s nagy-kegyesen meghajtotta a fejét.

-Szóval, mire kell ez a boríték?

-Amikor sikerül majd kinyitnom, megtudom -mondta Dirk.- Van magánál egy kés?

Kate megrázta a fejét.

-Ki egyáltalán ez a Geoffrey Angstey? -kérdezte.- Ő az egyetlen ember, akinek nem húzták át a nevét. A barátja?

Dirk egy kicsit elsápadt, és nem válaszolt azonnal. Aztán azt mondta:

-Ez a különös figura, amit említett... Ez a 'Valami Rusnya Személy Woodshead-ban' lény... Mondja el még egyszer, hogy mit mondott magának.

-Azt mondta: 'Nekem szintén előnyöm van magával szemben, Miss Schetchter'. -Kate megpróbált vállat vonni.

Dirk a gondolatait latolgatta egy pillanatig.

-Azt hiszem, éppenséggel lehetséges -mondta végül-, hogy maga valamiféle veszélyben van.

-Úgy érti, hogy mindenféle elmebajosok belém jöhetnek az úton? Az

a fajta veszély?

-Talán még rosszabb.

-Ó tényleg?

-Igen.

-És miből gondolja?

-Nem igazán tiszta még a számomra -válaszolta Dirk egy szemöldökrándítással.- A legtöbb ötlet, amire jelenleg gondolok ezzel az

egésszel kapcsolatban, teljes lehetetlenség, szóval inkább óvatos vagyok az

elmondásukat tekintve. Bár egyébként ők az egyetlen gondolataim.

-Talán lenne pár más ötletem -mondta Kate.- Mi is volt Sherlock Holmes alaptétele? 'Amikor kizártuk a számításból a lehetetlent, ami marad,

bármennyire is valószínűtlen, az lesz az igazság'.

-Ezt teljességgel elutasítom. -mondta élesen Dirk.- A lehetetlen dolgok gyakorta olyan kapcsolatokban állanak az igazsággal, amikkel a

csupán valószínű dolgok nem rendelkeznek. Magácska hányszor szembesült egy

lkátszólag szakszerű magyarázattal, ami minden esetben működik, egy

kivételével, ami, igen, ez az, reménytelenül valószínűtlen? Az ösztöne azt

súgja, hogy azt válaszolja: 'Igen, de ő bizonyára nem tenné meg pont ezt az

egyetlen dolgot!'

-Igen, és pontosan ez történt meg ma velem -válaszolta Kate.

-Ő igen, -mondta Dirk, az asztalra csapva, hogy a poharak felugráltak egy kissé- a lány a tolószékben - egy kitűnő példa. Az az ötlet, hogy valamiféleképp a levegőből nyeri ki az előző napi tőzsdeeredményeket, ez egyszerűen lehetetlen, és így ilyen esetnek KELL

lennie, mivel az az ötlet, hogy fenntart egy hihetetlenül komplex és kicsiszolt blöff-apparátust, abból számára semmi előnye sem származik, s

így reménytelenül valószínűtlen. Az első ötlet csupán azt feltételezi, hogy van itt valami, amiről nem tudunk, és talán csak az Isten tudja, hogy

elég van-e belőle. A második pedig ellentétben van az alapvető és emberi

képességekkel, mármint azokkal, amiket ismerünk. Emiatt felettébb elővigyázatosnak kellene lennünk ezzel kapcsolatban, és úgyszintén mindenféle jól hangzó racionalitásának viszonylatában.

-De nem fogja elmondani, mit gondol.

-Nem.

-Miért nem?

-Mert nevetségesen hangzik. De azt hiszem, veszélyben van. Azt hiszem, hatalmas veszélybe kerülhet.

-Nagyszerű! És mit javasol, mit tehetek ezügyben? -mondta Kate, belekortyolva a második poharába, ami egyébként eddig szinte érintetlen maradt.

-Azt javaslom -mondta komolyan Dirk- hogy menjünk vissza Londonba, és az éjszakát töltsé a házamban.

Kate nevetve hurrogta le, és ezután elő kellett halásznia egy Kleenex-et, hogy a paradicsomlét letörölje magáról.

-Már elnézést, de mi az olyan különleges ebben? -méltatlankodott Dirk, meglehetősen zavarba ejtve.

-Ez a leggyönyörűbben összezsapott felkérés, amit eddig hallottam -mosolygott Kate a férfira.- Attól tartok, hogy a válasz egy messze hangzó 'nem'.

A férfi -gondolta a nő- bár érdekes és szórakoztató egy

valamiféle különc módon, ugyanakkor szörnyen antipatikus is.

Dirk felettébb kínosan érezte magát.

-Azt hiszem, volt itt jópár meghökkentő félreértés -mondta.-

Engedje meg, hogy elmagyarázzam, hogy...

Félbeszakította a szerelő megérkezése, pár hírral Kate kocsijáról.

-Megcsináltam -mondta.- Valójában semmi mást nem kellett helyrepofozni, mint az ütközőt. Semmi más újdonság. Az a röhejes hang, amit

említett, csupán a motor volt. De most már jól fog menni. Csak jó fel kell

pörgetni, benyomni a kuplungot, és utána egy kicsit tovább várni, mint amit

megszokott.

Kate egy kicsit mereven megköszönte a tanácsot, és megengedte Dirknek, hogy kifizesse a 25 fontnyi javítási költséget.

Odakint, az autóparkolóban, Dirk újfent erőteljesen felkérte a lányt, hogy tartson vele, de amaz hajthatatlan maradt, és mindaz, amire

szüksége volt, egy jó kis esti alvás, ami után, reggel, minden olyan fényesnek, tisztának és könnyen kezelhetőnek látszik.

Dirk ragaszkodott hozzá, hogy legalábbis kicseréljék a telefonszámaikat. Kate ezzel egyetértett, azzal a feltétellel, hogy Dirk keres egy másik utat Londonba, és nem ül a szoknyájára.

-Legyen nagyon óvatos! -mondta neki Dirk, amikor a kocsija kidübörgött aa útra.

-Az leszek -üvöltötte a lány-, és biztosítom, hogyha bármi lehetetlen történik, maga lesz az első, aki megtudja!

Egy rövid pillanatig a kocsijának sárga indexei nehézkesen megcsillantak a fogadóból kiáramló fényben, majd aztán a nyomasztóan

rájukboruló éji sötétséggel szembe állt, ami hamarosan elnyelte.

Dirk megpróbálta követni, de a kocsija nem akart beindulni.

15. fejezet

A fellegek még súlyosabban másztak a földek felett, nehézkes tornyokba összetornyosulva, miközben Dirk-nek, hirtelen vészérzetében,

újfent ki kellett a szerelőt hívnia a garázsból. Az most lassabban érkezett

meg a targoncájával, és rossz hangulatú, valamint ittasabb is volt, mint jómúltkorában.

Jópár részeges vakkantásszerû röhögést hallatott Dirk kellemetlensége okán, majd ügyetlenkedve kinyitotta Dirk kocsiájának motorháztetejét, és Dirk-nek egy csomó dolgot elmormolt az elosztócsövekről, pumpákról, váltókról, jégmentesítőkről és elszntan nem huzakodott elő azzal, hogy vajon tud-e az ügyben valamit tenni, hogy a kocsi még aznap éjjel közlekedhessék.

Dirk képtelen volt értelmes választ kapni, vagy legalábbis olyan választ, ami bármit is jelentett volna a számára, például arról, hogy mi okozta a váltó zûrjét, mi vágta tönre a benzinbefecskendezőt, milyen módon tévedt tévútra az induló motor, és miért nem működött az idôzítés.

A végén felfogta, hogy a szervizes arról magyarázott, hogy valamifajta jégmentesítő a motor érzékenyebb részein ütött tanyát, és következésképp azt szörnyen tönkretette, a motor meglehetősen fontos pontjait magával ragadva, és ezen a ponton Dirk magával kezdett elkeseredetten vitatkozni, hogy vajon mitévô legyen.

Kiszúrta, hogy a szerelő targoncája járó motorral a közelben várakozott és úgy határozott, hogy inkább ezzel lép le. Mégiscsak kevésbé volt lassú és nehézkes, mint a még apait-anyait is beleadó mester.

Eldülöngélt az országútra, elpöfögött, és három kilométerrel odébb leállt. Bekapcsolva hagyta a lámpákat, leengedte a kerekeit és elrejtőzött egy fa mögé. Körülbelül tíz perc múltán a száguldó Jaguárja

tűnt fel, elszáguldott a szállítókocsi mellett, hirtelen megállt, és vadul visszatolatott. A szerelő feltépte az ajtót, kiugrott, és odaszáguldott, hogy újra birtokba vegye a tulajdonát, és így Dirznek volt arra esélye, ami ahhoz kellett, hogy előlépjen a fa mögül és újra birtokba vegye az övét.

Felpörgette a kerekeket, és valamiféle kegyetlen gyôzedelmi mámorban elszáguldott, még mindig nevetve, ámbátor valamiféle

aggódással,

aminek még nem tudott nevet adni vagy alakkal felruházni,

Kate eközben megállt a sötéten csillogó, sárga sorba, ami történetesen Acton és Ealing nyugati külvárosaiból kígyózott London szíve

felé. Lassacskán átvánszorgott a Westway felüljárón, és röviddel ezután

északra fordult, a Primrose Hill és az otthona felé.

Mindig is élvezte, ahogy a park mellett haladt, a fák sötét árnyai megnyugtatták, és sokáig ágyának nyugodt csöndjében tartották.

Ami hazáig a legközelebbi parkolóhely volt, az harminc jardnyira volt a házatól. Kimászott a kocsijából, és gondosan elfelejtette lezárni.

Sosem hagyott benne semmiféle értéket, és úgy találta, hogy neki is előnyös, hogy nem törik fel csak azért a kocsiját, hogy aztán erre rájöjjenek. A kocsit kétszer is ellopták, de mindkét esetben húsz jarddal

odébb, elhagyatottan rátalált.

Nem ment egyenesen haza, inkább az ellenkező irányba indult el, hogy vegyen egy kis tejet és szemetes-bélést a szomszédos utca sarki

üzletében. Egyetértett a gyengéd-képű pakisztánival, hogy önmaga elég

fáradtnak nézett ki, és mielőbb ágyba kéne bújni, de aztán visszafelé még

egy kis kerülőutat tett, nekitámaszkodott a park kerítésének, és beszívta a

fák hűvös, nehéz levegőjét. Végül elindult a lakása felé. Befordult az utcájába, és ahogy az első lámpa alatt elhaladt, az épp akkor égett ki, a

nőt egy kicsi árnyéktócsába kerítve.

Az ilyesféle dolog mindenkit elég randán érint.

Azt mondják, hogy semmi meglepő nincs abban a gondolatban, hogy

például az ember gondol valakire, akire évek óta már nem gondolt, és a

következő nap megtudja, hogy valójában az a valaki épp akkor halt meg.

Mindig van egy halom ember, akinek agyában nagyhirtelen felbukkan

olyanok

képe, akikre már jó ideje nem gondoltak; és mindig is sok ember hal meg.

Mondjuk egy olyan nagy populációjú országban, mint Amerika, a nagy számok

törvénye alapján nem meglepő, hogy az előbb említett különleges egybeesés

legalább naponta tízszer előfordul, de ez senkit sem nyugtat meg, akivel

éppenséggel ez esik meg.

Ugyanezen elv alapján, az utcákon mindig is vannak kiégő villanykörtek, és jó részüknek pontosan akkor kell kihúyniuk, amikor valaki elhalad alattuk. Még így is, a dologban érintett személyt ez meglehetősen rondán érinti, főként akkor, amikor a következő lámpa alatt is

hasonló élményben lesz része.

Kate földbe gyökerezett lábbal állt.

Ha egy egybeesés megtörténhet -mondta magának-, akkor egy másik

egybeesés is létrejöhet. És ha egy ilyen egybeesés pontosan egy másik

egybeesés után történik, attól az még mindig véletlen esemény marad. Tehát

semmiféle rémületnek nincs helye olyan esetben, amikor az utcai lámpák

tucatjai kiégnek. S éppen egy tökéletesen normál és barátságos utcán állt,

ahol a házak körbe-körbe világítottak. Felnézett a mellette álló házra, de

pont abban a szerencsétlen pillanatban, amikor annak utcára néző ablaka

elsötétült. Ez nyilvánvalóan amiatt történt, mert a szobában tartózkodók

pont ezt a pillanatot választották arra, hogy kimenjenek. De egy ilyen egybeesés nem sokat tudott javítani az idegállapotán.

Az utca maradék része még mindig sárga fényben fürdött, csak az a

pár lépésnyi környezet volt hirtelensötét a nő körül. Vett egy mély levegőt, összeszedte magát, és a fényfolyam felé sétált, pont abban a

a

pillanatban, amikor az kioltotta magát.

Annak a két háznak, amely mellett elhaladt, a lakaí jól láthatóan szintúgy azt választották, hogy lelépjenek a nappaliból, és ugyanezt tették

az utca másik oldalán lakó szomszédai is.

Talán egy népszerű televíziós shownak van vége. Biztos ez lesz. Mindenki feláll, kikapcsolja a tévét és a fényeket, és az ezek miatt bekövetkező feszültség-ingadozások égetik ki az utcai lámpákat, Vagy legalábbis valami hasonló. A feszültség-lökések egyébiránt a nő vérért is

felpumpálták kissé. Továbbment, próbálkozva a nyugton maradással. Mihelyt

hazaér, megnézhetné az újságban, hogy miféle tévéműsor volt erre felé, ami

ennyi utcai lámpát ki tudott égetni.

Négy.

Megállt, és tökéletes csöndben állt a sötét lámpaoszlop mellett. Még több ház sötétedett el. Amit felettebb rémisztőnek talált, az az volt,

hogymindenki akkor sötétült el, amikor ránézett.

Pillantás- fények kihúynak.

Még egyszer megpróbálta.

Ránézett- elsötétült.

Mindegyik, amire csak rávetette a szemét, azonnyomban sötétbe borult.

Pillantás- sötét.

A szívében hirtelen félelemmel rájött, hogy nem szabad többé olyan házra néznie, amelyik még fényt áraszt. Az ésszerű teória a nagy

számok törvényéről, amit megpróbált összehozni, most keresztbe-
kasul

rohangált a fejében, üvöltve, hogy engedje ki őket, és a nő így is tett. Megpróbálta a kövezeten tartani a pillantását, attól való félelmében, hogy

az egész utca elsötétül, de nem tudta megállni, hogy kisdalpillantásokat

ne vessen a házakra, hogy lássa, hogy működik-e a dolog.

Pillantás- elsötétülés.

Lefagyasztotta a pillantását az előtte levő keskeny útszakaszra. Az út jó része ekkorra már sötét volt.

Már csak három lámpa választotta el házának kapujától. Bár a szemeit félrefordította, észrevette, hogy az ő lakása alatti lakás fényei világítanak.

Neil lakott ott. Nem tudta emlékezetébe idézni a férfi családnevét, csak azt tudta, hogy szabadidejében basszusgitáros volt, valamint antikvitas-ügynök, aki mindenféle tanácsokkal boldogította a nőt, amire annak abszolút semmely szüskéje nem volt, csakúgy, mint a tejének eltulajdonítására- szóval a nő és a férfi kapcsolata mindig is egy kissé fagyos szinten maradt. De ebben a pillanatban a nő azért imádkozott, hogy ott legyen Neil, hogy megmondja, mint tart a kanapéjának legfőbb problémájának, és hogy a lakásából kiszűrődő fény ne szűnjék meg; ahogy a pillantása ott reszketett a járdán előtte, ahogy a három megmaradó fénypatak rácsörgedezett az útra, amin végig kellett mennie.

Egy pillanatig meg próbált fordulni, hogy megnézze, mi van a háta mögött. Minden sötétbe borult, beleolvadva a park feketeségébe, ami most már nem nyugtatta, hanem inkább fenyegette őt, rondán elgondolt sűrűségével, bütykös gyökereivel, és alattomos, csalóka, sötét, rothadó avarjával.

Újfent megfordult, a tekintetével mélyen söpörve az utat.

Három fényforrás.

A lámpák eddig nem akkor sötétedtek el, amikor rájuk nézett, hanem amikor elhaladt alattuk.

Összezárta a szemeit, miután lefotózta azokkal a következő, előtte és felette levő lámpa pontos helyét. Felemelte a fejét, és gondosan

újra kinyitotta a szemét, pont belebámulva a narancsárga fényözönbe, ami a vékony üvegen keresztül áramlott kifelé.

Szilárdan világított.

Ahogy a szemét rajta tartotta, úgy, hogy a fény a retinájába beleégette magát, óvatosan továbbmozdult, lépésről lépésre, azon fáradozva, hogy égve tartsa, amíg megközelíti. A lámpa tovább égett.

Még egy lépést tett előre. Még tovább égett. Még egy lépés, és az égő még mindig árasztotta a fényt. Most már majdnem alatta volt, kinyújtott nyakkal, hogy láthassa az izzót.

Még egy kicsit előremozdult, és látta, ahogy az üvegben az izzószál megrezdül, és szétszakad, csupán egy, a nő szemeiben vadul táncoló szellemképet hagyva maga után.

Lesunyta a szemeit, és szilárdan maga elé nézett, de agyában mindenfelé örületes árnyak ugrándoztak, és érzete, hogy egyre inkább elveszíti az önuralmát. A következő lámpáig előre vetette magát, és megintcsak, hirtelen sötétség fogadta érkezését. Megállt ott, lihegve és pislogva, megint megpróbálta magát lenyugtatni, és a látását helyrehozni.

Ahogy előrenézett az utolsó utcai lámpa felé, úgy gondolta, egy alakot lát alatta. Nagydarab, táncoló narancssárga árnyakkal körvonalazva. Hatalmas kürtök magasodtak az ember fejről.

A lány örült erővel bámult bele a hullámzó sötétbe, és hirtelen ráüvöltött:

-Ki maga?

Egy kis szünet volt, aztán egy mély hang válaszolt:

-Van valamiféle ötlete, hogy szedjem le a hátamról ezeket a padlódeszka-darabokat?

16. fejezet

Egy másik szünet volt, másmilyen és kissé zavaros.

Hosszú volt, és azt találgatta, vajon melyik irányból törik is meg. A sötét út nem akart beleszólni a témába, és inkább védekező szemszöveget vett fel.

-Micsoda? -sikoltott vissza végezetül Kate a figurára.- Azt mondtam... MICSODA?

A hatalmas alak megmoccan. Ekkor Kate még nem látta őt teljes valójában, mert a szemeiben még mindig kék árnyak ugráltak, amiket a narancs fény égetett oda.

-Hozzáragasztottak -mondta az alak- a padlóhoz. Az apám...

-Maga csinálta... Igen? -Kate reszketett az összefüggéstelen

dühtől- Maga a felelős MINDEZÉRT? -Dühösen megfordult, és karjával végigsepert az utcán, hogy megmutassa azt az agyrémet, ami épp az imént kísértette.

-Fontos tudnia, ki is vagyok.

-Ó igen? -kérdezte Kate.- Hát akkor gyorsan mondja meg a nevét, hogy azonnal a rendőrségre siethessek, hogy a kopókat magára úszíthassam

valamiféle szándékosságért. Megfélemlítés. Meggátolása a...

-Thor vagyok. A Villámok Istene. Az Eső Istene. A Magasan Úszó Felhők Istene. A Villámok Istene. A Forgó Áramlatok Istene. Az Elemi Részecskék Istene. A Formáló és az Összetapasztó erők Istene. A Szelek

Istene. A Kihajtó Vetemények Istene. Mjollnir Kalapácsának Istene.

-Tényleg? -kérdezte Kate, mint aki lassú tűzön sül.- Nincs kétségem afelől, ha egy más pillanatban tartott volna egy ilyen vontatott

előadást, akkor talán érdeket volna a dolog, de ez esetben mindez felettébb

bosszantó volt számomra. Kapcsolja be azokat az átkozott fényeket!

-Én vagyok...

-Azt mondtam, hogy kapcsolja be a lámpákat!

Valamiféle zavarba ejtő tündökléssel az utcai lámpák fénye mind visszatért, és a házak abalaki is újfent felfénytlettek. Ami lámpa alatt Kate állt, az szinte azonnal kiégett.

-Régi volt és gyenge -védekezett a férfi.

A nő továbbra is a férfira bámult.

-Nézze -mondta amaz-, megvan a címe. -Megmutatta azt a cetlit, amit a nő adott neki a reptéren, mintha ezzel mindent megmagyarázna és a világ dolgainak rendet teremtené.

-Én...

-Vissza! -üvöltötte a férfi, és a karjait az arca fölé emelte.

-Micsoda?

Hatalmas szélsüvöltéssel egy sas csapott le az éjszakai égboltból, kitért körmökkel, hogy elkapja vele a férfit. Thor csépelte-ütötte, amíg a hatalmas madár hátra nem tántorodott, megfordult, majdnem a földnek csapódott. összeszedte magát, és a szárnyainak

nagy,
lassú csapásaival visszaemelte magát a levegőbe, és letelepedett
egy utcai
lámpán. Keményen ragadta meg a körmeivel és így elég jól
rögzítette magát,
az egész lámpaoszlopnak egy gyenge remegést kölcsönözve.
-Tűnj el! -üvöltött rá Thor.

A sas ott ült, és lebámult a férfira. Az eleve hatalmas élőlény
még tagbaszakadtabbnak látszott a narancs fényben, ami felett
elterpeszkedett, hatalmas, csapkodó árnyékot vetett a közeli házakra.
Különös, kör alakú rovátkákat viselt a szárnyán. Olyan díszek voltak
ezek,
amiken Kate csodálkozott, mintha már látta volna őket egy
rémálmában; de
abban most sem volt biztos, hogy most nem éppen egy rémálom
szereplője-e.

Nem volt kétséges, hogy rátalált a férfira, akit keresett. A
hasonlatos nagydarab forma, jeges szemek, az arrogáns elkeseredés
hasonló
villanása, egy kisfokú szétziláltság, csak most hatalmas
nyúzottbőr-cipőkben, hatalmas prémkabátban, szíjakkal és
korbácsokkal, amik
a válláról lógtak le, egy hatalmas, kürtözött acélsisak a fején, és az
elkeseredése most nem egy légikisaasszony ellen irányult, hanem
egy
hatalmas sas ellen, ami egy lámpaoszlop tetején üldögélt, Primrose
Hill
közepén.

-Menj el! -kiáltott rá újfent Thor.- A dolog az én hatalmamon
kívül esik! Mindent megcsináltam, amire képes
vagyok! A családotat rendszeren ellátják. Nézd, nem tehetek semmi
mást! Jómagam erőtlenség és beteg vagyok.

Kate hirtelen rá kellett horgosodnia, hogy a férfi bal karján
hatalmas barázdákat szántott a sas körme, ahol az belevágta és
szétszaggatta a bőrét. Vért patakzott elő belőlük, úgy, ahogy a
sütőtepsiből
előszednek a kenyerek.

-Menj! -kiáltotta újra a férfi. Az egyik keze élével letörölte a
vért a másiktól, és a nagydarab vércseppeket a madár felé hajította,

ami

csapkodva hökölt hátra, de aztán visszanyerte az egyensúlyát.

Hirtelen a

férfi magasra ugrott, és megcsáklyázta a lámpa felső részét, ami most már,

kettejük súlya alatt, vészterhesen ingott. A madár, hangos kiáltásokkal,

veszekedetten cípkedte a férfit, míg az a másik, szabad kezével azon mesterkedett, hogy a madarat megakadályozza, hogy újra leszálljék.

Egy ajtó kinyílt. Kate házának ajtaja, és egy szürke szemüvegkeretű, takaros bajszerű ember nézett ki. Neil volt az, Kate szomszédja a földszintről, meglehetősen feldúltan.

-NBézzék, én tényleg azt hiszem... -kezdte. Egyébként gyorsan kiderült, hogy nem tudta, mit higgyen, és meghátrált, kelletlenül magával víve rosszkedvét is.

A hatalmas férfi nekigyürközött, és egy hatalmas ugrással keresztülvetette magát a távolságon a következő lámpaoszlopig, amin

kismérvű, ellenőrzés alatt tartható hajladozást okozott, s ami kismértékben

meg is hajolt a súlya alatt. Leguggolt, haragos tekintettel méregetve a sást, ami hasonlóképp bámult vissza.

-Tűnj el! -kiáltotta újra, a kezét meglóbálva a sas felé.

-Gaarrh! -a madár visszavisított.

Karjának egy másik ívével egy hatalmas, rövidnyelű pörölykalapácsot rántott elő a prémjei alól, és sokatmondóan méregette a

súlyát kezeivel. A fejsze feje durván megmunkált acéból készült, és körülbelül akkora és olyan alakú volt, mint egy pintnyi sör egy hatalmas

korsóban; a nyele pedig mokány, csuklónyi szélességű, ősi tölgyből készült, rátekert bőrszíjakkal.

-Gaaarrh! -visította megint a sas, de a fejszét éles szemmel, gyanakodva méregette. Ahogy Thor elkezdte lassan lengetni a fejszét, a sas

feszülten helyezte ide-oda a súlypontját a két lába között, a pörölykalapács ingásának ritmusában.

-Menj! -mondta megint Thor, még halkabban, de nagyobb

fenyegetéssel. Minden súlyát a lámpaoszlop tetején összpontosította, és a fejszét mind gyorsabban pörgette egy hatalmas kör mentén, majd hirtelen a madár felé dobta. Ugyanebben a pillanatban a lámpából, amin a madár ült, egy hatalmas villám csapott ki, arra kényszerítve azt, hogy hangos rikácsolással fellszálljék. A fejsze ártalmatlanul elvitorlázott a lámpa alatt, felszállt a magasba, és kiszállt a park sörtétjébe, amíg Thor, a fejsze eldobásának impulzusa miatt ide-oda lengedezett és tántorgott a lámpa tetején, majd körbefordult, és újra összeszedte az egyensúlyát. A madár, a levegőt vadul csépelő szárnyaival, szintén egyensúlyba került; összeszedte magát, felrepült, és egy utolsó zuhanóbombázó-támadást vezetett le Thor ellen, aki leugrott a lámpáról, hogy ezt elkerülje, majd újra felszállt a magasba, ahol hamarosan már csak egy kicsiny, sötét foltnak látszott, és végül véglegesen eltűnt.

A fejsze felszökkenve repült vissza az éjszakából, fejével a járdakövekből kis szikrákat karcolva elő, kétszer megfordulva a levegőben, aztán a fejével Kate mellett szállt le, és a nyelét lágyan a nő lábának támasztotta.

Egy idősebb hölgy, aki eleddig árnyékban állt kutyájával egyetemben a kiégett lámpa alatt, észrevette -helyesen- hogy minden izgalomnak vége, és elindult feléjük. Thor nyugodtan kivárta, míg elhalad a kutyájával, majd odament Kate-hez, aki a kezét összekulcsolva bámulta őt. Az utolsó két vagy három perc eseményei után úgy tűnt, hogy a leghalványabb elképzelése sincs a férfinak arról, hogy mit is mondjon, és az adott pillanatban inkább csupán gondolatokkal telten elmerengett a távolba.

Kate-ben felötlött az a világos benyomás, hogy a gondolkodás a férfi számára, minden mástól elválasztott cselekvésként, egy olyan dolog, ami a saját helyét és idejét igényelte, és nem volt kombinálható más

cselekvésekkel, mint a járás, beszélgetés vagy repülőjegyek vásárlása.

-Jobban tennénk, ha megvizsgálnánk a kezét -mondta Kate, és felment a lépcsőkön a házáig. A férfi engedelmesen követte.

Ahogy Kate kinyitotta a bejáratí ajtót, ott találta Neilt a hallban, ahogy a hátával a falnak dőlt, és vad élességgel bámult egy Coca-Cola automatát, ami a szemközti fal előtt állt, és irdatlan méretű helyet elfoglalt az előtérből.

-Nem tudom, mit fogunk mindezzel tenni, tényleg nem tudom -mondta.

-Mi a csudának van ez itt? -kérdezte Kate.

-Hát ez az, amit én is kérdezek magától, attól tartok -mondta Neil.- Nem tudom, hogyan fogja a lépcsőn fevinni. Nem tudom, hogy ezt hogy lehet megtenni, hogy teljesen őszinte legyek magához. És nézzünk szmbe a tényekkel, nem hinném, hogy ha egyszer felvitte az egész hóbelevancot, akkor is kedvelni fogja. Tudom, hogy nagyon modern és amerikai, de gondolja meg. Van magának az a szépséges francia cseresznyefa-asztala, az az ágy, ami szép lesz, mihelyt eltünteti róla azt a szörnyűséges Collier Campbell-plédet, ahogy -folytatom a szöveget- kéne tennie, csak megint nem fog rám hallgatni, és én egyszerűen, semmilyen szemszögből nem látom, hova és hogy fog ez itt beférni. És nem is vagyok olyan biztos benne, hogy engednem kéne a dolgot, úgy értem, hogy elég nehéz ez a vacak, és tudja, hogy mit mondtam a ház padlózatáról. Újra meggondolnám, tényleg úgy tennék, tudja-e.

-Igen, Neil, hogy került ez ide?

-Hát, a barátja hozta ide úgy egy órája. Nem tudom, hogy hol készítették ennyire ki a testét, de sokért nem adnám, ha láthatnám a tornatermét. Azt mondtam, az egész dolog felettébb hihetetlennek tűnik, de ő egyre csak erősködött, és a végén még kezet is nyújtottam neki. De meg

kell mondanom, hogy ezt az egész dolgot komolyan át kell gondolnunk.

Megkérdeztem a barátját, hogy szereti-e Wagnert, de nem válaszolt túlságosan kielégítően. Szóval, nem tudom, mit akar ezzel a dologgal csinálni.

Kate egy nagy lélegzetet vett. Azt tanácsolta hatalmas vendégének, hogy menjen fel a lépcsőn, és akkor majd hamarosan ő is utána megy. Thor nehézkesen elment, és abszurd módon mászott fel a lépcsőkön.

Neil nagyon közelről belebámult Kate szemeibe valamiféle ötletért, hogy mi a csoda történt, de Kate épp olyan üres volt, mint amennyire ő maga tudta.

-Sajnálom, Neil -mondta tárgyilagosan.- Az automata eltűnik. Ez csupán egy félreértés. Kidobom már a holnap folyamán.

-Igen, így minden rendben -mondta Neil-, de hol hagy engem ez az egész dolog? Úgy értem, érti a problémámat.

-Nem, Neil, nem értem.

-Hát, itt van ez a... dolog, meg magának az a... férfia odafent, és ez az egész dolog egy teljes értelmetlenségnek tűnik.

-Van bármi dolog is, amivel bármit is javíthatnék a dolgok állásán?

-Hát, ez nem ilyen egyszerű... nemde? Azt hiszem, el kéne egy kicsit gondolkodnia, ez minden. Úgy értem, minderről. Azt mondta nekem,

hogy elmegy. Aztán hallom, ahogy a fürdővíze folyik a délután. Mire kellett

gondolnom? És azután, amikor azzal a macskával szöszmötölt, pedig tudja,

hogy nem állok le macskákkal.

-Tudom, Neil. Ezért is kértem meg Mrs. Grey-t a másik lakásból, hogy vigyázzon rá.

-Igen, és nézze meg, mi történt vele. Szívrohamban meghalt. Mr. Grey felettébb feldúlt, tudja-e.

-Nem hiszem, hogy bármi köze lenne a dologhoz annak, hogy megkértem a feleségét, hogy nézzen néha a macskám után.

-Hát, csak annyit mondhatok, hogy FELETTÉBB feldúlt.

-Igen, Neil. A felesége meghalt.

-Hát, inkább nem mondok semmit. Csak azt mondom, hogy el kéne

a

dolgokon gondolkodnia. És az ég szerelmére- mi a csodát csinálunk mindezzel? -tette hozzá, újra a Coca-Cola automata felé irányítva a figyelmét.

-Megmondtam, hogy teszek róla, hogy eltűnjön reggel, Neil

-mondta

Kate.- Boldog vagyok, hogy itt állhatok, és üvölthetek, ha azt hiszi, hogy

ez segít valamit a dolgon, de...

-Halgasson, kedves. Csak megmagyarázom a dolgot. És remélem, hogy

nem csinál odeafent túl sok zajt, mert ma este gyakorolnom kell a hangszeremmel, és tudja, hogy csendre van szükségem a koncentrációhoz.

-Sokatmondó pillantást vetett Kate-re a szemüvege fölül, és lelépett a lakásába.

Kate ott állt, és csendesen elszámolt egytől tízig, amilyen számokra épp képes volt visszaemlékezni, majd a megingadhatatlanul a lépcső

felé fordult, hogy felzavarja a Villámok Istenét, érezve, hogy nincs olyan

hanggolatban, hogy az időjárásról vagy a teológiáról tárgyaljon. A ház dobogni és rázkódni kezdett, ahogy a THE RIDE OF THE VALKYRIES fő témája a

Fender Precision basszusgitárból előcikázott.

17. fejezet

Ahogy Dirk áttülekedett az Euston Úton, a csúcsforgalmi óra közepén megrekedve, ami a kései hetvenes években kezdődött, és tíz előtt

15 perccel még egyáltalában nem mutatta a csökkenés jeleit, azt gondolta,

hogy valami érdekes dolgot vett észre.

Mindezt a tudatalattija mondta neki- az a bosszantó része az embernek, ami a vallatásra sosem válaszol, csupán kicsiny, jelentőségteljes

oldalba bökéseket produkál, aztán magában csendesen elsomfordál, semmit sem mondva.

-Hát, természetesen épp most láttam egy olyan dolgot, amit felismerek -motyogta Dirk magában a tudatalattijához- Itt hajtok ezen a sötétbe borult főútvonalon havonta hússzor. Elvárható tőlem, hogy felismerjek minden gyufaszálat az árokban. Nem lehetnél egy kicsit pontosabb? -A tudatalattiját nem lehetett megfélemlíteni, és csendben maradt. Semmi mást nem lehetett hozzátenni. A város különben is tele van szürke furgonokkal. Teljességgel észrevehetetlenek.

-Hol? -motyogta Dirk indulatosan, a székében ide-oda vonagolva.- Hol a csudában láttam én egy szürke furgont?

Semmi.

Alaposan körülzárta a forgalom, és egyik irányba sem tudott elmanőverezni, pláne nem előre. Kiszállt a kocsijából, és hátrafelé kezdett el lökdösődni, hirtelen fel-és lehajolva, hogy lássa, hogy hol, ha egyáltalán valahol, tudja elkapni egy szürke furgon látványát. Ha mégis látott egyet, az mostanra már kicsúszott a markából. A tudatalattija csak üldögélt, és nem mondott semmit.

A kocsisor még mindig nem mozdult, és így Dirk továbbberöködte magát visszafelé, de egy hatalmas motorbiciklis kézbesítő, egy kormos, óriási Kawasakin, elállta a további útját. Dirk egy kevesett civakodott a

motorossal, de elvesztette a csatát, mert amaz képtelen volt meghallani

Dirk szólamait. Hirtelen Dirk visszahökölt a kocsiaradatban, amikor az lassan megindult az ő kocsija, ami vezető nélkül, mozdíthatatlanul és gúny tárgyává válva állt, sávja kivételével az összes többi sávon.

Hirtelen örömmámban kezdett úszni, ahogy a kürtök felharsantak, és ide-oda hajlogtatott az útján, az összetorlódott kocsisor mellett, visszafelé. Hirtelen úgy vélte, hogy önmagának úgy tűnt, mint azok az

örültek, akiket New York utcáin látott, akik ki voltak képesek vágatni az

utakra, a közelgő Végítélet Napjáról szónokolva, vagy a küszöbön

álló

idegen-invázióról, esetleg a Pentagon-beliek alkalmatlanságáról vagy korrupciójáról. Felemelte a kezét a feje fölé, és elkiáltotta magát:

-Az Istenek lejöttek a Földre! Az Istenek a Földre lejöttek!

Ez később lángra lobbantotta azok érzelmeit, akik eddig az álló kocsijára dudálgattak, és hirtelen az egész úton növekvő erővel fenséges

kakofónia terült szét, Dirk hangjával a közepén.

-Az Istenek lejöttek a Földre! Az Istenek a Földön járnak!

-kiabálta torkaszakadtából.- Az Istenek lejöttek a Földre! Köszönöm! -
tette

hozzá, és bebújt a kocsijába, hajtásba kapcsolt és elhúzott, ezzel engedve

az egész feltorlódott tömegnek, hogy előrezuboghassék.

Csodálkozott, hogy miért volt ebben olyan biztos. "Isteni Jel."

Csupáncsak egy véletlen, egy nemtörődöm mondat, amit az emberek kényelmesen

elintéznek egy kínos, természetfeletti dologként, amire nem lehet racionális magyarázatot találni. De ez volt az az eset, hogy a nemtörődömség lehetősége volt az, ami Dirkhez szólt, mivel a szavakat

nemtörődöm módon formálták, mintha semmiféle komoly módon nem tudtak volna

hatni, s az ilymód elmodott dolgok sokszor engedték a szigorúan őrzött

titkok kiszivárgását.

Egy megmagyarázhatatlan eltűnés. Oslo és egy fejsze: egy piciny, piciny egybeesés, ami egy pici, pici zongorabillentyűt ütött le valahol. Egyébként, ez a hang pont a napi, átlagos fehérzaj közepén zengett, és

egyéb, azonos hangmagasságú húrok is szóltak odabent. Egy Isteni Tett,

Oslo, és egy pörölykalapács. Egy férfi, akinél van egy kalapács, és Norvégiába akar menni, amiben meggátolják, elveszti a türelmét, és a

végeredmény egy Isteni Tett.

Ha -gondolta Dirk-, ha egy élőlény halhatatlan lenne, akkor még ma is élne. Ez volt az, meglehetősen egyszerűen, amit a 'halhatatlan' jelentett.

Egy halhatatlannak vajon hogy is lehetne útlevele?

Eléggé leegyszerűsítve a dolgot: mégis, hogyan? Dirk megpróbálta elképze­lni, hogy mégis mi történhet, ha -a nevet csak úgy találomra vette

fel- Thor Isten, norvég származású, és nagy kalapácsával egyetemben, el

kellett hogy menjen az útlevélosztályra, és meg kellett magyaráznia, hogy

hogyan eshet meg, hogy nem tud születési anyakönyvi kivonatot felmutatni.

Nem volna semmiféle sokk, rémület, semmi hangos csodálkozó kiabálás, csak

buta, bürokratikus lehetetlenség. Nem lenne baj, ha vajon bárki is hinne

vagy sem a dologban, ez csupán annak a kérdése lenne, hogy vajon fel tud-e

mutatni születési bizonyítványt vagy sem. Egész nap ott állhatna, csodálatos dolgokat engedve szabadjára, de aztán a munkaidő lejártával, ha

nincs egy igazi anyakönyve, egyszerűen megkérték volna, hogy távozzon.

És a kreditkártyák.

Hogyha a hasonló, önkényes hipotézist életben tartjuk még egy pár percig, akkor, ha Thor Isten Angliában élt volna, akkor valószínűleg ő volt

ott az egyetlen olyan ember, akinek nem kellett elviselnie az állandó zárótűzét annak, hogy zerezzen be egy American Express kártyát; nyers

fenyegetéseket ugyanazzal a postával, hogy elveszik a kártyáját, és ajándék-katalógusokat egy rahedli fényűzően barátságtalan dologról, pazarlóan egy erős, barna plastikborítékba rejtve.

Dirk az egész ötletet kifejezetten lélegzetelállítónak találta.

Ez az, hogyha nagyjából ő volt errefelé az egyetlen isten - ami, hogyha az első, furcsa hipotézist már képes az ember elfogadni, már nehezen

fogadható el tényként.

De képzeljünk csak el egy pillanatra egy ilyen személyt, aki épp el akarja hagyni az országot! Nincs sem útlevele, sem kreditkártyája, csupán az a hatalma, hogy villámokat szórjon, és ki tudja, még mit. Valószínűleg a heathrow-i Kettes Terminálban történt eseményekhez felettébb

hasonlatos történésekre számítana mindenki.

De miért, ha az ember egy északi Istenség, akkor miért akarná elhagyni az országot egy teljesen normál légi járással? Talán voltak ennek

más okai és magyarázatai is? Dirk leginkább arra gondolt, hogy aki egy

halhatatlan istenség, az jogosan hordja fenn az orrát, ugyanis saját erejéből képes repülni. Azokból, amiket a norvég mondavilágról olvasott

évekkel ezelőtt, arra emlékezett vissza, hogy az istenek folyamatosan repkedtek ide-oda, és semmiféle utalás nem volt arra, hogy mindenféle

reptéri várótermekben molnárkát eszegetve töltötték volna az idejüket.

Kétségkívül, akkoriban nem hemzsegtak a Földön légi járat-irányítók, radarok, rakétás figyelmeztetőrendszerek és hasonlók. Mégis, egy gyors

ugrás az Északi-tenger felett nem lehetett túl nagy probléma egy isten

számára, főleg, ha az időjárás is az ő pártján áll, amit, ha az ember a Villámok Istene, a legkevesebb, amit elvárhat. Vagy, ha nem, szeretnénk

tudni az okát, hogy miért nem. Nemde?

Egy másik kicsi hang szólalt meg Dirk agyában, hogy aztán elveszen a fehérzajban.

Egy pillanatig azon csodálkozott, hogy mi lett volna, ha olyan ez az egész tudatalatti hang-dolog, mint egy bálna. Fizikailag -gondolta-jó

helyen volt, hogy jópár ösztönös megérzését felszedhessen, ámbátor a bálnák

jobban alkalmazkodtak ahhoz, hogy ide-oda sikoljanak a hatalmas mélytengeri

kétségben, minthogy a Pentonville út forgalmán, hozzá hasonlóan, keresztülerőlködjék magukat egy felettébb viseletes Jaguárban - de amire

gondolt, valójában a bálnák éneke volt. A múltban a bálnák képesek voltak

arra, hogy egész óceánnyi távolságból egymáshoz énekeljenek, sőt, még több

óceánnyi távolságból is, mert a hang nagy távolságra terjed a

mélytengerben.

De most, megintcsak amiatt, ahogy a hang terjed, nincs egy hely sem az

óceánban, ami nincs tele hajómotorok zajongásával, amin át gyakorlatilag

lehetetlenné vált a bálnák számára, hogy meghallják egymás énekét vagy üzeneteit.

Szóval, a kibaszott életbe, egyre több ember érti meg ezt a problémát, és ez felettébb érthető- gondolta Dirk. Mindent összevéve, ki a

csoda akar hallgatni egy nagy rakás hájas halat, ó rendben... emlőst, ahogy

egymásra böfögnek?

De ebben a pillanatban Dirk úgy érezte, hogy végtelenül elveszett és szomorú, hogy valahol az ôrjöngő zaj közepette a napról-napra sokkolt

emberi életben mégcsak arra gondolt, hogy mintha mégis hallott volna pár

olyan akkordot, ami az istenek játékait igazolja.

Ahogy északnak fordult Islingtoinba, és elkezdte a széllel szembeni manővereit a pizzasütődék és házügynökségek sorfala mellett, úgy

érezte, hogy majdnem ôrjöng attól az eszmefuttatástól, hogy vajon az istenek jelenlegi élete milyen is kell legyen manapság.

18. fejezet

A villámlás kicsiny ujjai utat törtek a nehézkes felhő-talapzatokon át, amik úgy lógtak az égről, mint megannyi petyhüdt

has. Egy kis korholó ropogás egy bosszús villámtól pár silány, zsíros esőcseppet húzott ki a felhőkből.

Az ég alatt hatalmas mennyiségben álltak vad kő-, bütykös templom- és egyéb dísztoronyok, amik döfködték az eget, nógatva, nógatva és

feldühítve, amíg csak úgy nem tűnt, hogy az egek szét nem robbantják és el

nem árasztják őket egy rothadó rémület-óceánban.

A villódzó sötétben, magasan, néma figurák álltak ôrt hosszú pajzsaik mögött, sárkányok guggoltak szájtátian az égre bámulva, míg Odin, az asgardi Istenek Atyja, meg nem közelítette a hatalmas acél-díszkapukat, amik az ô birodalmába, valamint a Valhalla boltozatos csarnokába vezettek. A levegô tele volt hatalmas, szárnyas kutyák hangtalan üvöltésével, ahogy köszöntötték a trónjára visszatérô mesterüket. Villámok cikáztak a csúcsok és a toronyormok között.

A hatalmas, ôsi és halhatatlan asgardi Isten olyan okból tért vissza birodalmának ezen pontjára, ami még akkor is meglepte volna, amikor életének delén járt- még a halhatatlan istenségeknél sem értelmetlenség az élet delelôjéről beszélni, amikor a hatalmuk buja, és egyszerre táplálják és tartják uralmuk alatt az emberek világát, azt a világot, amely szükségletei teremtték ôket magukat is- szóval egy nagy, szürke Mercedes furgonban tért vissza.

A furgon lefékezett egy félreesô helyen.

A teherkocsi ajtaja kinyílt, és egy lassú felfogást mutató arcú ember kászálódott ki belôle, feltûnés nélküli szürke egyenruhában. Azért pont ezt az embert bízták meg ezzel az élethosszig tartó munkával, mert olyan ember volt, aki senkinek sem tett fel kérdéseket- nem is inkább azért, mert természetes érzéke volt a diszkréció, hanem mert egyszerűen képtelen volt bármiféle kérdést is kigondolni. Lassú, hajlongó járással mendegélt, mint ahogy egy kanalat húzunk végig a zabkásában, eljutott a furgon hátsó részéhez, és kinyitotta az ajtaját- egy bonyolult cselekvéssor, ami magában foglalta egy halom kar és tekerô koordinált kezelését.

Végezetül az ajtók feltáruultak, és amennyiben Kate jelen lett

volna, meglepte volna a gondolat, hogy ténylegesen albán
elektromos
energiát szállított volna-e a furgon. Homályos fény üdvözölte Hillow-
ot -a

férfi neve Hillow volt-, de ebből semmi sem érte váratlanul.

Ugyanilyen

homályos fény volt az, amit várt, hogy lát, amikor csak kinyitotta ezt
az

ajtót. Amikor legelőször feltárta azokat, azt gondolta magában:

"Óóó...

Homályos fény... Rendben...", és aztán ennyiben maradt, ami
garantálta az

egész életre szóló foglalkoztatottságát.

Végül a csillogó fény lecsillapodott és egybeolvadt egy
végtelenül öreg, tolóágyon fekvő ember képébe, aki mellett egy
alacsony,

kicsiny figura állt, akiről Hillow valószínű azt gondolhatta volna, hogy
ő

volt a leginkább ördögi figura, akit valaha is látott, ha lett volna annyi
memóriája, hogy visszaemlékezzen a többi emberre, akivel valaha is
találkozott az életében, és mindegyiken képes lett volna egyesével
végigfutni, hogy az összehasonlítást megejtthesse. Ez pedig
nehezebb volt

annál, mint amit Hillow meg akart csinálni. Most az egyetlen dolog,
amivel

törődnie kellett, az az volt, hogy segítse a kicsi fugurát, hogy a földre
áttegyék az öregember kocsiját.

Ez elég könnyen ment. Az ágy lábai és kerekei a legmodernebb
technika könnyedén működő csodái voltak. Kiengedték őket,
forogtak,

bonyolultan összekapcsolt műveleteket végeztek, ami a lépések
összehangolását rendkívül gördülékennyé és simává varázsolták.

Ettől a területtől jobbra feküdt egy hatalmas előcsarnok, finoman
faragott faborítással, nagy márvány fáklyatartókkal, amik büszkén
meredeztek a falon. Balra pedig, a fenséges belső hajókba nyílt
bejárás,

ahova Odin is készült, hogy felkészüljön az esti találkozásra.

Ezt az egészet utálta. Kiűztek az ágyamból -motyogta magában-,
bár igaz ami igaz, az ágyat is vele együtt hozták. Még egyszer oda
próbál

majd figyelni annak az elpuhult, begyöpösödött fejû, harsogó fiának - aki

nem fogadhatná el, nem tudná elfogadni, egyszerûen nincs elég intelligenciája hozzá, hogy elfogadja az élet új realitásait- a hatásvadász

akcióira. Ha nem lesz képes elfogadni az új idők szavát, akkor pusztulnia

kell, és ma este Asgard épp az előtt van, hogy egy halhatatlan Isten elmúltát lássa. Ez már -gondolta Odin csökönyösen- túl sok volt az ember

számára egy egész életen át, mégha felettébb fejlett is volt az, bár egyetlen kifejezett irányban sem volt túlképezve.

Odin csupán ott akart maradni a kórházában, amit imádott. Az előkészületek, amikkel arra a helyre vitték, a legédesebb dolgok egyike

volt, és igaz, hogy nem került fillérekbe, ezt a váltságot mégis ki kellett

bírni, és összesen ez volt az, amit meg kellett tennie. Van egy csomó új

realitás, és megtanulta, hogy hogyan tekintse őket át. Azok, akik erre nem

voltak képesek, egyszerûen szenvedniök kellett ennek következményeitől.

Semmi sincs ingyen, még egy istenség számára sem.

A mai este után képes lesz visszamenni Woodshead-be, és ez felettébb jó lesz. Ugyanezt elmondta Hillow-nak is.

-Tiszta, fehér ágynemû -mondta Hillow-nak, aki csupán bután bólintott egyet.- Vászon ágynemû. Minden nap, tiszta ágynemû.

Hillow az ágyat egy lépcsőfok körül manőverezgette, majd felhúzta rá.

-Istenként, Hillow -folytatta Odin-, istenként, hát, tisztátalan volt, hallod, amit mondok? Nem volt senki, aki gondját viselte volna az

ágyneműmnek. Úgy értem, hogy istenigazából figyelt volna rá.

Gondolnád? Egy

olyan pozícióban, mint én? Az Istenek Atyjaként? Nem volt senki, abszolút

nem volt senki, hogy bejöjjön, és azt mondja: "Mr. Odwin"

-magyarázta

Hillownak-, tudja, Mr. Odwinnak szólítanak ott. Nem is igazán tudják,

kivel

is van dolguk. Nem is hinném, ahogy tudnának valamit kezdeni a dologgal.

Hillow? Azelőtt, az egész idő alatt, senki, de senki sem volt, aki bejött és azt mondta volna, hogy 'Mr. Odwin, kicseréltem az ágyneműjét és most

friss a lepedője.' Senki sem. Állandó szöveg ment a dolgok feldarabolásáról, szétzúzásáról, és darabokra töréséről. Rengeteg szöveg

arról, hogy valaki mennyire mindenható, és azokról a dolgokról, amit sikerült szétverni, valamint azokról, amik rabjai más dolgoknak; de nagyon

kevés figyelmet fordítottak, ahogy most már látom, az ágyneműnek,. Hadd

mutassak egy példát...

Egy pillanatra félbeszakították a visszaemlékezéseit, amikor az ágya megérkezett egy nagy kapuhoz, amit előttük egy izzadó, maszatos alak

vigyázott, ide-oda ingázva, csípőre tett kézzel. Toe Rongy, aki eddig mély

csöndben volt, míg kimért lépésekkel vonult az ágy előtt, előrerohant, és

pár futó szót váltott az izzadó élőlényel, aki vörös képpel és kétrét görnyedve kellett hogy hallgassa. Aztán hirtelen az izzadó ember visszahúzódott, sziporkázó szolgálalkúséggel, sárga barlangjába, és aztán a

szent tolókocsi begurult a nagy termekbe, boltívek alá és sarkok közé,

ahonnan hatalmas, lobbanékony visszhangok dübörögtek elő, és bűdös tömjén

szaga szivárgott ki.

-Hadd mutassak egy példát, Hillow -folytatta Odin.- Nézd meg például ezt a helyet. Nézd meg Valhallát...

19. fejezet

Az északra fordulás Dirk számára általában egyet jelentett a dolgok értelmének és józanságának visszatértével, de most nem tudta

elkerülni azt, hogy valamit előre megérezzen.

Továbbá szemerkélni is kezdett, ami még segített volna, de ez

olyan pocsek és nyomorúságos esô volt, ráadásul ilyen nyomott égbôl aláhullva, ami csak fokozta a klausztofóbia és frusztáció érzését, ami az estét megragadta. Dirk bekapcsolta az ablaktörlôket, de azok csak csikorogtak, mert nem volt elég víz, amit eltakaríthattak volna, s így Dirk

inkább kikapcsolta ôket. Az esô gyorsan bepettyezte az ablakot.

Újfent bekapcsolta az ablaktörlôket, de azok még mindig nem működtek megfelelően, nyöszörögtek és vinnyogtak, ahogy próbáltak ellenállni. Az utcák bizonytalan csúszóssá váltak.

Dirk megrázta a fejét. Felettébb abszurd volt, mégpedig a létező legrosszabb módon, mondta magának. Olymódon engedte magát szeszélyesnek

lenni, amit lenézett. Elképesztették azok a vad fantazmagóriák, amiket

kiagyalt a legkisebb, hát, ne nevezzük bizonyítéknak, feltételezések alapján.

Baleset a reptéren. Valószínűleg egyszerű magyarázattal.

Egy férfi egy kalapáccsal. És?

Egy szürke szállítókocsi, amit Kate Schechter látott a kórháznál. Semmi különös nincs benne. Dirk majdnem összeütközött vele, de újra, ez

újfent csak egy mindennapos esemény volt.

Egy Coca-cola automata - ezt bizony nem vette anno számításba.

Hova illeszkedik egy Coca-Cola automata ebben a régi istenekről elmélkedő gondolatmenetben? Az egyetlen ötlete pedig túl nevetséges volt

ahhoz, hogy szóba öntse, így még csak nem is nyugtázta magában.

Épp ekkor hajtott el Dirk az előtt a ház előtt, ahol, ugyanaznap reggel, találkozott egy ügyfelével, kinek fejét, mely egy lemezjátszón forgott, egy zöldszemű, kaszát, és egy vérrel aláírt szerződést lóbáló ördögfajzat vágta le, aki aztán később szôrén-szálán eltűnt.

Elbambult, ahogy így elhaladt a ház mellett, és ebben a pillanatban húzott le a járdáról egy nagy, sötétkék BMW, amibe bele is

rohant, és az adott napon másodszorra kellett üvöltve kiugrania az autójából.

- Hogy az a jó isten, nem tudják nézni, merre hajtanak? -

kiáltotta, abban a reményben, hogy ellenfelének legjobb beszólásait

már

kezdetben lelövi. - Seggfejek! - folytatta, lélegzetet sem véve. - Illegetve magukat a cirkálójukban. Anélkül, hogy odafigyelnének.

Vakmerő

támadás! - zavard meg az ellenfeledet, gondolta. Körülbelül olyan volt,

gondolta, mint valakit felhívni, és azt mondani mély hangon, hogy "Halló!",

ami Dirk legjobb módszerei közé tartozott, hogy agyonüsse az időt a hozzá,

forró vasárnap délutánonként.

Lehajolt, és megvizsgálta a kézzelfogható horpadást a felettébb új BMW hátulján. A franc essen bele, milyen új kocsi! - gondolta.

- Nézzék meg, mit csináltak az ütközőmmel! - üvöltötte.- Remélem, hogy jó ügyvédjük van!

- Jó ügyvéd vagyok, -mondta egy halk hang, amit egy alig hallható kattanas követett. Dirk egy kis pillanatnyi félelemmel feltekintett. A kattanas csak a BMW ajtajának csukódása volt.

A férfi olasz öltönyt viselt, ami szintúgy csendes volt. Csendes szemüveget, csendesre nyírt haját, és, bár egy csokornyakkendő, természeténél fogva, nem csendes valami, a szóban forgó csokornyakkendő, amit viselt a férfi, mégis a csendes életképhez tartozott. A férfi egy vékony tárcát és egy szintúgy vékony ezüsttollat húzott elő. Átsáétált, minden sietség nélkül, Dirk kocsijának hátuljához, és felírta a rendszámát.

Közben megkérdezte, anélkül, hogy felpillantott volna:

- Van kártyája? Itt az enyém - tette hozzá, előhúзва a sajátját.

Valamit feljegyzett a hátuljára. - A rendszámom.- mondta,- és a biztosítótársaságom neve. Talán lesz annyira kedves, és elárulja az övét.

Ha nincs önnél, majd felhívatom a titkárnőmmel.

Dirk sóhajtott, és úgy döntött, hogy nincs értelme küzdeni.

Előhalászta tárcáját, és végigpörgette ujját a különböző kártyákon, amik,

úgy látszik, a semmiből előtűnve gyűltek ott fel. Egy pillanatig játszadozott a gondolattal, hogy Wesley Arlottnak adja ki magát, aki éppenséggel egy óceánjáró jacht-ügynök Arkansasból, de aztán jobbat eszelt

ki. A férfi mégiscsak felírta a rendszámát, és bár Dirk nem

elmlékezett

arra, hogy az utóbbi időben bármikor is fizetett volna biztosítást, de arra

sem volt bizonyítéka, hogy nem tett így, így egy szemrándulással átnyújtotta a sajátját. A férfi megnézte.

- Mr. Gently - mondta. - Magándetektív. Bocsánat, HOLISZTIKUS magándetektív. Rendben.

Eltette a kártyát, további érdeklődést nem tanúsítva.

Dirk sosem érezte magát ennyire leereszkedően kezelve. Éppen ebben a pillanatban egy másik kattánás hallatszott az autó túloldaláról.

Dirk odanézett, hogy egy vörös szemüveges, arcára fagyott mosolyú nőt

lásson. Az a nő volt, akivel reggel beszél Geoffrey Anstey kertjében, és a

férfi, következtetett Dirk, valószínűleg a férje lehetett. Egy ideig játszott azzal a gondolattal, hogy leteperi mindkettejüket a földre, kérlelhetetlenül és erőszakosan kihallgatva őket, de hirtelen mérhetetlenül

fáradtnak és kimerültnek érezte magát.

Üdvözölte a nőt egy gyors főbólintással.

-Minden rendben, Cynthia - mondta a férfi, mosolyával megfricskázva a nőt. - Mindent elintéztem.

A nő alig észrevehetően bólintott, és mindketten visszaszálltak az autójukba, és pár pillanat múlva elhúztak. Dirk a kezében tartott kártyát bámulta. Clive Draycott. A City-beli ügyvédek egyik fejese volt.

Dirk berakta a kártyát a tárcájába, csüggedten bemászott a ocsjába, és

visszahajtott a házába, ahol egy aranyszínű sast talált a küszöbén üldögélve.

20. fejezet

Kate rátámadt a vendégére, miután, hogy mindketten megérkeztek a

lakására, becsukta az ajtót és megbizonyosodott arról, hogy Neil nem akart

kisettenkedni a lakásából. Basszusgitárjának folytatódó puffogása legalábbis

garancát jelentett arra, hogy privát beszélgethetnek.

-Rendben - mondta indulatosan. - Szóval, mi a helyzet a sassal?
És a lámpákkal az utcán? Eh?

A Villámok Istene félszegen bámult rá. Le kellett vennie a kürtökkel ékesített sisakját, mert az a mennyezetet veregette, és nyomokat

hagyott a vakolaton. Hóna alá csapta.

- Mi ez az egész a Coca-Cola automatával? - folytatta Kate. - A fejszével? Röviden, mi ez az egész? He?

Thor nem mondott semmit. Szemöldökét egy pillanatra felhúzta arrogáns ingerültséggel, majd valamivel, ami zavarodottságnak tűnt, aztán

csak ott állt, miközben folyt a vére.

Pér másodpercig a lány ellenált annak a fenyegetésnek, hogy póza esetleg összeomlik, aztán észrevette, hogy az mindenképp bekövetkezik, hát

hagyta is.

- OK - mormogta.- Töröljük fel az egészet. Némi fertőtlenítőszeret keríték.

Kiment keresgélni a konyhai szekrényben. Amikor visszatért egy üveggel a kezében, arra Thor tagadólag nézett:

- Nem.

- Nem mi? - kérdezte a lány dühösen, haragosan levágva az üveget az asztalra.

- Az, hogy - mondta Thor, és visszalökte az üveget a lánynak - nem.

- Mi a baj vele?

Thor csak vállat vont és rosszkedvűen bámulta a szoba sarkát. Semmi sem volt abban, ami akár csak távolról is érdekesnek nevezhető,

szóval csak pusztá makacsságból bámulta.

- No idefigyelj, Rontó, -mondta Kate, - Ha szólíthatlak Rontónak, ami-

- Thor, -mondta Thor, - Istene az...

- Igen, -mondta Kate, - már elmondtad nekem, minek is vagy az istene. Megpróbálom helyrehozni a karodat.

- Sedra - mondta Thor, kinyújtva vérző kezét, de arra vigyázva, hogy ne tartsa közel a nőhöz. Idegesen bámult rá.

- Mi?

- Összepréselt sedralevelek. Barackmag magjából préselt olaj. Keserűnarancs leforrázott virága. Mandulaolaj. Zálya és pozdor. Nem

ez.

Odébblokta a fertőtlenítőt, és búskomor hallgatásba mélyedt.

- Rendben! -mondta Kate, felszedte a az üveget és odataszította a férfinak. Az üveg visszapattant a férfi arccsontjáról, ott egy vörös nyomot

hagyva. Thor dühödten előrelépett, de Kate nem mozdult a helyéről.

Ujját

rátartotta.

- Ott maradsz, romboló! - mondta, és megállt. - Miféle speciális dolgot igényelsz?

Thor egy kicsit összezavarodott.

- Erre! - mondta Kate, a Thor arcán virágzó foltra mutatva.

- Vérbosszú! - mondta Thor.

- Meglátom, mit tehetek -mondta Kate. Sarkon fordult, és kimért léptekkel kísért a szobából.

Körülbelül kétperces, színfalak mögötti ténykedés után visszatért, párafehőt húzva maga után.

- rendben van -mondta, - gyere velem.

Kivezette a fürdőszobába. Vonakodva kísért, de nem ellenállt túlságosan. Kiderült, Kate azért húzott maga után párafehőt, mert a fürdőszoba tele volt azzal. Maga a fürdőkád színültig volt bugyborékoló habfürdővel.

Volt pár, főként üres, üveg és csésze, sorba állítva a fürdőkád felett, egy szekrény mellett. Kate szép sorban mindegyikt felszedte, és

mgmutatta Thornak.

- Barackmag magjából préselt olaj. - mondta, és a fejre állította, hogy demonstrálja az üveg ürességét. - Minden itt. - ttt hozzá, a bugyborékoló kádra mutatva.

- narancsvirágolaj. - mondta, felszedve a következő flkaont, - keserûnarancs leforrázott virágából kinyerve. Minden a fürdőben.

Felkapta a következő üveget. Narancskr2m- habfürdő. Madulaolaj van

benn. A vízben.

Felszedte a csészéket is.

- Zálya és pozdor - mondta az gyikről - és sedraolaj. Az egyikük kézkrém, gy másik meg hajkondicionáló, de mind ittvan, együtt egy aloé

ajakrúzzsal, némi uborkából készült vértisztító szer, mézből készült

mézviasz, jojobából készült vértisztító, rhassouli agyag, sampon
hínárból
és nyírból, zsíros éjjli krém E-vitaminnal, és egy csomó tőkehalmáj-
olaj.
Sajnos attól tartok hogy semmi 'vérbosszúból' készült anyagom nincs,
de itt
van egy kvés Calvin klein-féle 'Zaklatás'.

Leszedte a kupakot az egyik parfümös üvegről, és az üveget
bedobta a kádba.

- A szomszédos szobában leszek, amikor végzel.

Ezzel kimasírozott, és bevágta maga mögött az ajtót. A
szomszédos
szobában várt, tántoríthatatlanul olvasva.

21. fejezet

Úgy egy percig Dirk mozdulatlanul ült az autójában, pár méternyire
otthonának ajtajától. Azon gondolkodott, hogy mi legyen a következő
lépése.

Egy kis, óvatos lépés, gondolta. Az adott pillanatban egyáltalán nem
kívánt
egy sarokba szorított sassal csatázni.

Elszántan bámulta a sast. Szemtelenül fényűző pózban állt ott,
karmaival elszántan markolva a lépcsőfokot. Időnként tollázkodott,
majd

élesen végigpásztázta az utcát, egyik körmét a küszöbön felettébb
nyugtalanítóan végighúzva. Dirk kifejezetten becsülte az állat
méretét,

tollazatát és repülési képességeit, de, amikor azt kérdezte magától,
ugyanígy elismerte-e az állat szemein, ill. körmén megcsillanó
lámpafényt

is, akkor már el kellett ismernie, hogy nem válaszolt volna igennel.

A csôr egy igazi fegyver volt.

Ez egy olyan csôr volt, ami a világ összes állatát halálra
félemlíti, még az olyanokat is, amelyek már halottak és egy
konzervdobozban

vannak. A körmei arra is képesnek tûntek, hogy egy kisebb Volvo
tetejét

feltépjék. És ez az egész a küszöbjén üldögélt, olyan tekintettel
pásztázva

az utcát, ami egyszerre volt sokatmondó és aljas.

Dirk azon tanakodott, hogy vajon el tud-e hajtani, hogy elhagyja az országot. Nála volt az útlevele? Nem, otthon. Az ajtó mögött volt, ami pedig a sas mögött leledzett; valahol egy fiókban, vagy -valószínűbben- elveszve.

Csôdöt is jelenthetne. Az ingatlanügynökök aránya a házakhoz képest felettébb gyorsan emelkedett a kerületben, s lassanként megközelítette az egyet. Valamelyikük jöhetne, és megvehetné a házát. Elege

lett így is belôle, a hűtőszekrényeivel, dzsungeltörvényeivel és kiirthatatlan pozíciójával az American Express postalistáján.

Vagy, konstátálta kicsit megremegve, megnézhetné, mit is akar a sas a lépcsôjén. Ez egy jó gondolatnak tűnt, hisz a sas patkányokra vagy

kisebb palotapincsikre is ügyelhetett. Mindn, ami Dirknél volt, kimerült némi Krispi rizs és egy régi teasütemény képében, és ezek aligha vonzották

volna az állatot. Inkább az villant fel agyában, hogy a fenevad karmaira

alvadt vérként végzi, de ezt a nevetségességet megátalkodottan próbálta

kihessegetni agyából.

Nem volt más dolga, minthogy elômászik és szembenéz a vaddal, megmagyarázni neki hogy éppen nincsenek friss patkányai, és viselni a következményeket.

Csendesen, végtelenül csendesen, kinyitotta a kocsi ajtaját, és kilopakodott belôle, fejét leszegve. A motorháztető felett bámulta a madarat, ami nem mozdult. Mondjuk úgy, nem hagyta el a körletet. Fokozott

elôvigyázatossággal vigyázta az utcát. Dirk nem tudta, miféle távoli sasfészekben nevelkedett a madár, hogy felfigyelt az ajtópántok halk nyikordulására is.

Óvatosan, lehajtott fejjel, Dirk végigosont azon autók mögött, melyek megakadályozták abban, hogy a háza elôtt parkolják le. Pár másodperc

múlva mindaz, ami a házától elválasztotta, egy kék Renault volt.

Mi legyen?

Egyszerûen felállhatna és megmutathatná magát. Hatásosan

közölhetné is: -Itt vagyok, tégy amit akarsz!-. Bármí történne is, a Renault biztos bírná a csapódást.